

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

Veres udvari és kamarai fényképező felvétele Budapest

SZABÓ TESTVÉREK, BUDAPEST

Legközelebbi számunkban nyolc oldal kézimunka mellékletet adunk!

VAJDA ERZSIKÉNEK.
ANNAK A KISLÁNYNAK.

(GYULA DIÁK VERSE.)

DEZSŐ GÁBOR muzsikája.

RUBATO.

An-nak a kis-lány-nak ham-vas az ot-cá-ja, most ja-ka-dó bím-bó
An-nak a kis-lány-nak a sze-mé-be néztem, meg-ét-tet-te ezt a

pi-ciny pi-tos szá-ja, A vi-tág is bol-dog a-mi-ko-t le-té-pi,
né-ma kö-nyöt-gé-sem. Ha-zu-dik a nó-tá, a-kár mi-lyen ré-gi,

E-gész ma-ga tün-dét, csak szí-ve nincs né-ki, csak szí-ve nincs né-ki.
Csu-pa szin-a-rany-ból van a szí-ve né-ki, van a szí-ve né-ki.

HÜTTL, BÁN és MIHALIK
PORCELLÁN ÉS ÜVEGÁRUK
BUDAPESTI, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

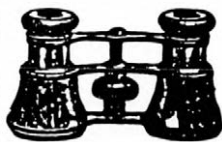
Állandó nagy raktár: porcellán és üvegből asztali kész-
letek, háztartási edények és dísz tárgyak.

— Kívánatra képes árjegyzékünket küldjük. —

CALDERONI és TÁRSA
LÁTSZERÉSZEK
Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

TELEFON: AUT. 811-48

Látcsövek, szemüvegek, orrcsipesetek. Fényképezési
készülékek és cikkek Barométerek, hőmérők.

MAGYAR URIÁSSZÖNYVOK LAPJA

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR: 1-ÉN, 10-ÉN ÉS 20-ÁN © SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI., JÓKAI-U. 37 (BERLINI-TÉR SAROK) © TELEFON: AUTOMATA 107—23 © POSTATAKARÉKPENZTÁRI CSEKKSZÁMLA: 41.490 © ELŐFIZETÉSI ÁR: MAGYARORSZÁGON ÉS AUSZTRIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 24 P, FÉL ÉVRE 12 P, NEGYEDÉVRE 7 P © BELGIUMBAN, FRANCIAORSZÁGBAN, NÉMETORSZÁGBAN, SVÁJCBAN, OLASZORSZÁGBAN ÉS ROMÁNIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 30 P, FÉLÉVRE 15 PENGŐ, ANGLIÁBAN ÉS JUGOSZLÁVIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 40 P, FÉLÉVRE 20 P. AMERIKÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 8 DOLLÁR © EGYES SZÁM ÁRA 80 FILLÉR

Egy édes cikk, amely keserű lesz a végén

*K*evés szó esik a méhészekről minálunk. Ezek a szelidlelkű, dolgoz, lelkes emberek kora tavasztól késő őszi foglalatokodnak a kaptár körül és csak a méhek szorgosságával mérhető fel az állandó figyelmet követelő munka, amelyet naphosszat végeznek. Talán azt sem tudják sokan, hogy leginkább tisztviselők, tanárok, tanítók, katonatisztek, a városi élettől visszavonult emberek űzik a méhészkedés nagy járadással járó, kevés haszonnal kecsegtető, de eszményien szép mesterségét. Szabad idejüket a méhészet körébe vágó szaklapok és tudományos művek olvasásával töltik, egészen felolvasva nemes passziójukban, amely a közlélezés egyik igen fontos hajtőereje — volna, ha az arra illetékesek nagyobb figyelemmel és szeretettel fordulnának a lelkes magyar méhészek felé.

Tudni kell ugyanis a következőket: Magyarországon ezidő szerint kétszáz vagon méz várja az elhelyezést. Tessék elképzelni: kétszáz vagon! Hány millió méh, hány ezer ember munkáját jelenti ez a hatalmas mennyiség! Kétszáz vagon méz hever eladatlanul. A belföldi piac nincs megszervezve, a magyar mézet fogyasztó Ausztria és Csehszlovákia pedig magas vámokkal zárkózik el a méz bevétele elől. Már most mi történik ezzel a kétszáz vagon mézzel? Áll és sürűsödik. Elveszti apránként azt a gyönyörű sárga, áttetsző színét, a kívánatos folyékonyágát és bizony a zamátát is. Elsőrendű élelmicikkből előbb másodrendűvé lesz, majd közönséges selejtáruvá degradálódik.

Mitévők legyenek hát a magyar méhészek azzal a rengeteg mézzel, amely — majánem azt mondhatnók stilszerűen — a nyakukon ragadt? Mézről lévén szó, vágjanak talán édes arcot a keserű játékhöz? Mert játék ez, kérem, tisztelt közvélemény, játék a magángazdaságnak egy olyan nevezetes faktorával, mint amilyen a méhészet. Hirtelenében nem tudjuk kiszámítani, mekkora summát jelent pengőben az a kétszáz ittrekedt vagon a maga súlyos méztartalmával, de bizonyos, hogy sokezer kisexisztenciát tenne boldoggá — kivált most, zord télidőn — az a pénzecske, ami a nagy gondal termelt méz eladásából folyyna be. Hogy Ausztria és Csehszlovákia súlyos vámokkal sújta a magyar mézet? Ezen is lehet segíteni. Ott vannak a magyar konzulátusok, ott vannak a szakértekezletek, — tessék megtalálni a módját, hogy a magyar méz olcsóbban jusson ki, rekompenzációs iparcikknek alacsonyabb behozatali vámja fejében. Csak akarni kell, illetőleg tudnia kell róla a kormánynak, hogy kétszáz vagon méz tulajdonosa várja hónapok óta — keserves munkája szerény ellenértékét.

De vajjon tudja-e...? Tudja-e a földmivelésügyi minisztérium illetékes osztálya, hogy a magyar méhészek szívszorongva lesik az a picúrka intézkedést, amely számukra a méz elhelyezésének lehetőségét megadja? Hisszük, ha a miniszter tudná, hogy ilyen nagy értékünk eladatlanul és folytonos értékcsökkenésre kárhozható hever, bizonyára mindent elkövetne, hogy a kereskedelmi miniszterrel karöltve megteremtse az export lehetőségét. Am ne legyünk optimisták és mondjuk: még jelentős áldozatok árán sem sikerülne a magyar méz elhelyezése a külföldön. Mi következik ebből, illetve: mi a teendő ezután?

A méz tudvalevőleg tápláló, elsőrendű élelmészeti cikk. Külföldön járt ember tudja, hogy kávéházakban, hotelvendéglőkben seholsem hiányzik a méz a reggeli mellől. Tea vagy kávé, hozzá dzsem, vaj és méz: ez a nyugateurópai ember reggelije. Ha a magyar fogyasztó olcsón jutna hozzá a mézhez, szíves-örömmel toldaná meg vele a maga szűkös reggelijét. Ime, milyen egyszerű a dolog: meg kell szervezni a budapesti és vidéki városi vendéglős- és kávésipart, kapcsolatban a kétszáz vagon mézzel. Ehhez a kereskedelmi művelettel joggal kérhetik a méhészek a földmivelésügyi miniszter úr támogatását, hacsak közbenjárás formájában is. Meg vagyunk róla győződve, hogy hamarosan nagyon megkedveli a kávéházak és hotelek reggeliző, meg ozsonnázó közönsége a finom, tápláló, izletes magyar mézet.

Oh, de mennyi keserű pilulát kell még lenyelniök szegény jóra való magyar méhészeknek, amíg eljutnak ideig! Micsoda hosszadalmas utja lesz a kívánság meghallgatásának, mérlegelésének, elintézésének, ha ugyan egyáltalán odáig jut a dolog, hogy maguk a méhészek veszik energikusan kezükbe. Csak hogy ezek az emberek nem a Dárius örökösei és minden ilyenfajta megmozdulás — akármilyen kevés jut is egyre — anyagi áldozatba kerül. Ezt tudva, intéztük szavunkat a földmivelésügyi miniszter úrhoz, aki ebből az édesnek indult, de keserű panaszai befejezett cikkből megismerhette a tényállást. De — hogy mindvégig stilszerűek maradjunk — jontólóra kell venni a miniszter úrnak, hogy a méhészeket nem lehet mézes-mázos szavakkal megnyugtálni. Az a kétszáz vagon sokkal nagyobb súllyal nehezedik rájuk, semhogy »majd meglátjuk«, »majd intézkedünk«-féle kijelentésekkel lehetne megszabadítani őket a nyomasztó gondoktól. Itt rögtön cselekedni kell, nemcsak a termelők, hanem a nemzeti vagyon egy elkallódó nagy tételének megmentése érdekében is.

A magyar méhészek lelkeiből távolítsa el a miniszter ur ezt a fulánkot, amely jobban égeti őket, mint a méh fulánkos csipése.

PÉCZELY JÓZSEF: KIEGYEZÉS

Szomszédok voltak. Farnesgyések. Amolyan özvegyi sorban éltek. Péter is. Rébék is.

Gyereük nem volt. Csak úgy egyedül a maguk odvában árváskodtak. Az ilyen élet pedig egy cseppet savanykás élet. Ami nem csoda. Hisz a magára hagyatott fa is sorvadásnak indul időnap előtt. Hát még az ember?! Napról-napra áporodik. Semmire jó. Minden rossz. Ha esik, ha fú, kesereg rajta. Minden a bosszúságát növeli. Még a napsütésben is hibát talál...

Történt, hogy a Rébék kendermagos tyúkjá átvádolt a kerítésen Péter portájára.

— Hát má mögin itt vagy?... — dühöngött fel Péter s egy karóval odasujtott.

Lehet, hogy Péter nem akarta a tyúkot agyonütni, de véletlenül fejen találta.

A tyúk fölfordult. Kettőt, hármát rúgott s aztán beadta a kulcsot. Nem mozgott.

Annál fürgébben mozgott azonban Rébék, aki történetesen tanuja volt az esetnek. Odaroppan a kerítéshez:

— Gyilkos!... Haramia!... A legjobb tyúkom... Kedves kis kendermagosom... Legdrágább kincsem!... Van kendnek lelke, hite, Istene?...

S pergett a nyelve, mint a jó motolla.

— Akasztófára az ilyen hóhért!... Kötelet a nyakába!... Azonban Péter se hagyta magát:

— Fogd be a szád, te sárkánykígyó!... Méghogy én gyilkos?... Haramia?... Hát te mi vagy?... Söprü az ilyen szipirtyó alá!... Itt a tyúkod! Edd meg! — s átdobta a kerítésen.

Úgy, de a Rébéket nem olyan bölcsőben ringatták! Hogy ő meghátráljon egy anyaszülte előtt?... Még olyan ember nem látott napvilágot! Fölkapta a tyúkot s visszahajította:

— Ha agyonütötte, hát egye is meg! Lakjon jól egyszer életébe! S fullagyon meg tüle!...

Aztán csipőre rakta a két kezét s elkezdte fölsorakoztatni egy igenyes léniába a maga igazsá mellett a kiválóbb szenteket... S végezetül odatette nagy erős esküdzések mellett

— Ezért becsukatom kendet! Be én! Olyan igaz, mint a csillagos ég! Majd mögmutatom kendnek!

Csak Péter hátrált meg. Előbb ugyan visszahajította a tyúkot a kerítésen:

— Edd meg te... áspis!

Biztosan erre is replikázott a Rébék, de azt már Péter nem hallotta, mert belépett a pitarba s berántotta maga után az ajtót...

* * *

Másnap már ott volt a falu kisbírája Péternél:

— Hívatyta kigyelmedet a bíró uram, de rögvést!... Péter tudta az ordret, hát fölkövetkezett.

A tanácsasztal mellett ott ült a bíró úr. Mellette a jegyző, Pápaszem az orrán, penna a kezében. Előtte meg papiros-tenta...

Rébék egy kissé oldalast állt, kezében a kendermagossal... — ... Átszalta... Lyukat vájt a kerítés alatt... Agyonütötte... Mög akarta önni... De észrevettem!... Tuttam, hogy mibe sántikál!... Lesbe álltam! E'má' a negyedik tyúkom az idén!... Itt a vén bünös! — mutatott a belépő Péterre.

Péter megtorpant. Hát még itt a bírák uraimék előtt is ilyen kemény szóval fogadja ez az asszony?... Megnyujtotta a nyakát, nyelt egy kesernyést s aztán szembefordult a Rébékkel:

— Hallod-e hé!?! ... A te derekadon nem törtek meg össze botot?...

— Azt szeretném én látni!... — villogtatta meg Rébék a két szemét. De úgy megvillogtatta, hogy Péternek egy percet megvizsgolt a hátgerince. Ha azzal a két szemmel szűrni lehetne?...

Rébék kissé megemelintette a tyúkot úgy hátrafele...

No, szép kis panoráma lesz. — szaladt Péter fejébe — ha most ez az asszony a fejéhez teremti a kendermagost?... Azt ugyan semmire mossa le róla! Tyúkalütött« marad az egész életére, mert

a nevét is utána kereszteli a falu!... Ezért hát Péter békülékeny húrt pendített meg. Amolyan lágyan eresztette ki a száján:

— Rébék?...

Úgy, de a Rébék nem egyezkedni jött, hanem ítélettevésre. Fizesse meg Péter a tyúkot. Búsán. Azonfölül zárják el. Egy hónapra, kettőre... Ebből nem enged!...

— Miféle Rébék?... Én nem vagyok kendnek Rébék!... Tuggya mög!

Szerencsére újfönt a bíró úr vette kezébe a gyeplőt, mert már maga is félt, hogy itt hamarosan »ereszd el a hajam«-ra kerül a sor. Rámordult a két pörösködőre:

— Csönd!

Aztán Péterre intett:

— Te ütötted agyon a tyúkot?

Péter nem tagadta:

— Én.

— No, mondd el, hogy volt?...

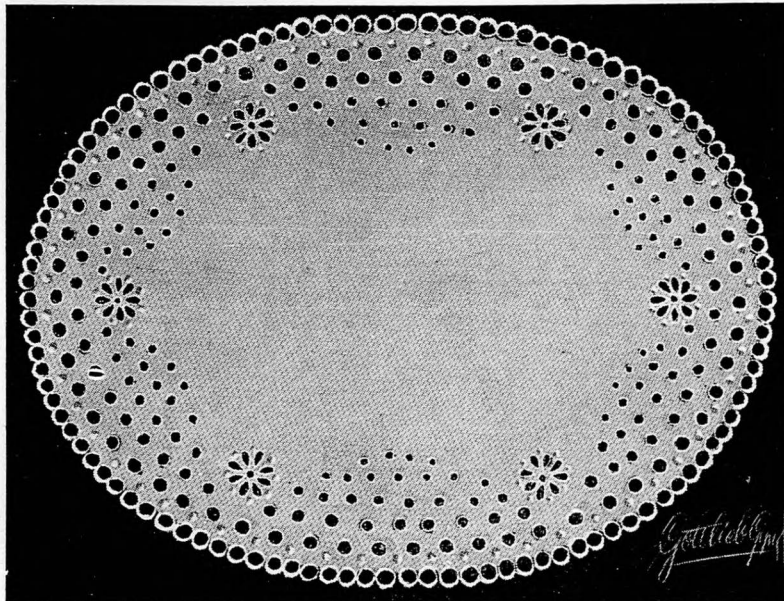
Péter aztán kirakta az esetet. Úgy, ahogy történt... Végül hozzátette:

— Nem akartam... Csak éppen áthessegetni...

A bíró odafordult Rébékhez:

— Nem akarta...

— Akkó nem is ütötte volna agyon! Nekem beszélhet?!... Áthessegetni?... Karóval?... Ki hiszi azt el?!...

Miliő (Gottlieb Gyula terve)

— Én elhiszem, — mondta a bíró úr — s éppen azért azt tanácsolom, hogy béküljétek ki...

— Nem békülök! — kapta el a szót Rébék. — Elmondott mindönnök: hársipriának, szipirtyónak, áspisnak... Ez az, ami legjobban fáj! Már ezért is börtönt érdemel. Zárják be! Azonfölül fizesse mög a káromat! A tyúk árát!

— Megfizetted?... — kérdezte Pétert a bíró úr. Péter bólintott:

— Mög...

S mindjárt vette is elő a bukszáját.

A bíró úr most Rébék felé fordult:

— Mennyibe számítod a tyúkot?

— Öt pengőbe...

— A sok...

— De olyan tojó nem volt a faluba?!...

— Hallgass! —

mordult rá a bíró. — Azt majd mi mogyuk mög!
— Kegyelmed nem is ösmerte...

— Látom... Ott van a kezédbe!

— De élve?... Hallotta volna csak egyszer is a kotkodácsolását?

— Hallottalak tégd. ... Elég! Most má egy percre visszavonulunk ítélőhozatalra...

A bíró úr fölállt. A jegyző is. S átvádoltak a szomszéd irodába. Az ajtót betették.

A nagy tanácsteremben ketten maradtak. Péter, meg a Rébék.

Odabenn a jegyző azt mondta a bíró úrnak:

— Ezek most megeszik egymást!...

A bíró úr fölrággatta vastag szemöldökét a homloka közepére s azt válaszolta:

— Vagy mögértik... Merhogy olyan is történt már...

Rébék leült. Hátat fordított Péternek. Kinézett az ablakon át a piac-térre. Ott ugyan nem láthatott semmit. Se egy ember, se egy asszony. Olyan üres volt a kis tér, mint a Rébék lelke. Sívár, lakatlan... De ha hazamegy, otthon is csak a csend fogadja... Mert még csak az sincs, akinek azt mondhatná: »Möggýüttem.«

Valami ilyen nemszeretem érzés nehezedett Péterre is, mert akkorát sóhajtott, hogy Rébék hirtelen hátrafordult, mire Péter fejéjégetve azt mondta:

— Úgy lesz az... Űgy.

Hogy mi lesz úgy, azt nem értelmezte ki. Rébék meg nem kérdezte. Visszafordult s úgy igazodott, hogy most már csupán-csak a hátát mutatta Péternek.

Péter azonban kérdezetlenül is továbbbszötte a gondolat szálait, de nem magába, hanem szavakba öntve:

— Te innen hazamegy... Viszed az öt pöngömet... Osztt otthon beszámolsz vele... magadnak... Mer úgye, nincs kinek?... Igaz, hogy én is csak úgy...

Köhentett vagy kettőt s aztán tovább potyogtatta a szót; olyanformán, mint a tapintatos orvos, aki vigyázva adja be kényes betegének a medicinát:

— Az az egy azonban bizonyos, hogy bolond vótam... Nem az öt pengőér... A semmi!... Hanem ez a háborúskodás... Mire jó ez? Két özvegy között... Ahelyett, hogy összesímulnánk, oszt mögkérdéznénk: »Hun fáj?...« Jobb is volna... szöbb is volna...

Aztán hozzáfűzte:

— Én mögkérdénelek szívesen... De persze te engöm ki nem állhacc... Haragszó... Haramia vagyok a szömödbe... Gyilkos...

Rébék a kötője csücskét húzgálva visszafelé kezdett igazodni.

— Kend mög aszonta, hogy szipirtyó... áspis...

— A méreg lükte ki belülem... De az nem igaz! Éppen az ilyen kötésű asszony, mint te?... Hiszen ne nyomná csak a vállam ötven esztendő?...

Rébék egészen visszafordult:

— Mi lönn akkó?

Mi lönné?...

— A lönné, — nyomta meg Péter a szókat, — hogy karónak állnék melléd!...

Rébék fölállt... Péter is fölegyenesedett.

Egymásba akadt a szemük...

Péter hirtelen odalépett Rébék mellé:

— Haragszó?...

Rébék szemlesütve sutogta:

— Azt nem tudom, hogy kend most mond-e igazat, vagy...

Péter belevágott:

— Most, most!...

Ákár a lelköm kitögyem!

Nagyot nyelt.

— Tudod mit, Rébék?... Innen igényö-

sen akár az eskető úr elé mönyünk!...

Rébék már nem szólhatott az indítványra, mert a bíró úr benyitott a jegyző kíséretében...

— Fölolvasom az ítéletöt, — mondta a bíró úr.

Rébék közbe pironkodta:

— Most már ne fáraggyon vele kigyelmed, mer mi elintéztük az ügyet!

— Möggfízött Péter?

Péter felelt a nem neki adott kérdésre:

— Majd csak az esküvő után szándékolok möggfizetni a Rébéknek!

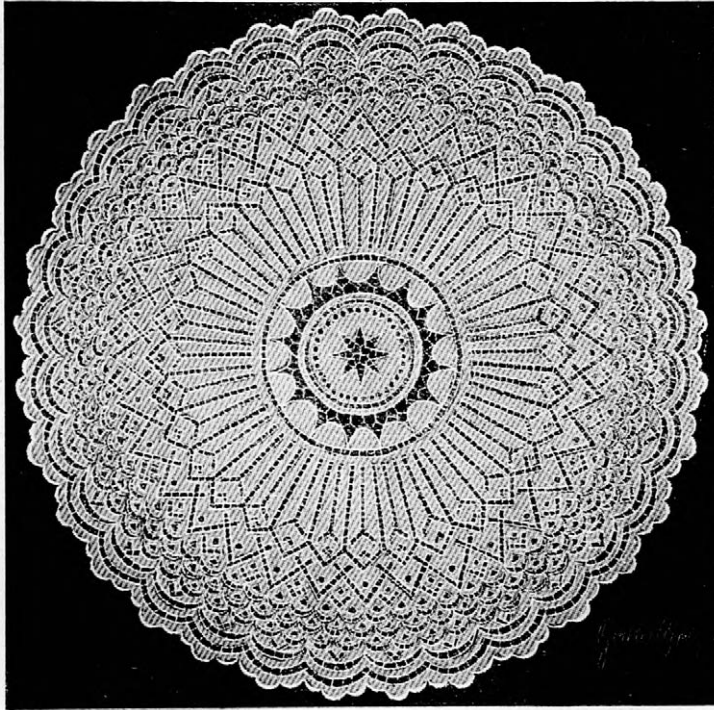
— Esküvő után?...

Péter megfogta a Rébék kezét s úgy erősítette:

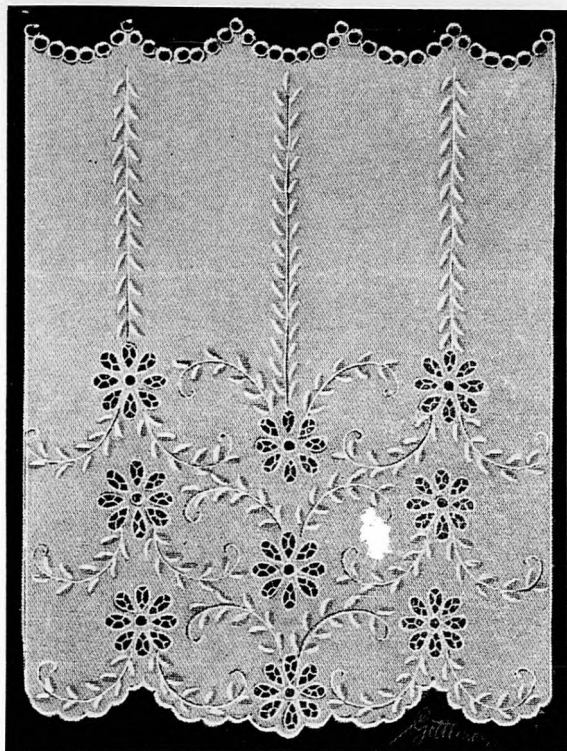
— Ebbe állapodtunk mög...

A bíró úr magamegelégedéssel nézett végig a két pörösködön, aztán a jegyzőhöz fordult s előbb csak úgy a szemöldökével magyarázta: úgy-e, mondtam?! — majd az aktát átadva, kimondta a hivatalos szentenciát:

— Írja rá, hogy »kiegyeztek«.

Milió (Gottlieb Gyula terve)

Vitrázs (Gottlieb-modell)

nem volt szíve kiadni... pláne hurkára... a hurka drága... a pacal olcsóbb... Mégse ment el onnan, nézte, hogyan falatoznak mások...

Mögötte megszólalt egy hang. Nem kiáltott... suttogott: — Van egy gyűrűm... vegye meg, kérem...

Annyian kiabáltak, suttogtak a fülébe, maga sem tudta, erre a kínálgatásra miért fordult vissza.

Magas, szomorú arcú férfi állt előtte. Olyan ismerős volt az arca, mintha látta volna már valahol... igen, biztosan álmban látta... azokban a furesza álmokban, amelyekből olyan rossz felébredni...

Újra megszólalt a szomorú arcú férfi:

— Vegye meg, kérem, az Isten is megáldja, beteg vagyok, orvoshoz akarok menni... nincs már semmim, semmim, mindent eladtam már...

Rekedtes, mélyről jövő volt a férfi hangja, nehezen tört elő a melléből, fáradtan zihált minden szó után. Pedig ez a hang valamikor bársnyos, behízeglő bariton volt... most már tisztán emlékezett a hangjára... emlékezett őreá is, már a nevét is tudta:

— Szergej Ivanovics Ivanov!

Volt idő, amikor gyűlölte ezt az embert. Gyűlölte anélkül, hogy az őt valaha is bántotta volna. Még élénken emlékezett rá, milyen nehezen tudta palástolni a gyűlöletét. Senki sem sejtette... még az asszony sem... Tatja sem... Tatja mindig szívesen fogadta ezt az embert, együtt muzsikáltak... Szergej hegedült, az asszony kísérte zongorán... ő nem tudott muzsikálni... ő ott ült a homályos sarokban és hallgatta... azok muzsikáltak, még a szemük sem találkozott... figyelte mindannyiszor őket... és mégis érezte, hogy láthatatlan szál köti össze őket...

Mindez egy pillanat alatt villant át az agyán. Megszólalt, hogy elkergesse az emlékeket:

— Miféle gyűrű?

A szomorú arcú férfi a zsebébe nyult s egy keskeny karikagyűrűt tett a másik tenyerébe.

Az a másik férfi összerendezte... karikagyűrű... ő maga is eladta már régen a magáét... annyi karikagyűrűt látott már

életében... annyit itt a zsbivásáron... mind megannyit hajdan bolgog, remegő, szerelmes kéz húzta fel...

— Mutassa csak... nem látom jól... menjünk közelebb a sátorhoz... ott világosság van...

Odaálltak a hurkasütő karbidlámpája alá. Most már jól látta a gyűrűt... hogy még jobban láthassa, a kezébe vette, megnézte belül, finom betűkkel bele volt vésvé:

»Fedor 1913«

Megremegett egész testében. Most már tudta, kié volt a gyűrű. Már tudta, mi volt az a rejtelmes erő, ami hátrafordította a fejét, amikor az a mélyről jövő, rekedtes hang a fülébe suttogta:

— Van egy gyűrűm... vegye meg, kérem...

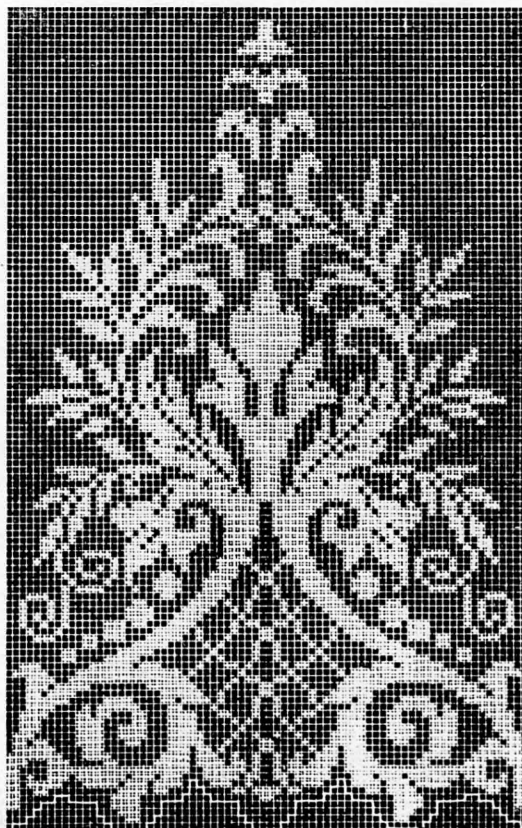
Újra elolvasta:

»Fedor 1913«

És látta maga előtt a hófehér, remegő leánykezet, amelyre felhúzta legelőször ezt a gyűrűt. Az arcára már nem is emlékezett, csak a kezére, meg az arany színű hajára... látta azt a fehér kezet ezerféle helyzetben: amint a kezére fonódott, amint simogatott, amint a teát töltötte a kékszélű csészékbe... mindig-mindig rajta csillogott a gyűrű... és látta... igen, akkor látta utoljára... azon az utolsó éjszakán... azon a szörnyű éjszakán... amikor elhagyta. Akkor is ott feküdt az a fehér kéz a párnán, az éjjeli méces rőt fényében csillogott rajta a gyűrű...

Othagyta, szökött egyedül... mert így könnyebb volt, mert nagy, halálos rémületében megfedelkedett mindenről... családról, asszonyról... halálra keresték... és ő élni akart. Könnyű szívvel, lelkiismeretfurdalás nélkül hagyta magára az asszonyt, hogy megmenthesse a saját életét. Nem szólt előre neki... nem mert... sajnálta... de nem sajnálta otthagyni a nagy, szörnyű világégésben egyedül...

A rémület elaltatott benne minden emberi érzést és ez a rémület esztendőkön át tartott. Folyton szökött, folyton bujdosott, lerongyolódott, elcsigázódott közben... végre rájött, hogy nem is érdemes szöknü... voltak órái, amikor forrón áhitotta,

Rece-vitrázs (Gottlieb-modell)

bár elfognák és agyonlőnék... de annyi ereje nem volt, hogy önszántából eléjük álljon.

A réműlet elmúlt, jött helyébe az éhség... elnyomott benne minden érzést... hatalmasabb volt minden lelki furdalásnál... az asszony emléke csak álmában kísértette...

A karikagyűrű még mindig ott volt a kezében:

— Kié volt ez a gyűrű? — kérdezte egészen halkan.

— Kié volt? Miért kérdi? Mi köze hozzá! — foryant föl a beteg férfi.

— Ne haragudjon... csak kérdeztem...

— Ha annyira kíváncsi rá... egy asszonyé volt, akit szerettem... — Akit szeretett... bevallja... szeretete?

A beteg ember csodálkozva nézett rá, nem értette a furcsa kérdést. Maga elé nézett.

— Mi volt magának az az asszony... felesége? — kérdezte a másik szinte brutálisan.

— Nem a feleségem... több volt annál, — elcsukló hangon mondta ezt, egy könny pergett végig utána az arcán.

Az a másik pedig küzdött magával. Egy hosszú percig hallgatott.

Fojtott hangon szólalt meg:

— Mennyiért adja a gyűrűt?

— Mennyit ad érte?

— Egy rubelem van, azt odaadom...

— Megőrült? Hol kapok én orvost ennyiért...

A férfi tusakodott önmagával. Ott volt nála az a pár lopott kopek, valahogy nem jött, hogy odaadja... még mindig remélte, hogy holnap visszalophatja... Végre mégis kinyögte:

— Na, egy rubel és tíz kopek... ez csak elég lesz...

— Nem elég... nem elég... nincs többje?

— Odaadom a cipőmet, magának, úgy látom, úgy síncs, beveheti 5 rubel árába, — vágta ki a férfi és már húzta is le a cipőjét.

— Sajnálom, nem adhatom oda... de miért akarja mindenáron megvenni?... minek magának gyűrű?... lesz más, aki megveszi...

Már állt ott más is, már kínáltak is a gyűrűért, volt, aki három rubelt kínált... volt, aki csak kettőt...

— Ez a cipő többet ér három rubelnél...

A beteg férfi idegesen rászólt:

— Vigye a cipőjét... magától más nem fér ide... nem adom oda, már tízszer mondtam, nem adom oda...

— Hát ha a kabátomat is odaadom, — mondta és már vetette is le a kabátját...

— Nem adom... nem kell nekem kabát... pénz kell, érte meg...

És félrelétek, mások vették körül Szergejt. Ő állt ott tehetetlen vad dühében. Nem volt éhes, nem volt fáradt... nem

Az asztalterítés művészete

érezett semmit, mindent elfelejtett, csak a gyűrűt akarta. Tatjana gyűrűjét... levetette a cipőjét, odanyújtotta a kabátját, ott állt mezít-láb, rongyos ingben, egyszerű nadrágban... odakínálta egyetlen rubel-jét, a lopott kopekeket... hogy megszerezze annak az asszonynak a gyűrűjét, akit gyávan elhagyott... és ez nem adja oda. Hirtelen feltámadt benne a régi nagy gyűlölet... nem, egy új gyűlölet az iránt, aki felkarolta az asszonyt, akit ő elhagyott...

Utat tört magának, lesujtott a szomorú, beteg férfire, kikapta kezéből a gyűrűt... rohant, rohant vele... rohant vakon, eszelősen a tömegben keresztül, fellökött mindenkit, aki az útjába került...

— Tolvaj, tolvaj! — kiáltották utána... már körülvették, már ütlegették... kiszakították a kezéből a gyűrűt.

Várta, hogy összekötözik a kezét, beviszik... egyszerre el-sötétült előtte minden...

Hajnalt volt, amikor magához tért. Körülnézett. Ott feküdt a vásártér szélén egy szál rongyos ingben, vászon nadrágban. Megtapogatta az arcát... a szakállát... érezte rajta a meg-alvadott vért... Nem gondolt semmire... a gyomra táján éles fájdalmat érzett, a szája kiszáradt az éhségtől... két napja nem evett semmit.

Szétnézett a homályos téren.

Felcsillant a szeme. A házak előtt szép sorjában ott álltak a szemetes kosarak. Ahogy jobban körülnézett, látta, hogy innen-onnan, mindenünnen somfordálnak elő rongyos férfiak, asszonyok.

Odatérdelnek a kosarak mellé s mohó ujjakkal vájálnak a hulladékbán.

Már mindegyik kosárnál térdel valaki... mi lesz, neki még ebből sem marad. Feltápáskodott. Odavánszorgott az egyik ház elé.

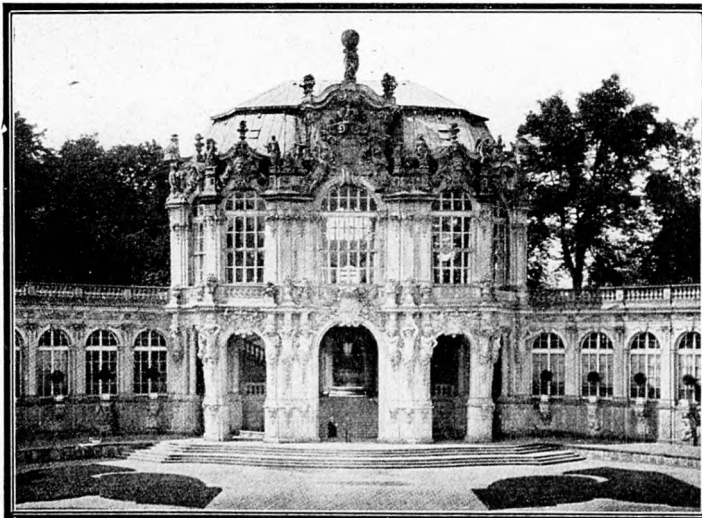
Leguggolt az egyik kosár mellé és éhesen, mohón ő is váj-kálni kezdett... Hol volt már az este... hol volt már a gyűrű...

Szergej... Tatjana... lelkiismeret... gyűlölet... Éhes volt...

Lassan-lassan vörösödtek már a felhők a felkelő nap sugaraitól... Az utca még csendes volt, a vásártér néma... de már szállingóznak, innen is, onnan is... pár óra múlva benépesül újra... mások jönnek, más rongyokat hoznak... de ugyan úgy kínálnak, jajgatnak. Pár óra múlva a piszkos vásártéren folytatódni fog újra a nyomor szimfóniája...

Fordította:

K. Lányi Piroska

Főúri kastély Angliában

A magyar színműirodalom hőskorából

Hogy született meg a „Bor“ és az „Annuska“?

Volt Gárdonyi Gézának egy kedves, szívetérintő novellája: a »Bodri«. Egy délután, amikor az író (aki hébe-korba felrándult Egerből Budapestre) az Otthon-kör klubhelyiségében üldögélt, így szólt Beöthy László, a Nemzeti Színház akkori igazgatója:

— Te, Göre, csinálj darabot a »Bodri«-ból.

Gárdonyi ránézett, hunyorított egyet a szemével, különben egy szót sem szólt. Két hónap mulva kész volt a darab. Ezt a címet adta neki: »A bor.« Mikor Beöthy megtudta, odavolt az örömtől. Táviratozott Gárdonyinak, hogy küldje be azonnal a vígjátékot. A költő levélben felelt: »Csak akkor küldöm a darabot, ha kétszáz forintot kapok, mert ennyit kapnék egy napilaptól, ha folytatásokban közölné.« Beöthy csak száz forintot küldött Gárdonyinak, — nem küldhetett többet az állam pénzéből. Gárdonyi visszaküldte a száz forintot, a darabot pedig magánál tartotta.

— Nem merem megmondani Keglevich István grófnak (a Nemzeti Színház akkori inténdánsának), hogy paraszti darabra kell a pénz, mert biztos, hogy nem utalja ki, — panaszkodott úton-útfélen Beöthy, viszont oly nagy bizalma volt Gárdonyihoz meg a munkájához, hogy privát úton hajtotta fel a hiányzó száz forintot.

Most már kétszáz pengő forint verte Gárdonyi markát. Fogta a darabot és postára adta.

A Nemzeti Színháznál lázba esett mindenki. Beöthy forgatta a darabot és látta, hogy Gárdonyi odairta Baracs Matyi neve mellé: *Zilahy Gyula*. (Gárdonyi még szegedi újságíró korából ismerte Zilahyt.) Az igazgató azonban *Rózsahegyi* Kálmánra osztotta ki Baracsot, ezt a pompás síheder-szerepet, Zilahy viszont Kátsa cigányt kapta. Nosza, fogta magát Zilahy és levelet írt Gárdonyinak, elpanaszolva, hogy Baracs Matyit, ezt a tipikus parasztszerepet — Rózsahegyivel akarják eljátszatni a Nemzetiben. (Tudni kell, hogy odáig Rózsahegyi még nem játszott ilyen szerepet.) Gárdonyi levelet küldött Beöthynek és letiltotta Rózsahegyit, de Beöthy nem törődött a szerző tiltakozásával: Baracs Matyi szerepe a Rózsahegyi kezén maradt.

Főpróba előtt Gárdonyi megjött Egerből. A színpadon mindenkinek utasításokat adott. Rózsahegyit észre se vette. A főpróbán döngő sikere volt a darabnak is,

Rózsahegyinek is. Délután az Otthon-körben feketézett Gárdonyi. Ott volt Rózsahegyi is. Az író hozzálépett és csak ennyit mondott:

— *Legyünk pertűk!*

Ettől kezdve a legjobb cimborák voltak. Egyszer a Rákóczi-úti Wurglits-féle vendéglőben ebéd után azt mondta Rózsahegyinek:

— Te, Kálmán... olvasd el az »Annuskából« apáca lesze» című novellámat.

— Elolvastam, de nincs meg a könyved, — felelte a művész.

— Várj csak... majd elküldöm a pincért a Rémiszállóba... ott van a szobámban, az éjjeli szekrényen.

Elhozatta. Rózsahegyi ott, a vendéglői asztalnál elolvasta. Gárdonyi nagy hévvel kezdte magyarázni, — miközben sűrűn nyelte a bort, — hogyan akar vígjátékot írni belőle.

— Te leszel a Miklós, — mondta Rózsahegyinek. — Lesz apádan anyád...

— Jobb, ha én árva gyerek leszek, — vélte Rózsahegyi.

Így is lett. És megszületett Gárdonyi másik nagy színpadi sikere, az »Annuska«. *Ligeti* Juliska játszotta a címszerepet.

Premier után apró ajándékokat osztogatott szét a diadalmas szerző a főbb szereplőknek. Rózsahegyi pipát kapott. Gárdonyinak ugyanis sehogysém tetszett, hogy Rózsahegyi folyton szivarozik. Egy hét se telt bele, — elvesztette a becses ajándékot.

Egyszer, ahogy a vendéglőben ülnek, odateszi Gárdonyi a dohányzacskóját Rózsahegyi elé.

— Nincs pipám, — mondta bánatos képpel a művész.

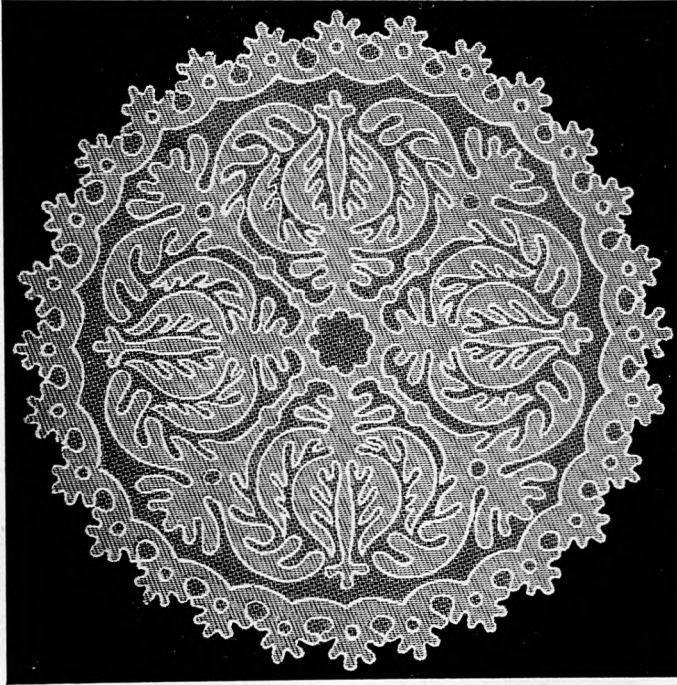
— Hogyhogya nincs? — csodálkozott a költő. — Hiszen én adtam neked.

— Igen ám, de elvesztettem. Vegyél másikat, Göre.

— Azt már nem!... Hanem tudod mit... Ha majd meghalok, kapsz egyet.

... Mikor felbontották a nagy író végrendeletét, ezt olvasták benne a többi közt: »Egyik szép tajtékipámát Rózsahegyi Kálmánra hagyom.«

Ma is ott őri Rózsahegyi az értékes Gárdonyi-relikviát a legszebbik vitrinjében. Csak ünnepi alkalomkor tömi meg jófajta szüzdohánnyal és szivogat belőle, miközben a kék füstfelhőkből Gárdonyi feledhetetlen alakja rajzolódik álmodozó szemei elé...

Ollózott miliő (Tobiás Lászlóné, szegedi előfizetők terve)

NŐK A VILÁGTÖRTÉNELEMBEN

Írta: LÁZÁR ISTVÁN

SZEMIRAMISZ

Monda szól a születéséről: anyja *Derketó* volt, Askélon filiszteus város istennője, aki a csecsemőjét kitévette a vadonba, a fenevadak prédájául, de egy *Szimasz* nevű pásztor megtalálta és fölnevelte, mint saját gyermekét. Gyönyörű leánnyá serdült Szemiramisz a vadon ölen s egy vadászat alkalmával meglátta Oannesz, Szíria helytartója és feleségül vette az erdő virágát. Itt kezdődik Szemiramisz szédítő karrierje. Ez időben vezette Ninosz, asszír király óriási hadseregét Baktra városa ellen és a hadjáratban Oannesz is résztvett, mint Ninosz király egyik hadvezére s fiatal feleségét is magával vitte Ninosz király táborába. Nagy, hosszú, elkeseredett küzdelem dúlt az asszír és a baktriai hadak között, Ninosz király hatalmas ostromolta az erős várat, Oxatresz, Baktria királya négyszázezer emberrel védte s visszaverte hősiesszen a másfélmillió asszír sereg konok és kemény ostromát. Már-már föladta Ninosz király a város vívását, amikor Szemiramisz hadiruhába öltözve, a várba lopódzott és kikémlelte, hogy hol gyöngébbek a bástyák s titkos jel útján tudtára adta az ostromló seregnek. Ninosz király általános rohamot rendelt s a város megdőlt az asszír fegyverek alatt. Tűzvész és halál! Óriási kincsek, arany és ezüst prédák kerültek a győzők kezébe s Ninosz király a katonái közt szétszította mind, Szemiramisz hőstétét pedig a szívével jutalmazta meg: elvette Oannesztól s Asszíria királynői székébe emelte ragyogó ünnep és pompa közt ezt a párduclelkű, gyönyörű szép asszonyt, aki Ninosz korai halála után egész Elő-Ázsiának s később majd az egész Ázsiának a királynője lett.

Nemes és izzó nagyravágyások hevítették Szemiramisz már uralkodása kezdetén, el akarta homályosítani minden addigi asszír királynak a dicsőségét, ezért elhatározta, hogy Kaldeában fölépítteti a világ legnagyobb városát: Babilont! Ezt teremtette meg irtóztató kincsek és emberfeletti munka árán. Micsoda város! A hossza hatvanhat kilométer volt és olyan kőfal övezte, amelynek a tetején elfért egyszerre, egy sorban hat vágatató kocsi. A Városok városa négyszög alakban terült el az Euphrates mindkét partján, kőszloponkon nyugvó ciprus- és cédrushidak kötötték össze, a hídfőknél hármalfalú várak és tornyok s ezeket a víz tükre alatt fedett folyosók kapcsolták össze hatalmas bronzkapukkal, melyek a följegyzések szerint még a perzsa uralom korában is megvoltak épségükben. Égre-

törő paloták húzódtak föl a nagy folyó partjain, hat-nyolcemeletes házak, csupa monumentális építmény s ezeknek irdatlan kőtengeréből messze kimagaslott Baál isten tizennégyemeletes temploma. Csodálatos függőkerteket építtetett, melyeket az ő nevéől ismer a történelem, mint az ókor bámulatraméltó remekműveit. Itt élt Szemiramisz elképzeltetlen pompában és ragyogásban, itt pihent meg hódító hadjáratai után, itt szürcsölte a szerelem arany poharát, itt forgatta szépséges fejében világhódító terveit, amelyeket valóra is váltott: meghódította az erős és hatalmas Médiát s diadala emlékére a méd földön Ekbatana városát alapította; győzelmes hadjáratot vezetett Egyiptom és Etiópia ellen s kemény igájába verte a szabad és független Örményországot is, hol Semiroceta városát építtette győzelmi emlékkül. Birodalma messze Indiáig terjedt.

Milliók hadsereget vezetett *Strabobatis*, India királya ellen is, de most ez egyszer nagy és súlyos vereséget szenvedett. Az indiai király, a maharadzák maharadzája levelet íratott a döntő csata előtt Szemiramisznak, melyben szemérettel vetette erkölcssten magánéletét s megfenyegette, hogy keresztre feszítteti, ha fogságába esik, — de a rettenthetetlen asszony mégis megütöközött vele az Indus folyó közelében. Csatát vesztett! Az elefántok döntötték el a világ sorsát: az asszír hadak megrettenve menekültek Strabobatis ismeretlen harci szörnyeie elől. Vagy ötszázezer asszír harcos esett áldozatul az őrző csatákban, még inkább menekülés közben, maga Szemiramisz is csak a legnagyobb veszélyek közt tudta megmenteni az életét.

Elvonult a nőtényitigris a mesés India földjéről, de ez a rettentő kudarca sem tudta megrendíteni. Országába térve, tovább folytatta nagyszerű építkezéseit, letörhetetlen akaratereje, szikrázó energiája és lángelméje új tervek megvalósítására ösztönözte: új hadjáratot akart vezetni a szittyák ellen, de fia, *Ninyas*, összeesküvést szőtt ellene. Csak ez, az anyai szíven ejtett seb törte meg fékezhetetlen erjét s hogy a halála is méltó legyen az életéhez, trónjáról lemondva, galambbá változott, úgy szállt el a mondák és legendák aranykörös szférájába,

Szól pedig a saját naplója ekképen: »A természet női testet adott nekem, de tetteim felérnek a legbátrabb férfiak tetteivel. Ninus birodalma felett uralkodtam keletre az Indusig, délre a mirha és tömjén országáig, észak felé a szákák és Szokdiána lakóinak területéig. Azelőtt egyetlen asszír király sem látta a

tengert, én négyet láttam, melynek partjait előttem senki sem érintette. Kényszerítettem a folyókat, hogy arra folyjanak, amerre én akarom és csak odairányoztam folyásukat, ahol hasznosak lehetnek; termékennyé tettem a földet, miután azt folyóim által megöntöztem... Utakat törtem a szekerek számára olyan helyeken, ahol azelőtt még a vadállatok sem jártak. És annyi munka és foglalkozás közt még mindig találtam időt a gyönyörre és a szerelemre.«

Nagy Sándor, a macedonok világhódító királya találta ezt a följegyzést Bagistan mellett, Szittyország határán, melyet akkor »a világ végé«-nek tartottak, — ott találta egy hatalmas hegy függőlegesen levágott oldalán. Micsoda szenális ötlet! Egy levagott hegyet használni írótablának — ez jellemzi az ő lángelméje nagyvonalúságát, szelleme friss eredetiségét s nagy, robusztus, világepítő gesztusát. És a szerelmei? A földkerekség legtündöklőbb és legszebb asszonya tán sohasem szeretett igazán: oda nem adta villámterhes lelkét a férfinak soha. Ő sem állhatott ellen az ő teljes asszonyiságában az élet vágyainak, de csókjaiból fölcsudva, keservesen megfizetett: egyetlen egyszer szerette csak a kiválasztott férfit, utána nyomban lenyakaztatta s kifüggesztette szerelmei fejét a függőkertek aranyló fáira, hadd lássa a világ, hogy Szemiramiszon nem vehet erőt és hatalmat a mindenható Szerelem! Azt a tüzet, mely az ő asszonyi véreben lángolt, világok megdöntésére és új világok teremtésére használta föl, de lényegében mégis csak egy szánandó női lélek, aki nem ismerte a tiszta és nemes szerelem szent hatalmát, — és amikor azt eltiporta, tulajdonképpen a maga szívét törte meg. Ki tudja, hány titkos könnyet ejthetett a virágos és zengő függőkertek tündöklő pagodái mélyén s micsoda keserű csalódással hagyta itt ezt a világot, amelyet környezetlenül leigázott! Egy szépséges asszonyfejű szörnyeteg, ki fékevesztett lángolásában önmagát égette szét, hogy elszálljon galambszárnyon a végtelenbe, ahonnan lejött egy napsugáron, hogy a filiszteus erdő vadvirága és egy világ heroinája legyen. Ki tudja, mi olthatta szívébe azt a rettentő gyűlöletet a világ iránt, azt a féktelen vágyat a hatalom után, azt a lángoló bátorságot, rideg elszántságot és halálmegvetést, azt a vad, lihegő erőt és akaratot, hogy a világot rabigába verje s hogy megbüntesse a vakmerő férfit, aki őbenne a nőt szeretni meri...? Titok ez. Az örök női lélek nagy és fenséges rejtélye. Csak az ő gyermekkori sorsa, kitaszított árvasága, apátlan-anátlanságának egy néma könnyeseppje magyarázhatja meg...

Vasúti kaland

A vasúti étkezőkocsi ebédjének első sorozata csak kevés vendéget vonzott. Flíppel és Broche-sal szemben egy fiatal asszony ült egyedül. A negyedik hely üresen maradt a kis asztalkánál. A két férji akaratanul is a velük ebédelő hölgyet nézte. Eleinte igen diszkrétén vették szemügyre, de korántsem azért, mintha jólnevelt nagyvilági úriemberek lettek volna, hanem mert ez a megfigyelés hozzá tartozott a foglalkozáshoz. A két férji ugyanis szélhámos volt.

Nem érdekelték őket túlságosan a fiatal asszony, aki igen egyszerűen, sőt túlságosan egyszerűen volt öltözve. Semmi dísz a ruhán, semmi ékszer az ujjakon, a csuklón, a nyakon, a fülcimpákban. Az utitársnőnek inkább csak a viselkedése hita fel a két barát figyelmét. Kissé furcsán, mondhatni nyugtalanítóan izgott-mozgott, tett-vett a helyén. Azt a benyomást kellette, mintha nem lenne épelméjű. Meg-rándult az arca, unos-untalan felugrott a székről és mindenféle fintort vágott. A cinkostársak megértő szempillantást váltottak egymással. Később Flíp odasúgta Broche-nak:

— Ezt alighanem egy mérges pók csípte meg.

Ettől kezdve minden mozdulatát szemmel tartották, mert sohasem lehet tudni, mikor válik veszedelmessé egy ilyen szerencsétlen az embertársaira. Alig pár perc múlva felállt a hölgy és a félig leeresztett ablakon át kiborította retikülijének tartalmát, majd hisztérikus kacagásban tört ki. Broche, aki mellette ült, megragadta a karját, de már későn. A táská egész tartalma kihullott a pályatestre: bankjegyek, tükhör, puderdoboz, ajakrúzs, ékszer, apró cédulák... csak egy kis csekk-könyv, meg egy névjegy maradt meg, amik az asztalra hullottak. Broche gyors pillantást vetett a névjegyre: Mrs Hookfeller, Chicago. A két szélhámos szeme újra összevillant. Broche visszatette a csekk-könyvet a retikülibe, majd eltolta a hölgy elől, nehogy a keze ügyébe essen, ha megisméllődne a roham.

A hölgy látszólag megnyugodott és szinte apátikusan nézett maga elé. Mikor a fizetőpincér megállt előtte és ányujtotta a számlát, rá se tekintett. Broche ránézett Flípre, mintha azt kérdezte volna: vajjon fel kellene-e hívni a nő figyelmét, hogy a csekk-könyve a retiküliben van, hiszen egyetlen centime sincs nála! Flíp úgy tett, mintha észre se vette volna társa kérdő tekintetét és nyugodtan így szólt a fizetőhöz:

— Irja kérem egy számlára a három ebédet.

Kiegyenlítette a számlát, ami láthatóan bosszantotta Broche-ot.

— Ne aggódj, — súgta a fülébe — bőséges kárpótlásban lesz részünk.

Broche, eleve gondoskodva a kárpótlásról, magához vette a retiküilt. Aztán mindkettlen felálltak. Broche megfogta a nő karját és ellentmondást nem tűrő hangon rászólt:

— Jöjjön velünk!

A nő ellenkezés nélkül, nyugodtan hagyta el az étkezőkocsit a két férji kíséretében.

— Hova visszük? — kérdezte Flíp.

— Egy elsőosztályú üres szakaszba — jelezte Broche. — Te átmész a kupénkba és elhozod a poggyásznkat.

— És az ő holmija?

— Mit törődöm vele!

*

Az első állomáson leszálltak. Elsőrangú hotelba mentek. A portás átvette poggyá-

Divatos hajviselet

szakat, aztán mind a hárman elmentek egy bárba. Broche bosszús volt.

— Ugyan kérlek, — mondta Flípnak — mit akarsz tőle? Az ebédjét kijfizettük, az ellenőrrel is épp eleget bajlódunk, amíg elhitte azt a históriát az ablakon át kiszórt pénzzel, aztán a mi jegyeinkre is rá kellett fizetni, hogy mellette lehessünk, most meg az autó, a hotel, a bár... végre gondolni kellene arra is, hogyan juthatnánk a pénzünkhöz. Vagy talán a végtelenségig cipeljük magunkkal ezt a tehetetlen nőt? És azt hiszed, az majd kellemes lesz, ha a hozzátartozói kulaíni fognak utána? ...

— Igazad van, — jelezte Flíp — csekket kell kérni tőle. Fizessen!

— Helyes, helyes, de hogy akarod erre rávenni? Nem marad más hátra... ki kell várni, míg rájön a bolond óra és magától állít ki egy jó nagy összegről szóló csekket.

Flíp meglökte Broche-ot. A nő közeledett. Csekk-könyvet és töltőtollat tartott a kezében. Csöndesen leült melléjük és buzgó csekklapokat kezdett kitölteni. »Fizessen Ön e csekk fölmutatójának 10.000 frankot... Fizessen Ön e csekk fölmutató-

tójának húszezer frankot... Fizessen Ön e csekk fölmutatójának ötvenezer frankot...«

A két szélhámos tágrameredt szemmel olvasta a kitöltött csekklapokat.

— Elég lesz! — kiáltott fel Flíp és kivette a csekkfüzetet Hookfellernek kezébe.

— Egyelőre elég lesz... Igen... Ne járadjon tovább, asszonyom.

— Remélem, simán fogják kijfizetni, — jegyezte meg Flíp.

— Mindenesetre egyenként fogjuk beváltani, nehogy feltűnő legyen.

Zsebretekék a három csekket, aztán udvariasan felkísérték szobájába a bolond asszonyt, rázárták az ajtót és elstietek abba a bankba, amely a csekklapokon volt feltüntetve. Broche ment be először. Flíp az ajtó előtt várta. Alig pár perc múlva megjelent a társa, de nem egyedül. Két mogorvaarcú férji kísérte. Broche lehajtott fejjel ment a bank detektívjei közt. Hangosan tiltakozott:

— Én jóhiszeműen jártam el. Sejtelmem sem volt róla, hogy a csekken lévő aláírás hamis. Hookfellernek a hotelban van, tessék fölkeresni, ő majd fölvilágosítja az urakat. Tessék talán telefonálni...

Úgy mondta ezt, hogy kint álldogáló cinkostársa is jól hallhassa. Flíp megértette az üzenetet. Taxiba ugrott és a hotelba vitette magát. Közben így okoskodott:

— A rendőrségről most a hotelba fogunk telefonálni... Jó, majd én leszek a telefonnál és megadom a kellő információt. Majd megmondom, hogy fogalmunk sem volt a hölgy elmeállapotáról és joggal lehetünk, hogy a csekk szabályosan van kiállítva arról az összegről, amelyet mi önmagának kölcsönöztünk. Bizonyítani tudjuk, hogy mi fizettük ki az útiköltséget, az ebédjét, a hotelszámláját, a borraavalóit és rögtön be is jelentem a tanukat.

Berontott Hookfellernek szobájába, hogy a telefonos fölhívást ott várja be. A szoba üres volt. Hangosan felkiáltott:

— Hol az ördögbe lehet? ...

Körülnézett a szobában. Seholy semmi foggyász. Az asztalon egy papírlapot talált, amelyen írás volt. Izgatottan olvasta:

»Uraim, köszönöm az ebédet, a vasúti jegyet és minden egyéb jót. Igazán nem tudom, mi lett volna velem, ha nem akadtam volna két ilyen remek balektra, mint maguk. Egy vasam sem volt... amit az ablakon kiröpítettem, csupa értéktelen holmi volt... elhasznált tolettickek, papírszeletek s ehhez hasonlók. Remélem, meg vannak elégedve velem, mint színész-nővel. Ugye, jól játszottam az örültet? Tart-sák meg a csekk-könyvet, nem az enyém, úgysem tudnám használni venni. Talán maguk boldogulnak vele.«

— Átkozott pech! — jajdult fel Flíp. — Hogy nekünk pont egy kollégánkba kell belebollani!

Fordította: Molnár Jenőné

Forró Pál:

Színek

A férfi olyan csendesen lépett a szalomba, hogy Anna észre sem vette és halkan tovább játszott a tangó argentinót. Tamás gyönyörködve nézte. A szalomban még nem égtek a lámpák és most valami sejtelmis félmohály uralkodott, halk és pasztelles, amikor dalok remegnek a vázákba tett nagy krizantémok felett és az alkonyra szálló nap pirosan tükröződik a bútorokon, mintha vér fűtené élettelen testüket.

— Brávó! — tapsolt bókolva Tamás és Anna riadtan, kissé szégyenkezve ugrott fel. Az ilyen alkonyi muzsika egy kicsit önrúlás, ahogyan játszott és énekelt, az bevallása volt az édes elragadtatásnak, melyet a szerelmes leány völegényével szemben érzett. Nemcsak szavakat lehet meglesni, hanem érzéseket is.

Tréfás duzzogással csapta össze a kottát.

— Nem illik így rátörni az emberre, Tamás!

— Csak nem szakítom félbe, mikor hozzám beszélsz! — gonoszkodott a férfi.

— Magához?

— Természetesen. Vannak percek, mikor az ember önkéntelenül olyan dalt keres, amely hangulatához legjobban illik. Maga tudta, hogy ebben az időben jövök és várt engem. És a várakozás hangulatát zongorázta el önkéntelenül.

— Oh, maga örök filozófus!

— Nem a filozófus beszél belőlem, hanem a művész, aki mindig elragadtatva áll meg a Szép előtt! Az ember finom, intím hangulatai tulajdonképpen meg nem irt költemények és én magát most versírás közben értem tetten. Mondja Annus, gondolt már arra, hogy a szerelemben milyen sok a művészi elem?

— Vallomást szeretne hallani?

— Nem, egészen komolyan beszélek. A szerelem tulajdonképpen minden művészet összessége. Van benne muzsika, szárnyaló gondolat, a fantáziának a legkiválóbb szobásművésznél remekebbé formálja azt, akit szeretünk, de a legmegejtőbb varázslatot a színekkel kapcsolatban nyújtja a szerelem!

Anna kissé csodálkozva nézett völegé nyére.

— Hogy érti ezt, Tamás?

— Sohasem gondolt még arra, hogy a szerelem nagyszerű színjátékában milyen nagy szerepet játszanak a színek? Hogy hányféle finom árnyalata van a bőr fehér és rózsaszínének, a liliomtól a kreolig milyen leheletszerűen finom színárnyalatok vannak. És a szemek égő feketéje, mosolygó kékje, a haj tragikus feketesége, aranyló szépsége, Tiziánpirossága! Látja, ezt a szépséget csak a fehér faj ismeri, a kultúreberek. A primitív népeknek erről fogalmuk

síncsen. A fekete bőrnek és rövid, göndör fekete hajnak nincsenek ilyen izgalmasan szép változatai. A kultúremler szépséget és költői képzeletet visz a szerelmébe. Hogy mit jelent a ruha, azt a legragyogóbban Anatole France írta meg a Pingvinok Szigete című regényében, amely maró és szellemes satirájára a mi társadalmunknak. A regényben az egyik pingvin kisasszony fűzöt talál, melyet a tenger sodort a szigetre. Magára veszi és attól kezdve a pingvin urak csak neki udvarolnak, mert más az alakja, vonala mint a többi pingvin kisasszonynak. A ruha forradalmosi-

Japán színésznő

totta a szerelmet. Vessünk csak egy pillantást bármelyik bálterembe. Az az érzésünk, hogy csupa gyönyörű asszony és leány van ott. Pedig bizonyára akad közöttük elég csúnya is. De az élénk táruló színek pompája vonzóvá és megkapóvá teszi az egész képet. A piros, kék, arany, zöld, lila színek egyvelege mint valami pompás virágoskert színesedik élénk, élő virágok, melyeknek meg-ejt a pompája. Oh, a nők nem véletlenül vesznek fel pasztelles vagy élénk színű ruhát olyankor, amikor olyan emberrel találkoznak, akinek véleményére sokat adnak. A nő ismeri a színek hatásának titkát. Tudja, hogy minden szín másféle hangulat és illúzió felkeltésére alkalmas. Biztos ösztönnel választja ki tehát azt a színű ruháját, amelynek hatásában legjobban bízik, amelyről tudja, hogy legszerencsésebben egészíti ki egyéniségét!

— Oh, maga veszedelmes művész! Ezentúl mindig zavarban leszek, hogy melyik ruhámat vegyem fel, mert attól félek, hogy engem is hatásvadászattal fog meggyanúsítani!

— Megnyugtatom Annus, mi férfiak is éppen így cselekszünk. Mi is hosszú ideig törjük a fejünket, hogy melyik nyakkendőnk színe tesz hódítóbb hatást. A férfi, aki még alig egy század előtt éppen olyan színes ruhákban járt, mint a nő, ma a nyakkendője segítségével igyekezik néhány hatásos színfoltot varázsolni ruhája egyhangúságába. De figyelje meg, nemcsak a ruháknál, hanem a szerelmi harccal kapcsolatosan mindenütt észrevehetjük a színek fontosságát. Nézzük meg például egy illat-szerkeskedés kirakatát. A drágakövek minden színkáláját megtalálhatjuk itt. A rubin vörösét, az ametiszt liláját, a smaragd sárgáját, a zafir halványkékjét... Az üvegek szín pompájával állítják meg a nők tekintését és a nagyvilági nő egymás mellé állított parfümös üvegei a keleti herceg kincseskamarájának csillogását káprázzák elének. A szerelem hajszolja a színeket. Vénusz ünnepén a virágok lézereit szórták az istennő szobra elé és mint valami végtelenbe vesző tarka szőnyegen lejtették a papnők hódoló táncukat. Szemiramisz palotájának minden szobáját más színnel ékesítette és a kelet vándor kereskedői a bíbor és aranyhímzés csodáival ejtették ámulatba a görög és római nőket. A színpadi revü pedig nem más, mint a szerelem színfantáziájának bemutatása. A százféle színű kosztümök végtelen felvonulása, a perccint váltakozó reflektorok örvongése, a hamis ékszerek felnagyított, szikrázó színfoltjai. Igen, ez az igazság! A szerelem művészi hangulatához a színek elbájoló játékán keresztül jutunk!

Lassankint besötétült. Az alkonyatra szálló nap rózsaszíne lágyan omlott el a könnyű bárnyfelhőkön.

— Az éjszaka is új színeket hoz, — mondta álmodozva a férfi. — A hold halk ezüstjét és a csillagok kacagó fénytengerét...

Annus a villamos kontaktus felé nyúlt, de abban a pillanatban völegénye kezét érezte, amint szeliden magához vona.

— Ne gyujtsa még fel!

— Oh, de hiszen maga a fényt és színeket szereti!

— Igen, de látja, a léleknek is vannak színei, melyek ilyenkor az alkony rejtélyes hangulatában borítják hangulatpalástba a szívünket. Az álmok és vágyak mese színei ezek... Olyan szép, olyan nagyszerű dolog ez. A szívünkről, mint egy óriásra nőtt palettáról omlanak a kacagó pirosak és aranyak és tarka játyolukkal elborítanak mindent, ami szomorúság!

Annus meghatva nézett völegényére.

— Igazán így érzi ezt?

— Így érzem!

— Mert művész?

— Mert szerelmes vagyok!

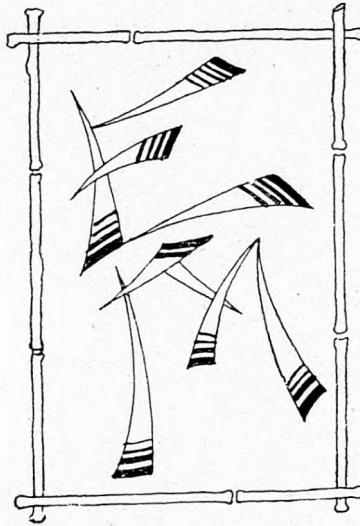
Szépség és táplálkozás

Ősrégi már ez a kérdés, hogy milyen összefüggés van a táplálkozás és a — szépség között? A felelet mindig megállapította a legszorosabb kapcsolatot és az emberek állandóan táplálkozási reformokon törtek a fejüket, hogy szépek legyenek és hogy a szépséget megőrizhessék. Sokféle ételt tiltottak meg, másokat pedig egyenesen szépítőszernek neveztek ki. A vegetáriánusok utódai: a nyers ételek fogyasztói egyenesen egészséget és szépséget ígérek híveiknek.

Nagy általánosságban mindenestre igaz, hogy a jól, táplálkozó és ízletesen elkészített vegyes táplálkozás, amely a test fejlődésének követelményeivel számol, tehát megőrzi az egészséget: feltétlen kihatással van a szépségre is. Magától értetődik, hogy mindenféle erős fűszer, alkohol stb. mellőzendő. Ezenfelül természetesen nem szabad számításon kívül hagyni azt sem, hogy más táplálékra van szüksége a testi munkásnak, mint a szellemi foglalkozást űzőnek.

Az utolsó években azonban a helyes táplálkozás ellen nagyon sok hibát, sőt bűnt követtek el. A világháború után az emberiség a szó valódi értelmében ki volt éhezve. Mikor aztán változtak az idők, minden, ami »szem-szájnak ingere«: édességek és inycségek, határtalan mennyiségben. De közbeszólt Divat Őfelsége és — »giliszta-termetet« követelt. Jött a visszahatás: újból az éhezés. Az asszonyok és leányok túlnyomó része minden gondolkodás nélkül alávetette magát ennek a könyörtelen és felháborítóan ostoba törvénynek. Nem is tudtak egyébről beszélni, mint — »kalóriák«-ról. Természetes, hogy még ezt is túlzásba vitték. Nem is lettek volna

igazán nők, ha megálltak volna a — közep-úton. Minden asszony azzal hengegett, hogy egy hét alatt leadott három kilót és hozzá sem akart nyulni az ozsonnához, mert attól

félt, hogy a leadott három kilót — »visszahizza«.

Pedig az éhezés is teljesen egyéni dolog. Vannak emberek, akik nagyon sokat esznek és még sem híznak meg. És vannak, akik száraz kenyéren is elhájásodnak. Az egyén diszpozíciójától függ minden. Ennek dacára azonban megállapítható, hogy a kövér emberek nagy része nyugodtan, kényelmesen és élvezettel fogyasztja el a táplálékot. Ezeknek tehát mellőzniük kell minden édes és zsírtartalmú ételt, — de semmi más alatt nem szabad éhezniük. Egy magunkra erőszakolt, vagy a barátónknél bevált »soványító kúra« többet érhet, mint amennyit használ. Megbízható, orvosi vizsgálat után és az orvos állandó ellenőrzése mellett szabad csak soványító kúrát kezdeni és akkor biztos lesz az eredmény. Sokan fognak elcsodálkozni azon, hogy a soványító kúra tartama alatt mi mindent »szabad« enniük. Az egész eredmény ugyanis nem függ semmi egyébtől, mint a táplálék egyszerű elosztásától.

Az ellenkezőjéről: a hízlaló kúráról nem is illik beszélni. Ilyen vágya ma egyetlen nőnek sincs. Pedig itt is előfordulhat a túltáplálás veszedelme, amiért is az orvosi ellenőrzés feltétlenül szükséges.

Minden túlzástól tartózkodni kell, mert az nem használ a szépségnek, de aláássa az egészséget.

A szépség és táplálkozás összefüggése még sokkal erősebben mutatkozik meg a csúnya arcbőr (teint) esetében, amikor az

orvos sok étel élvezetétől kénytelen eltiltani. Az ilyen páciensek feltétlenül tartózkodjanak a fűszeres és túlszíros ételektől, az alkoholtól, a kávétól és egyébként is minden olyan ételtől, amit nagyon szeretnek. A legszigorúbb diéta szükséges, ha valaki teljes eredményt akar elérni. Aki nem akar hinni bizonyos ételek és italok igen káros hatásában, gondoljon arra, hány-szor látott már társaságban olyan asszonyt, akinek az arca hirtelen bíborvörös lett. Az ok rendszerint: kevés bor, vagy túlságosan ecetes saláta volt. Az alkohol és az ecet az arc véredényeinek hirtelen kitágulását idézte elő. Az ilyen jelenség kellemetlen és csúnya voltától eltérvintve, az alkohol és az ecet ártalmas a túlérzékeny szervezetnek, miért is teljesen mellőzendő.

Még sokkal kellemetlenebb, ha a szomszédnők szép orrocskája, amely gondosan le volt púderezve, a nagy meleg következtében piros fénnyben kezd csillogni. Talán évekkel ezelőtt, amire nem is emlékszik, lefagyott. Most azonban nagyon zavarja őt, mert néha piros lesz. És piros lesz akkor is, ha forró ételeket és italokat, erős feketekávé, teát, vagy alkoholt vesz magához. Ezt talán már ő maga is észrevette és óvakodik tőlük. Néha azonban mégis elfeledkezik erről és ez nagyon kellemetlen. Pedig ebben az esetben is csak a diéta segít.

A főkövetelmény tehát úgy hangzik: ne írj elő sajátmagadnak vakon és ostobán táplálkozási reformokat, hanem személyes tapasztalat, vagy orvosi tanács alapján óvakodjál az ártalmas ételektől. Így aztán nemcsak az egészségedet őrzöd meg, hanem a — szépségedet is.

Ez pedig — ugyebár, hölgyeim — még az egészségnél is előbbrevaló!

KOMÉDIA

Amikor hazamegyünk, vagy: Mit mond a feleség, mit mond a férj?

Az ember otthagya a hivatalát, vagy a műhelyét, ballag hazafelé, közben sok mindent forgat a fejében, jobbra-balra nézdel, mindenféle közömbös dolgon fennakad a szeme... de fogadok, arra senki sem gondol: mi lesz az első szava, amikor átlépi a háza vagy a lakása küszöbét?... mit fog mondani a feleségének? Mért is gondolna rá? A feleség előtt végre is nem betanult szerepet játszik az ember. Azt mondom, ami éppen az eszembe jut abban a pillanatban, amikor az asszonyt meglátom. Teszem azt: »szervusz, édesem«, »kezdetet csókolom«, »hogya vagy, szívem?«, »mi az újság?« stb. És a feleség?... Hm, erre bajosan tudnék ilyen határozottan felelni. (Át is engedem a válasz jogát az asszonyoknak, akik mégis csak jobban tudják, vajjon készülnek-e férjükhöz ilyen vagy amolyan fogadtatására.) A témának ezt a részét nyitva hagyom és mindössze arra szorítokozom, hogy a férjek és feleségek úgynevezett »első szavairól«, amiket házijövetkor egymásnak mondanak, egy kis áttekintést nyújtsak. A rend kedvéért kategóriákba osztom a különféle vérmérsékletű és természetű férjeket, illetve feleségeket. Tehát: lássuk, azaz halljuk, mit mond a feleség?

A házsártos asszony így fogadja munkából hazatérő férjét:

— Hát már megint hol mászkálsz ennyi ideig?... Azzal persze nem törődöl, hogy az embert itthon majd fölveti a méreg...

(Zárójelben mindig följegyzem, mire gondol ilyenkor a férj. *Fenti esetben ezt gondolja:*)

— Mért büntet engem ez a jószág Úristen?... És ha már büntet, akkor legalább legyen rá oka. Holnaptól kezdve tényleg későbbben járok haza.

Az ideges asszony nem hallja, hogyan üdvözlí a férje, mikor belép, mért már ajtónyitáskor rázúdúl:

— Képzeld el, kérlek, mi történt megint?... Ez a borzasztó lány (értsd: a háztartási alkalmazott) eltört egy poharat... de ez még semmi! Most jöttem rá, hogy a multkor ő csinálta a pletykát a szomszédokkal. Ez már tűrhetetlen! Csak-hogy neked beszélhet az ember, nem törödsz semmivel... Szépen magamra hagysz a fejfájásommal meg az idegörcseimmel...

(*A férj ezt gondolja:*)

— Hat óra hosszat dolgoztam és most hazajöttem pihenni. Félórát talán ki-

bírom. Aztán rohanok.

A jó asszony elébesiet az urának és ha fáradtnak vagy rosszkedvűnek látja, mosolyogva szól:

— Hát már nem is örülsz, ha haza-

Uray Tivadar,
a Nemzeti színház művésze

jössz?... Biztosan valami semmiség bosszantott fel megint, ugy-e, öregem?...

(*A férj ezt gondolja:*)

— Te drága, áldott lélek!... Mintha nem tudnám, hogy neked jobban fáj az, ami engem bosszant... vagy lehet, hogy téged sokkal nagyobb bosszúság ért ide-haza... (Ezt gondolja és gyöngéden megcsókolja.)

Az okos asszony, akit főleg azért mon-

dok okosnak, mert mindig derűs az arca, ha a férje hazajön, így szól:

— Jaj, de kedves vagy, hogy csak most jöttél!... Mintha megérezted volna, hogy épp most készült el az ebéd.

(*A férj ezt gondolja:*)

— Óh te aranyos, huncut jószág!... Ahelyett, hogy megkorholnál, amiért ilyen későn jöttem haza, még hálálkodol is a komiszáságomért. Nincs nálad tökéletesebb asszony a világon... (Átöleli és közben elhatározza, hogy valami szép ajándékkal fogja meglepni.)

Most pedig jöjjön a férfi!

A nyersmodorú férj (egyben rendszerint önző is) e szavakkal állít be:

— Na, mi van az ebéddel?...

(*A feleség ezt gondolja:*)

— Ne adj Isten, hogy egyetlenegyszer azt kérdeznék: hogy vagy, drágám?

Az ideges férj első szavai:

— Hallatlan, hogy mennyi baja van az embernek!... Majd megbolondulok a sok munkától... Ha tudnád, hogy fáj a fejem!... és megint kínoz a reumám... Mi van ebédre?

(*A feleség ezt gondolja:*)

— Ha tudnád, mennyire unom már ezt a mindennap elnyöszörgött panaszkodat!

A jó férj mosolyogva lépi át a lakás küszöbét, megcsókolja az asszonyt és azt mondja:

— Mi újság itthon, szívem? Ugy-e, nem haragszol, hogy pár perccel később jöttem?...

(*A feleség ezt gondolja:*)

— Milyen figyelmes, milyen udvarias!... Isten ments, hogy elmondjam neki, milyen kellemetlenségem volt ma a Róza néni miatt... Még hogy elrontsam a jókedvét?

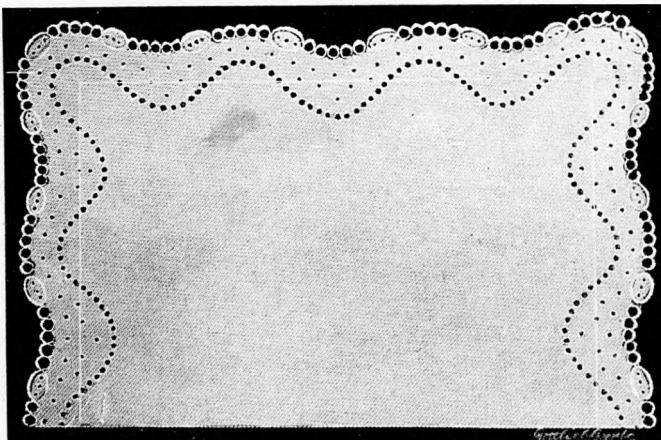
Az okos férj, aki csekély félórával később jön haza, így üdvözlí ideges feleségét:

— Szervusz, drágaságom!... Nézd, mit hoztam neked?... (*Virágcsokrot nyújt át.*) Három üzletben is jártam, míg kedvemre valót találtam. Ezért váratlak meg egy kicsit. De hogy milyen szép vagy máma!...

(*A feleség ezt gondolja:*)

— Tudom, amit tudok...

De olyan ellenállhatatlanul kedves vagy, hogy jó képet vágok és vigyázok magamra, nehogy észrevedd, milyen ideges vagyok. Húsz perccel azelőtt még azt hittem, hogy egy virágvázát vágok a lábhoz dühömben... És tessék, most szépen beleteszem a vázába ezt az édes kis csokrot.

Párnahuzat (Gottlieb terve)

Ajándék-tanácsadó

Irta: SZÉKELY VLADIMIR ny. h. rendőrfőkapitány

Jön karácsony! Nem igaz, hogy nincs bennünk szeretet. Csak elnyomják a mindennap szürke gondjai, melyek nem talajai a virágos, csókos hangulatoknak. A ragaszkodás, a hűség érzései azonban feltörnek vagy felbotorkálnak: átkönnyesedik a lelkünk, kilombosodik az áhitat virága a karácsonyfa mécsesei mellett. És szíved önkéntelenül a zsebed felé mozgatja a kezeid: *ajándék* annak, akinek képét hordozod és becézed, simogatód hittel, szeretettel.

Külön öröm, boldogság, ha a zsebed nem ellenséged. Hanem jóbarátod, mely engedelmesen utványozza a kis vagy nagy összeget.

De és most prózába csapok át hirtelen. A homlokodra redők vonulnak, arcod töprengővé, tépelődővé válik. Micsoda gondot vettél magadra, mennyi problémába döntötted magad. Mert mit ajándékozzál ide és oda, mit válassz, mit végy karácsony ajándékának? Ne legyen haszontalanság, felesleges. X... szeretted tudjon valóban az ajándéknak örülni, Y... ízlését, vágját talál el. Jársz-kelsz a karácsonyi vásár szédítő raktárában, tekintsz jobbra-balra, nézed, tanulmányozod az árút halk összehasonlító műveletekkel, tárcád bíró képességével... kínlódl, verejtékezel... s lelkeségedet a bosszúság rontja meg.

Így vagyunk! De vannak boldogabb tájak is. Például Amerikában a derék yankeek ilyesmitől már meg vannak óva. A bussiness prózai keretében akadnak érdemes asszonyságok — úgynevezett ajándéktanácsosok — akik hasznosan és kellemesen szolgálnak ötletekkel, mi legyen az az ajándék, melylyel megörvendeztetjük a megajándékozandókat. Kivált karácsonykor lépnek teljes üzembe ezek a tanácskozó állomások csekély díjazás mellett. Nem véletlen, hogy nők viszik ezekben a vezető szerepet. A nőt a csak neki sajátos, ösztönös lelki intuítiás, tapintatosság, ízlés egyenesen predestinálja erre a szerepre. Az ötlet egy montreali missé, aki pár évvel ezelőtt a következő hirdetést tette közzé a lapokban:

»Mit adjon ajándékba? Sohse törje fejét ezen! Megmondja, megoldja ajándéktanácsadó állomásunk gyorsan és jutányosan. Meg lesz elégedve!«

Eredeti ötlet és persze, hogy nyomban megintertüvölték az elmés kisasszonyt. Az amerikaiak rajonganak az újdonságokért.

— A legtöbb ember — nyilatkoztatta ki a miss — nem tudja, hogy bizonyos

alkalmakkor mit adjon ajándékba. Egyenesen feltűnő ebben sokak tehetetlensége. A hozzá nem értésnek, majd ennek következtében a határozatlanságnak eredménye, hogy a legtöbb ember drága pénzért mindenféle lim-lomot vesz össze-vissza, ami a megörvendeztetettnek is inkább bossz-

szúságot, mint örömet szerez. Az ajándék megválasztásához érzék, tanulmány kell. Ha ismerem a megajándékozandó jellemét, életviszonyait, egy-két életpizódóját, — biztosra megyek.

Önagsága és elvtársai azonban nem elégszenek meg az elmélettel. Az ajándéktanácsosok dehogyan hanyagolják el a praktikumot. A tanács mellé mindig jár egy katalógust is mellékelnek, mely firmamegjelöléssel tüzetesen tájékoztatja az ajándékozásban utazókat, hol és milyen áron szerezhetik meg a betanácsolt jószágot. Az ajándéktanácsosok amellettsúlyt fektetnek arra, hogy csak olyan gyönyörűségeket ajánljanak, melyek csak rajtokat kaphatók, mert az amerikai gyűlöli a tömegárut. Ha már ajándékot ad, úgy nagyon vigyáz arra, hogy az újszerű, eredeti

legyen. Járjanak csudájára! Ennek örül kedves együttesben ajándékozó és ajándékozott.

Mondanunk sem kell, hogy az ajándék-tanácsosok nem fizetnek rá a fáradságra. Ellenkezőleg, sok fényes veretű dollárral szaporodnak meg provízió vagy saját kreációjuk révén is. Üzlet: üzlet!

*

A példa ragadós. Próbálkozzunk mi is efféle ajándék-tanácsadó szerepben! Akármilyen felelősségteljes tiszt is. Mi kellene például neked, jó magyarom, szép, igazi karácsonyfiának?

Hogy is szól a régi rigmus? »Bort-búzá, békességet«. Gyönyörű áldás volt. De elfakult, élettelenül vált ma. Nincs benne többé arany. A »világkrízis« rézkrajcárókká törte össze. Semminek nincs ára. Bor, búza nem ajándék többé. Maradna hát a hármás jeligéből a — békesség... de mi zaj, zúgolódás?! A nyomor kiált. Rongyos emberek csapata. Koldusai a — munkanélküliségnek.

Munkát nekik ajándékba, angyalfiába! Hol adják? Katalógus ide! Csupa törölt oldal, áthúzva a csőd és kényszeregyezés fekete plajbászával. Kihűlt kémények, elhagyott műhelyek, s kellemetlen nyakatört szó üldöz.

Leépítés!

Más kép! Rózsás arcú, csillogó szemű fiatalok. Mennyi tehetség, tanultság, munkavágy... szorongatják a kezükben a díszes oklevelet, a kegyes Alma Mater bizonylatát. Jézuska hozzon nekik állást, hivatalt, foglalkozást! Ajándék-eleven, mert ezek ma nem természetes életjárulékok, hanem szíves ajándékok. De a szélrózsa minden irányából jelentés: *elfoglalva, megtelt!* Senkire nincs szükség! Nincs, nincs!...

... Kereskedők, iparosok lépkednek. Boltjuk, raktárunk színültig töltve mindennel, mit szem, száj, szükség és kényelem kíván... *Vevőket* nekik ajándékba!

Végre! Talán egy beváló tanács! Mert feketéllik a vevőktől a hívogató kirakatok előtt... micsoda tömegjárás! De csak sóvárgó szemmel mind ábrándos lesen. Nincs pénz! Nincs, nincs!...

Így tovább!

Megbuktunk. Hirtelen be kell zárni az ajándék-tanácsadót. De jönnek, csak jönnek. Mert *tanácsra, csodára* vár itt mindenki. Hát akkor egy utolsó próba: ajándéktanács. Mindenkinék!

Türelem, remény, hit, bizalom! Ezt sugározzák belénk szent karácsonygyertyái! Az élet hullámverés, mélybe zuhan és magasra tör. Nincs örök szenvedés, végig lemondás, csak sötét éjszaka. Jön bizton a derengés, melyből megszületik a fénylő nap. A magyar rónák felett is kisüt majd egyszer megint!

Kertész Elek:

Csavargások

Mint vakondok bujkál a vonat alagútból alagútba. Sápadt, borongós őszi nap. A verőfény csak megszakítva tör át a párával terhes fellegek közül. Utazásom első állomása: Ischl. A hozzáfűződő múlt felzaklatta érdeklődésem, nekiindultam, hogy megismerjem azt a helyet, ahol Ferenc József nyaralt. Gmundenen víz keresztül az utam. A csillogó tó mindkét partjára az emberi kultúra helyezte el bélyegét. A szebbnél-szebb villák, paloták, mint művészien font koszorú, fogják keretbe a tó tükrét, melynek felszine hálásan adja vissza a behulló kép szépségét. Felejthetetlen látványt nyújt az »Altersee«, az öreg tó, ahogy a gmundeniek nevezik. Természeti szépsége páratlan és vitán felül áll klimatikus levegőjének ózondús tisztasága. Mélyen szívom a tudomra ebben a pillanatban úgy érzem, mintha a Balaton mellett a badacsonyi hegyről kúszna le tekintetem, keresve a Balaton életét, de csak elvétve, nagy-nagy távolságra egymástól fedezek fel néhány villát a parttól távol. Mint hamupipókék, várják a királyfit. A mi gyönyörű Balatonunkat, büszkeségünket, a hangzatos magyar tengert nem fogja körül az élet, a kultúra elismerő koszorújával. Pedig az osztrák »Altersee« fürdő szempontból jelentéktelen a mi Balatonunk mellett, amelynek arany szemcsés plázsát, bársonyosan puha vizét a jó Isten is jókedvében fürdőnek teremtette. Mintha a Balatonunk mesébe illő értékét nem tudnánk felfogni, mintha nem volna érzékünk e csodás természeti ritkaságunk megértésére. Gmundenben már folynak a nagy őszi tatarozások. Festik a házakat kívül-belül. Mindig újabb és újabb utakat és nagyobb-nagyobb parkokat létesítenek. Most sétautakat hosszabbítanak,

amelyek 5 méter szélesek és mint fehér szalag húzódnak keresztül a városon, erdőn, a tó partján. Mérhetetlen hosszúságú utak, amelyeknek burkolata aszfalt, tiszta, pormentes, gyönyörűsége a sétáló és autózó közönségnek. Meglepett ez az őszi munkát és érdeklődésemre ilyen választ kaptam:

Kertész Elek

— Ezeket most kell elvégezzük, mert nyáron nem alkalmatlankodhatunk a vendégeknek. Szezonban tele van a fürdő magyarokkal, akik jól megfizetik a kényelmet, de nagy is az igényük. Viszont nekünk áldozni kell, mert ebből élünk.

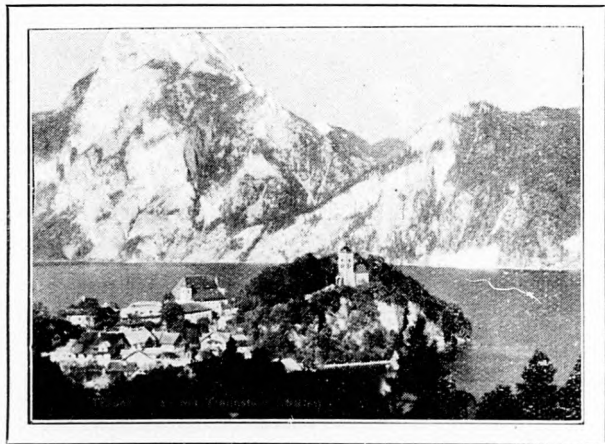
A gondolatom ismét csak a Balaton képét vetíti elé, vajjon ott mi történik most?

A baloldali kis képet, egy bűbajos, kis osztrák falucskáról vettem fel. Traunkirchen a neve. Egy része belenyúlik a tóba, mintha le akarna szállni és magához emelni. Egy kis tündérfélsziget, melynek közepén Isten dicsőségét hirdeti a műkincsekkel megteremtett templom. Tetszik nekem az osztrák falucskák kegyeletes szokása, hogy halottaikat a templom körül temetik el. Megható gondolat rejlik e mögött. Mikor templomba mennek,

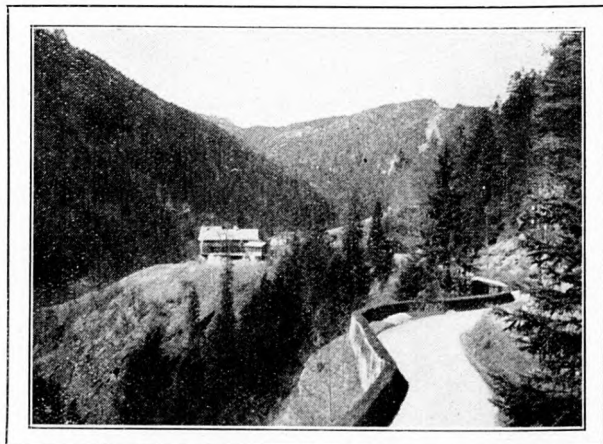
mindig felkeresik kedveseik sírját, naponként meglátogatják azokat, akiknek a lelkét maguk körül sejtik.

A robogó vonatból folyton változó kép tárul elé. Csak a gondolat sebessége előzi azt meg. Megérkeztem Ischlbe. Keresem hírenek vonzó erejét, amit nem találnék meg máséknál, ha nem tudnám, hogy Ferenc József itt-tartózkodása adta meg Ischlnek más osztrák városok felett az elsőbbséget. Ide követte a császárt, mint uszály, az osztrák és magyar arisztokrácia, utánuk maradt a nem mindennapi fény, mely még ma is visszaverődik Ischlről. Sötét fátyol borul elé és a háttérben élesen emelkedik ki Gödöllő és a budai királyi vár kontúrja, — egy égig érő kérdőjellel a tornyán. Oh ti loyális, ti gavallér, hazátokat és szíveteket feláldozó jó magyarok, hazafiak!... Idegenbe kellett menjete, ha fénytelen, tündökölni és áldozni akartatok. És én itt csavargok 19 éves fejjel, egyedül, a fényképező masinám társaságában és érzem a magasra törő lelketek forró lángját a homlokom körül.

Öt teljes órát barangoltam az ischli császári villában. A mult rejtelmese, lehellete párázik minden szobában. A művészi hatással elrendezett műértékek, festmények, szobrok a volt »összbirodalom« nagyságáról és gazdagságáról tanuskodnak. Mi is képviselve vagyunk néhány vadász-trofeummal a gödöllői vadaskertből. Az ischli kastély az őrzője annak a történelmi nevezetességű íróasztalnak, amelyen a császár aláírta a hadüzenetet. Az íróasztalán fekszik ma is az a lúdtoll, mellyel milliók sorsa lett megpecsételve. Az egyszerű, hajlított lábú íróasztal előtt karos nádszék áll, mellette egy kitömött fiatal medvebocs papirkosarat ölel. Az íróasztalon

Traunkirchen

Országot az Alpeekben

Erzsébet királyné szobra, gyertyatartók, szivartárca, fehér porcellánból készült tintatartó, porzó és nyúláb. Ezt az íróasztalt, a lúdtollal, a nyúlábbal, a székkal szerettem volna lefényképezni, nem engedték, mert a kastély személyzete árusítja a fényképeket, ez a jövedelmük. Hosszú ideig álltam az íróasztal előtt és néztem azt a lúdtollat, mely a sors kegyetlen szerepét töltötte be.

Ischlben ma is fejedelmek üdülnek, — az operettzene fejedelmei: Lehár, Kálmán és Fall. Itt beszélnek meg a jövő szezon operett-muzsikáját. És itt gyűjtik maguk köré a zene titánjait.

Otthagytam Ischl-t és autón tovább mentem Salzburg-ba. A gondozott országútnak 2000 méter magasan vezetnek a hegyekben. A tükörsíma út tiszta, mint a parkett és fehér, mint a frissen oltott méz. És amint száguld velem az autó, mintha az otthoni utakat látnám mellettem elvonulni, a kátyús utakat, melyeken majdnem életveszedelem autóval menni.

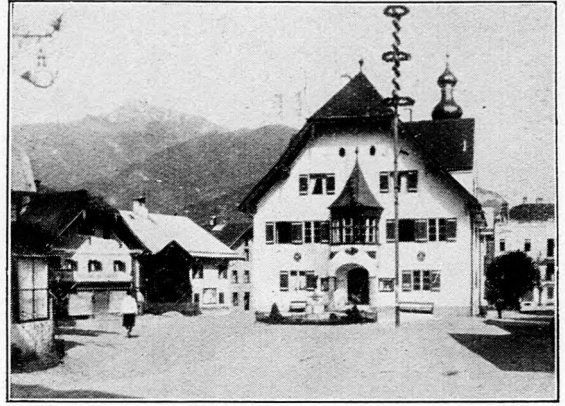
Salzburgról köteteket lehetne írni, de nem ismertetem bővebben, mert e lap kedves olvasói közül bizonyára nagyon sokan voltak már itt. De a salzburgi harangjátékról, életem legszébb emlékéiről, néhány meghatott szót mégis kell írnom. Reggel hét órakor és este hat órakor szólal meg a harminchat különböző hangú, menyenyien elbűvölő harang. Ezt a hangokból összeállított misztériumot örökre szívébe zárja, aki egyszer hal-

lotta. A salzburgi Dóm minden délben 11 órától 12 óráig tartó orgonahangversenye, a Dóm monumentalitása, a művészi értékekkel megrakott oltárok, az orgona hatalmas bűgása a legmegátkozottabb pogányt is térdre kényszeríti és az átszellemült ember úgy érzi, mintha Isten lelke újból beleköltözött volna. Ötszáz idegen volt velem együtt a Dómban és egyetlen dissznáns hang nem zavarta meg az ánit magasztos csöndjét.

Megilletődött lélekkel hagytam el Salzburgot és egy kis, 500 lakosú falucskába rándultam ki. A falucskának talán egyetlen földszintes háza sincs. Mind emeletes és barátságosan hívogató szállodák várják az idegent. A Főtéren áll a jegyzőség emeletes épülete. Amint eltűnődve áldogálok előtte, mintha az édesapám hangját hallanám: »fiam, az ország kulturája a vezetők kezébe van letéve«. Itt a vezető a jegyző. Rajta keresztül nézek mindent és az ő tudását, szorgalmát tükrözi vissza ez a falucska. Bekopogtattam rövid interjúra. Mosolyogva nyújtott kezét a jegyző és udvariasan kalauzolt végig az irodákon. Szobája két méter magasan fával van burkolva és a faburkolatba három sorban fénykép van beaplikálva. A st. gilgeni hősi halottak portréi. A másik

szoba ugyancsak hasonlóan van berendezve, ott az élöket mutatják be, akik a világháborúban résztvettek. Ha jól emlékszem, nálunk is csináltak hasonló dolgokat. Rábocsátották az összes jegyzőségekre és tanítóságra Budapest ügynökeit. Az eredményről aztán egy szót se beszéljünk. Persze erről de-hogy is beszéltem a jegyzőnek.

Lejárt csavargásom ideje, útam visszafelé fordult Bécs felé. Vitt a vonat és még egyszer végigsimogatta szemem a hegyek csúcsait, melyekről gondolatom olyan könnyen hazatalált. Haza, ahol az én korombeli fiatalsággal szeretnék néhány szót váltani. Ismerem tehetségüket, ismerem a lehetetlennel is megbírkózó akaratukat, csak a látókörük van szűkre zsugorítva. Mint a levágott szárnyú madár, várják, hogy szárnyuk újra nőjön, hogy kirepülhessenek világot látni, új tudományokat szűr-csőlni, megismerni más nemze-

Jegyzői hivatal St.-Gilgenben

tek sovinizmusát és a magunk javára kamatoztatni. Erlingat a vágató vonat és felködlik előttem a szombatesterencvárosi »Csababál«, a Szt.-Imrsek hangulatos estélyei. Az idén én nem lehetek közöttük. Nekem itt kell zötyögnöm a burkusok között, barát, pajtás nélkül. Ha rámjön a táncolási kedv, elmegyek egy tiroli bálba és egy »dirndlis« leánykát megtanítok csárdást táncolni, de úgy, hogy a szíve is belefájdul.

Tessék elhinni, hogy ...

1.

senki nem akarja beismerni, hogy igazságtalan; legfeljebb később, nagy-sokára, hogy igazságtalan volt, —

2.

adni úgy, hogy fájdalmat ne okozunk, nem könnyű dolog; de még sokkal nehezebb megtagadni valamit anélkül, hogy meg ne bántuk az illetőt, —

3.

az élet legkitünőbb meghosszabbítója a szorgalmas munka, —

4.

akiben sokféle tűz lángol, hamarosan elég, —

5.

nagy tévedéseinkbe nem a szívünk, hanem az agyunk sodor, —

6.

mindig lesznek emberek, akik nem akarják megérteni, hogy az igazán nagy dolgokat és hatalmas érzéseket csak hallgatással lehet »elmondani«, —

7.

minden igaz és nagy szerelem elfojtja bennünk a többi emberrel szemben való helyes és jogos ítélkezést.

A salzburgi székesegyház

Tartós egészség, ép lélek, szép test

A végigtekintünk a mai kor gyermekei között, aggodalommal látjuk, hogy mily sok az ideges, betegségre hajló, étvágytalanságban szenvedő, vérszegény, rossz testtartású, a tüdővész csiráját magában hordozó fiú és leány. A szülők kétségbeesve panaszoknak s az egészségtelen állapotokért az iskolát vádolják, mert nem ismerik a baj igazi okát.

Pedig az ok világos. Az orvosság is olcsón megszerezhető.

Az ok: a mozgás nélkülözése, a mindennapos testápolás hiánya. Az orvosság: sok mozgás, jó levegőben, sugsugárban.

A legtöbb szülő azonban nem kutat az ok s az orvosság után, csak panaszodik, hogy miért foglalta le az értelemneveléssel az iskola a gyermek minden idejét, még azt is, amit otthon üdülésre kellene felhasználni.

Az bizonyos, hogy az iskola kevés időt ad a testnevelésre s addig, míg ez meg nem változik, a szülői háznak, az édesanyának kell segíteni az egészségételen állapotokon.

A családnak kell megvalósítani a mindennapos testápolást és testgyakorlást. A szülőknek kell rendszeres testápolásra és gyakorlásra szoktatni gyermekeiket. Meg kell értetni velük, hogy testüknek minden porcikáját, izmát mindennap át kell dolgozni.

A mozgást nem végző szervezet épp úgy megromlik, mint az álló víz a pocsolyában.

Mozgás hiányában elveszti a víz kristálytiszta színét, piszkossá s az egészségre ártalmassá lesz. A patakban vígan csörgedező víz megtartja tisztaságát, frissességét és élvezhetőségét is. Magyarázzuk meg gyermekeinknek, hogy ami a tüdőnek a levegő, a gyomornak a táplálék, az az egész szervezetnek a mértékletesen alkalmazott torna.

Az észszerűen csoportosított tornagyakorlat széppé formálja a testet. Egyik bölcs orvostanárunk állítja: »Orvosi szempontból tekintve, a testi szépség legtöbbször testi egészséget is jelent.«

Esztétikai és plasztikai szempontból is fontos a mindennapos torna. A zsirlerakodást egyes testrészekben megakadályozza s így mindenféle fogyasztó pirulák, jürdök és koptaló kúrák nélkül, természetes, jóleső mozgással nemcsak a test szépségét, de a hajlékonyság és rugalmasság következtében az öregedés idejét is messze kitőlja.

A helyes testtartással végzett, jól összeválogatott mozgás az az eszköz, amivel a fentebb körülírt célokot elérhetjük.

Mindezek előrebocsátása után lássuk, mely gyakorlatok azok, amelyeknek mindennapos elvégzése elősegítheti a boldog, hosszú, egészséges, akadályokat legyőzni képes szervezet elnyerését?

Ébredünk. Reggel van. Első útunk a jó Istenhez vezet. Hálát adunk minden jóért, s hozzá fohászkodunk egy jól végezhető nap kegyelméért.

Azután az ágyban felülünk.

1. Oldalt emelt karokkal néhányszor jól kinyújtózkodunk, majd különösebb szabály nélkül mindkét tenyerünkkel arcunkat, tarkó-, nyak-, váll- és karjainkat, a hasfalat, a törzs két oldalát, a vesék környékét, combjainkat, s lábszárainkat jól megdörzsöljük, — esetleg gyengén megveregatjuk.

Majd áttérünk a következő, részben az ágyban, majd onnan kiugorván, a padlón, lehetőleg szőnyegen végezhető mozgások megtevésére.

2. Az ágyban hátunkon fekszünk. Ebből a helyzetből megkíséréljük mellkasunkat jó magasra felemelni, úgy, hogy a fej, a medence s a láb helyben maradjon.

3. Ezt felválthatja a birkózók hídjának ismert gyakorlat.

4. Ezután felülünk és ismét hanyattfekszünk néhányszor.

5. Felülünk s néhányszor jól előrehajlunk úgy, hogy kezeinkkel bokáinkat érintjük s homlokunkat a térd felé közelítjük.

6. Frissen kiugrunk az ágyból s mérsékelt, majd magas térdemeléssel helyben jutunk.

7. Lábaikat ugrással oldalt terpesztjük s ebben a helyzetben a bal, a jobb, s végül mindkét karunkat a test oldalán előre, majd hátra, előbb lassan, majd gyorsan körben

forgatjuk. Azután ugrással zárjuk a két lábat.

8. Leguggolunk, kezeinket a térdék közt a padlóra tesszük, majd a kezekkel előre haladunk fekvőtámaszba s így hajlítjuk, majd nyújtjuk karjainkat néhányszor. Azután kezeinkkel hátra haladunk guggoló állásba, majd felállunk.

9. Törzsünket előre hajlítjuk s bokáinkat megfogva, apró törzshajlítgatásokat végzünk, közben néhányszor nyújtjuk a törzset, majd hátra hajlítjuk, s karjainkat oldalt emeljük úgy, hogy tenyerünk feljelle legyen.

10. Lábaikat ugrással oldalt terpesztjük s fej- és törzsforgatással karjainkkal vízszintes síkban kaszáló mozgást végzünk.

11. Terpeszállásból törzsünket balra és jobbra hajlítgatjuk.

12. Leguggolunk, kezeinket a térdék között a talajra tesszük, néhányszor felugrunk s ismét leguggolunk.

13. Befejezésül karjainkat mély belélekzéssel előre felemeljük és mély kilélekzéssel oldalt lebecsátjuk.

Ezeket a gyakorlatokat ajánlom a család minden tagjának mindennapos tornázásra, mert ne felejtjük el: »ép testben lakozik ép lélek«.

Kmetykó János, főiskolai tanár.

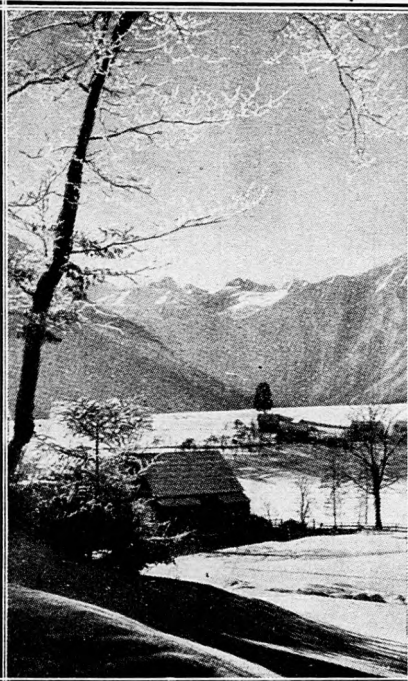

Szemtől ~ szembe

BÉCSI TUDÓS kellett hozzá hogy kiderüljön, amit anélkül is sokan tudunk, hogy a budai hőforrások áldott természeti kincset rejtjenek magukban, amely a gyógyulást kereső betegre nézve fölbecsülhetetlen arkánium, gazdasági — vagy mondjuk őszintébben: üzleti — szempontból pedig szintén nem megvetendő.

Itt járt a mult hetekben Mache Henrik dr. bécsi egyetemi professzor és megállapította, hogy a Rácfürdő rádiumtartalma, egy liter vizet véve alapul, kétszer akkora, mint a gasteini vagy a joachimsthal-i fürdő vizéé és hőfok dolgában még a híres póstyáni termálforrást is felülmulja. Olvasta ezt a magyar közönség és elképedve vette tudomásul. Nini, hát ilyen is van Budapesten és ez a kincs valóban a miénk? A kitűnő osztrák tudósna kellett jönni és fölfedezni a Rácfürdő vizében rejlő ritka, csodatévő gyógytényezőt. Hogyan? — a technika, a vegyészet és — a propaganda olyan fejlett korszakában, mint ez a mi huszadik századunk, a magyar közönség széles rétegeinek sejtelmük sem volt arról, hogy az ország szívében olyan gyógyforrás bugyog, amely különb a világszerte híres idegen fürdőknél, ahova évenként százával és ezrével mennek a beteg magyarok is? Szörnyű mulasztások terhelnek bennünket és sajnos, épp a legrosszabbkor jönnek napvilágra, akkor, amikor a pusztalétünkért kell harcolnunk egy példátlan gazdasági kataklizmában és sem időnk, sem idegünk, sem pénzünk nincs a hibák jóvátételéhez. De ölbetett kezekkel

nézni, hogyan folyik el a budai hegyekből előtörő forrás, anélkül, hogy a mostani primitív berendezést versenyképessé alakítsuk át, még akkor sem volna

Decemberi táj

szabad, ha sokkal súlyosabb viszonyok közt kellene harcolnunk a mindennapi kenyérért.

Minél nehezebb a megélhetés, minél nagyobbak a gondok, annál éberebben kell ügyelnünk a nemzetvagyton legapróbb törmelékére is. A gazdáról, az iparosról, a kereskedőről is csak bajban derül ki, hogy rátermett-e, hogy legény-e a talpán. Jólétben könnyű a felszínen maradni és azt a látszatot kelteni, hogy tehetséggel és munkával tartjuk fenn a magasabb gazdasági és életszínvonalat. Nekünk, magyaroknak most kell összeszedni minden képességünket, leleményünket, hogy legalább az Isten adományát fordítsuk a javunkra, hogy ne herdáljuk el a természetből szinte az ölünkbe rakott kincseket.

Ilyen ajándék a budai forrásvizek medencéje is. Kétségbe kellene esnünk, ha nem akadna vállalkozó szellem és segítő kéz, amely ezt az áldást megmenti az ország javára. Hogy nincs pénz? Bocsánat, csak a minap olvastuk egy nagytekintélyű svájci bankár nyilatkozatában, hogy ne várják a gazdasági krízist szenvedő országok a külföld anyagi támogatását, amikor tökéiket

kivonják a tulajdon gazdasági életük vérkeringéséből és ma már kamatmentesen helyezik el a svájci bankokban, amelyekről semmi mást nem kívánnak, mint hogy megőrizték az idegen pénzeket.

Nem tudhatjuk, hány tíz- és százmillió pengő szívárgott és szívárog ki még egyre Magyarországból, de hideg fut a hátunkon arra a gondolatra, hogy idehaza meggedbednek az emberek és nem tudnak rongyos párezer pengő kölcsönt felhajtani, odakint pedig kamatozatlanul hever az a magyar pénz, amit mindenféle túlhajtott módszerrel préselnek ki a fogyasztókból. Mikor szólal meg végre a nagytőke urainak lelkiismerete? Meddig akarják feszíteni a húrt?

A levegő tele van ideges nyugtalansággal, amelyet végsőkéig fokoz az egyre terjedő mezőgazdasági s a vele összefüggő ipari és kereskedelmi válság. Nem gondolják a pénz hatalmasai, hogy elérkezett a legeslegutolsó pillanat, amikor józan ésszel cselekedni kell? A felhalmozott pénzt legalább vállalkozás formájában visszaadni a forgalomnak, ahonnét az elvétel? Építeni és építtetni, dolgozni és dolgoztatni, hiszen csak a forgó pénz hajt tisztességes kamatot, nem szólva arról, hogy százazreknek megélhetést biztosít. Mache professzor csak egyetlenegy fájó sebünket diagnosztizálta. De hány ilyen seb van még! Igen ám, csak hogy nálunk nem Mache professzorok, hanem kuruzslók és kontrások kezében van a vállalkozás sorsa. És nem sebeket gyógyítanak, hanem zsebeket tömködnek. Végtelen tisztelet a megmaradt kevés kivételnek!

Jegesmedve az Északi-tengeren

Jó reggelt kívánok!...

Miért boldog az ön házassága..?

Jelige: »Ahol szeretet van, ott minden van«.

Már régóta figyelemmel kísérem a »Miért boldog az Ön házassága« című rovatot s bizony azt veszem észre, hogy a téma már

Divatós sötétkék sí-ruha

egészen más, csak a cím nem változott. Pedig a rovat címének már így kellene hangzani: mennyi a pénz? És, hogy vergődí magát végig az életen? De mivel szerintem a pénznek a boldogsághoz, az igazi boldogságnak a pénzhez semmi köze nincsen, én megírom, miért boldog a házasságom. Mert van egy drága jó férjem és egy aranyos csintalan kis fiam, akiket nagyon-nagyon szeretek és ők is engem viszont. Férjem fizetését nem is említtem, egyrészt azért, mert az oly csekély, hogy említésre sem méltó, másrészt pedig attól félek, hogy »egy kíváncsi férj« engem is vallatóra fog, én pedig még olyan fiatal vagyok, hogy nagyon meg találnék ijedni. Drága jó férjemtől t-én olyan örömmel veszem azt az összeget, mintha legalább is 200 P volna.

Hízen jól tudom, ő volna a legboldogabb, ha többet tudna adni. Bizony ő sem kérdi, miért tartom be oly híven a szerdai és pénteki napokat, a hústalanítást s ilyenkor miért üres főzeléket kap és azt sem kérdi, miért grízes mellettel készítek, miért nem túrós csuszát? Ő épp oly jól tudja azt, mint én.

A háztartásomat egyedül vezetem. Férjemmel egyidőben kelek fel s bizony gyakran előfordul, hogy én a munkám kellős közepén tartok, amikor ő már aznapra befejezte. Ilyenkor azután legerősebb tiltakozásom dacára, férjem kezébe veszi az

edénytörölt, vagy egyéb könnyű munkát fog meg. (Derék ember! Szerk.) Vasárnap pedig egész délelőtt a konyhán van, fűszert, edényt ad kézhez, s ha ilyenkor mondom, legalább vasárnap pihenj, azt válaszolja, azért vagy feleségem, hogy mindennek a felét megoszsd velem. Majd ha olyan helyzetben leszek és tarthatok melletted egy segítőt, légy nyugodt, nem jövök a konyhába, de ha nekem jól esik a vasárnapi pihenés egész hét után, egy délután neked is jó lehet.

Lehet, hogy vannak, akik mosolyognak amikor olvassák és gondolják, hogy férjem papucsos, de nem úgy esküdtünk-e meg, hogy jóban-rosszban egymás oldalán maradunk?

A napimunkánk befejezése után bevonulunk a mi kedves meghitt kis szobáskánkba, férjem olvassa fennhangon az újságot s a mi kedves lapunkat, én pedig előveszem a kedves ajándékba kapott kézi munkát s azon öltögetek, közbe pedig odaoda nézünk a kis ágyba, hol a mi drága bohókás kis fiunk végzi aranyos mutatónyait. Nem járunk sehova, mert arra bizony nem telik, de minék, amikor így is be tudjuk egymás életét tölteni. Így nincs, ami szétválásson.

Szoktunk még légvárakat is építeni s hálásak vagyunk egy-egy új ötletért. Nem törjük magunkat azon, miért nincs, ha a jó Isten akarja, anélkül is ad. Ma még

csak képzeletbe van mindenünk és mi mégis boldogan sütkérezünk az eljövendő napjaink aranyos sugaraiban. Szerintem a mai fiatal ember nem azért nem mer nőszülni, mivel attól fél, hogy majd a felesége nem tudja elég tetszetős toalettben fogadni, mikor hazatért. De jól szíjjel nézve, inkább arra a meggyőződésre jut, hogy önassága nagyon is sokat ad a ruhára s azt kímélve, nem mer a dologhoz nyúlni s nem az lesz az első, hogy a járadt férj elé oda lálalja az ebédet, hanem hogy férjének a megjelenésével inponáldjon. Már pedig a korgó gyomor a szépet is csúnánának mutatja.

Így élünk mi hármashab, megértő szeretetben és azért boldog a mi házasságunk, mert mindég elég anyyi, amennyi van.

Asszonytársnőit sok szeretettel üdvözlö

»a kis édesanya«

Fűszerkészítő urat szívélyesen üdvözlöm.

Hölgyeim,

ne tessék ezért neheztelni!

— Tegnap éjszaka betörő járt a lakásunkban!

— És?

— Megjárta! A feleségem úgy elverte, hogy soha nem fogja elfelejteni!

— Megérdemelte!

— A feleségem ugyanis azt hitte, hogy én vagyok az, aki későn lopózkodom haza!

*

— Mindenesetre vonzó az a gondolat, hogy valaki legyen az ember oldala melletti, aki fölnéz rá és akinek a szemében az a férfi: minden! Nemde, uram, így gondolkozik ön is?

— Érdekes, azt hittem, hogy ön házasságközvetítő... És most látom csak, hogy egy kutyát akar a nyakamba sózni!

*

— Pali, ebben a lakásban minden az enyém. Minden pénz, minden bútor, minden értéktárgy. Nem mondanád meg, mid volt neked, mielőtt feleségül vettél?!

— Hogyne, drágám. Volt... volt, igen: nyugalmam!

*

— Kis uram, milyen meglepetést vettem neked a születésnapodra!

— Kíváncsi vagyok... Mutasd már!

— Egy pillanat!... Azonnal magamra veszem!

*

— Pista megesküdött, hogy vagy megcsókol engem, vagy pedig meghal.

— No és te hogy döntöttél?

— Micsoda kérdés!... Olvastad talán a Pista gyászjelentését?!

*

— Drágám, miért fogadtál fel ilyen kistermetű gyereklányt?

— No hallod, hátha lejött a gyerekünket!

*

— Három férfi közt van választásom. Az egyik gazdag, a másik okos, a harmadik pedig kitűnő táncos.

— Próbáld meg, hátha az a gazdag férfi megtanul táncolni.

Színházi bemutatók

VIGSZINHÁZ

„Feketeszárú cseresznye“

Hunyady Sándor második darabja, a »Feketeszárú cseresznye« örvedetesen igazolta a Kolozsvárott élő magyar író és újságíró nem mindennapi képességeihez fűzött reményeket. Ez a színmű nemcsak a mese újszerűségével, a cselekmény verbőségével, a figurák élethűségével tűnik ki az utolsó esztendőök átlagterméséből, hanem stílusának eredetiségével, mondhatni: különleges zamatával és tónusának, szándékainak tisztaságával. Jelentős drámairói erénye Hunyady Sándornak, hogy kitűnően megkomponált cselekménye végig a szemünk láttára, fülünk hallatára játszódik le, ami egy pillanatil sem engedi megcsappanni az érdeklődést és hogy minden szituációban megtalálja a jellemző szavakat, amelyeknek kitalálása önmagában véve a legnagyobb színműírókat is próbára tevő feladat.

A Vigszínház sikert könyvelhet el a »Feketeszárú cseresznye«-vel. A gondos előadás csak még erőteljesebben festette alá a darab izgalmas fordulatait és sok-sok vidámságot, amely a Bácska fekete humuszában gyökeredzik. Hegedüs Gyula ismét egyik legfényesebb diadalát ünnepelte alakítóművészetének: egy dúsgazdag bunyevác földbirtokost a portré hűségével és az élet valóságával szólaltatott meg. Gombaszögi Frida az aszszonyi büszkeség és a szerelem sok színfoltjával ékesítette hatásokban bővelkedő szerepét. Törzs Jenő nemesen mérsékelt, férfias és nagyon rokonszenves volt a főbíró szerepében. Az epizódfigurák egytől-egyig művészi tolmácsolót találtak Gazsi Mariska, Jávor Pál, Rajnai Gábor, Mály Gerő, Hajmássy, Szegő Endre és Peti Sándor személyében. A forgószínpad változatos, szemnek tetszetős képe-

ket tárt a közönség elé. A rendezés Hegedüs Tibor jeles munkája. A »Feketeszárú cseresznye« előreláthatólag az évad legvonzóbb darabja lesz.

Zombory Mercédes, a Belvárosi Színház művésznője

NEMZETI SZINHÁZ

„Felhők lovagja“

Csathó Kálmán minden évben előáll egy új háromfelvonással. Tavaly

a »Matyika színésznő akar lenni«, amely kivételesen a Vigszínházban látta meg a rivalda fényét, csak gyöngye félsikerig jutott el. Érthető, ha a népszerű regény- és vígjátékíró ismét visszatért régi nagy sikereinek talajára, a Nemzeti színpadára.

Maga a darab nem igényesebb és nem súlyosabb, mint Csathó Kálmán bármely más színdarabja. Rendkívüli készséggel kezeli a színpad nyelvét és sajátos formáit, de mintha szándékosan nem akarná az értelem barázdáit mélyebben felszántani, megelőgedve olyan cselekménnyel, amely a primitív kedélyeket a romantika olajával keneti, humor dolgában pedig a felszínes évődéssel, a pipás ember bonhómiajával, amely szintén nem akar a mélységekbe hatolni. Talán csak ott érezzük, hogy valamieske új mondanivalója van, ahol a konzervatív öregeknek a gépi technika elleni antipátiáját, a repülőgépet a rádió ellen való kétségbeesett védekezését perszifálja derűs színekkel.

Az előadásba Bajor Gizi mellett Gál Gyula és Odry Árpád a művészet nemes értékét olvastotta. Cs. Aczél Ilona ezúttal is anyaszerepet vállalt férje darabjában és előkelő stílust, értékes jellemzőerőt kölcsönzött neki. Vaszary Pirire csodálatosképpen egy »utazó démon« alakját bírta az igazgatóság. A remek komika valószínűsíteni tudta a furesza figurát, amely bizarrul hatott a Nemzeti színpadán.

MAGYAR SZINHÁZ

„Kis Katalin“

A Romanov-dinasztia szerelmi kalandjából választotta témáját Alfréd Savoír, akinek nem egy darabját a budapesti színházakban is sikerrel játszották. A »Kis Katalin«-nak sem a meséjével, sem az előadásával nem óhajtunk behatóan foglalkozni. Bármilyen ördögös színpadi machinációval állunk is szemben, a sok ötlet és lelemény sem tudja eltakarni a játék számos vaskos fordulatát és a hang durvaságát. A Magyar Színház, úgy látszik, azt ambicio-

Bajorország gyöngye: Berchtesgaden

nálja, hogy fiatal leányokat ne vigyenek az előadásaira. Ezt a célját kiválóan szolgálja a »Kis Katalin« is. A szereplők közül csak Góthné, Justh Gyula és Ráday Imre érdemelnek külön elismerést. Dajka Margit ezúttal sem volt a helyén. Ezt a tehetséges naivát egészen téves irányban foglalkoztatják színházaink.

BELVÁROSI SZÍNHÁZ
„Dzsungel“

Ha olyan nemzet fia nézi végig a forró égövi gyarmatok sajátos életé-

ből vett színműveket, aki kora ifjúsága óta annyit hallott erről az érdekes világról, mint — természetesen — a magunkfajta ember az Alföldről, a messze rónák és puszták életéről, akkor bizonyára sok érdekeset talál a »Dzsungel«-ben s a hozzá hasonló tárgyú művekben. Mi, sajnos, nem tudjuk megérteni, sem kellőképp érzékelni, tehát megbírálni sem azokat az életviszonyokat és az európai társadalmi rendtől elütő jelenségeket, amelyek az erkölcsök hihetetlen lazaságában, a szerelmi megnyilatkozások alantassá-

gában és más olyan tünetekben lépnek előnk, amiket bizonyos ellenkezéssel, hogy ne mondjuk: libabőrös háttal szemlélünk.

A Belvárosi Színház előadását Somlai Arthur alakítása emelte fővárosi színvonalra. Makay Margit neki való szereppel viaskodott. Zombory Mercédesz viszont ismét bájosnak bizonyult. Kovács Károlynak, aki nemrég került fel Szegedről, még mindig nem nyílt alkalma igazolni a hozzáfűzött reményeket.

Ügyelő

MAGYAR GYERMEKEK LAPJA

##

A karácsonyi angyalka üzeni:

Kisleányok, kisiücskák,
Nektek szól a tanácsom...
Nemsokára Mikulás lesz,
Azután meg Karácsony.
Ez a két nap a tiétek,
Ünnepe a gyerekeknek,
Legyetek jók, mert a hetek
Nagyon gyorsan peregnek.
Egyszer-kétszer feksztök le,
Elrepülnek a napok,
Havas tájra nézegetnek
Jégvirágos ablakok.
Egyszer aztán csak bezörget
Mikulás, a vén apó,
Bekéredzik a szobába,
Mert odakünn hull a hó.
Bekéredzik, hogy megnézzé
Jó gyereket hol talál?
De ahol csak rossz gyerek van,
Hamarosan odébb áll.

Én lesek be, én nézem meg :
A jó gyerek hol lakik?
S amikor az angyalkának
Csengetyűje hallatszik,
Karácsonyfát hozok neki,
Ajándékot, minden jót,
Sok játékot, képeskönyvet,
Aranydiót, mogorót.
De csak annak a gyerekeknek,
Aki jó volt és szelid,
S nem bántotta szóval, tettel
Soha meg a szüleit.
Aki jó volt, annak szép lesz
Karácsonya, gyerekek,
Mert én minden jó gyereket
Tiszta szívből szeretek.
S csak úgy lehet szép és boldog
A legszentebb Karácsony,
Ha szívből megfogadjátok
Ezt a néhány tanácsom !

Jó gyerekek kis cipőjét
Ajándékkal tömi meg,
Rossz gyerekeknek virgácsot ad,
Hogy azt nem köszöni meg !

*

Azután meg Karácsony lesz!...
Karácsony az én napom
Estefelé én lesek be
A világos ablakon.

A társaságból

Halló! Csókolom a kezét, Nagyságos Asszonyom!... Ejnye, ejnye, mért oly bánatos az a drága csengésű hangja?... Ne tessék szomorkodni, ezen ugy sem tudunk segíteni. Az élet szomorúságát csak fölemelt fejjel és mosolygó arccal lehet elviselni... Tessék nevetni, Nagyságos Asszonyom, mert aki nem nevet, az ugys elsirja magát...

Elmondok két derüs történetet, hogy visszalopjam Nagyságos Asszonyom jókedvét... Egyik kiváló természettudósunkkal történt a következő eset, amit bánatosan mesélt el:

— Tavaly fogtam egy pontyot, betetem a vízbe. Arra akartam betanítani, hogy a szárazon is meg tudjon élni. Az első nap kivettem a vízből és kinn hagytam egy percig. A második napon két percig és ez így ment tovább. Hat hónap múlva a ponty nagyszerűen élt a szárazon.

— Na és? — kérdeztem tőle. — Megvan még a ponty?

A természettudós szomorúan sóhajtott:

— Fájdalom, nincs meg... Anyyira beletanult a szárazon való életbe, hogy a mult héten beleesett egy dézsba vízbe és belefulladt...

Hálaistennek! Csakhogy hallom már az aranyos kacagását... Akkor engedje meg, Nagyságos Asszonyom, hogy még egy kedves dolgot meséljek el. Egy notórius házasság férfiről van szó, aki két asszonyt választott ugyanabból a családból, de mind a két testvér meghalt. Harmadik menyasszonyul megint ugyanannak a családnak harmadik nőtagját, két volt felesége testvérhúgát jegyezte el.

Egyik barátja megkérdezte tőle:

— Két feleséged már meghalt abból a családból, mért akarsz újra abból a családból nőülenni?

— Azért, — felelte az elszánt férjjelölt, — mert nagyon haragszom rájuk! Ki akarom irtani ezt a familiát!

Ezek után, Nagyságos Asszonyom, megkezdtem rendes beszámolómat. A Kormányzó Ur Nánásy-Megay Ernő és Rapaich Richárd tábornokokat altábornagyokká nevezte ki, Teleki Tibor grófnak pedig az I. oszt. magyar érdemkeresztet adományozta. Kittenberger Kálmán, a világhírű magyar Afrika-utazó és orosz-lánvadász, külföldi meghívásra, ismét Afrikába utazott. Gabriella és Izabella kir. hercegnők a gyengélkedő Szécheny Janka grófnőt meglátogatták a szombathelyi kórházban. Herceg Lónyay Elemérné Budapestre érkezett és látogatásával tisztelte meg a Stefánia Szövettséget. Bud János kereskedelmi miniszter Olaszországba utazott. Preszly Elemért Ujpest város dispolgárává választotta.

A Tearóza-esték rendezőbizottsága fényes keretek között tartotta meg tizenötödik jubileumi estélyét a Gellért-szálló márványtermében. Az estélyt Ruttkay Aladárnak Gergelyffy Gábor versére szerzett Tearóza-csárdásával nyitották meg. Az előkelő közönség soraiban a következő szép leányok jelentek meg:

Ibrányi Zsuzsa, Falussy Mici, borsai Csorba Klára, Boros Lilly, Hanitz Mária, Lapussny Zsóka, Gyürky Jucy, Bucsinzky Gizi, Fémés Beck Ágnes, Nyári Lenke, Regdon Irén, Ósz Gizi, Kurtz Ilona és Edith, Fayth Edit, Sándor Baba és Béby és mások.

A Technikus-bál rendező bizottsága

Radó Mária,
a Belvárosi Színház művésznője

megkezdte nagy februári báljának előkészületeit. A B. B. T. E. saját klubhelyiségeiben újra megkezdte népszerű társasvacsoráit és teaestélyeit. Fodor Vilmos, vámosmikolai főszolgabíró, leányának: Bözsinek névnapján nagyszabású ünnepi vacsorát adott, amelyen a régi Hont- és Nógrádmegyék előkelősége nagyszámmal vett részt. Bartha Istvánék szokásos fogadónapjaikat minden hónap első keddjén tartják meg. A külső lipótvárosi Árpádházi Boldog Margit-egyházközség, fényes ünnepséget rendezett közszeretben álló elnökének: Vadas Jánosnak a születés napján.

Himnehireim a következők: uzsoki báró Szurmay Edit és udvardi és kossuti vitéz Kossuth Ferenc, továbbá Hegedüs Lóránt volt pénzügyminiszter és felesége Navratil Margit leánya: Mária és Zsindely dr. fővárosi gégeorvos házasságot kötött. Csasznek József fogorvos és neje, Joanovich Olga leányát: Olgát, feleségül

vette Szüsz István gyógyszerész és neje, ne-mes Jambrekovich Emilia fia: dr. Szüsz István. Hoffmann Magduska kedves előfizetőnk, Hoffmann Rezső főtanácsos leányát Nyirbátorban oltárhoz vezette Munkácsy János István. Az új házaspároknak őszinte jókívánságainkat küldjük.

Közbevetőleg elmondom a Grün-család tárgyalását, amelyben gyermekük sorsa fölött döntöttek.

— Mi legyen belőle? — kérdezte a nagynéni.

Grünné így válaszolt:

— Az én fiacskám nagyon szereti az állatokat. Hát mondtam a férjemnek, hogy csináljunk belőle saktert.

Felhivom Nagyságos Asszonyom figyelmét egy új költőre és új verseskötnyure, amely a napokban jelent meg és a költő személye miatt is kétszeres érdeklődésre számíthat. »A lélek szárnyain« a verskötet címe, szerzője pedig Vitouszky István, egyszerű munkásember. A versek azonban ugy tartalmuknál fogva az új magyar líra valóságos gyöngyszemei. Talán így jellemezhetném a legjobban: ezek a versek nemcsak az érzésekhez szólnak, hanem a gondolatokhoz is, mert gondolkodtatnak és gondolatokat adnak. Felemelő élvezet a végigolvasásuk, amiért szinte köszönetet mondunk az ismeretlen költőnek. A verseskötnyű Pátkay Pál mérnöki irodája (I., Lejtő-utca. 1/F sz. a.) útján szerezhető meg. Az ára Pesten 1.50 P, vidékre küldéssel pedig 1.80 pengő.

Dr. Kolozs Gyula »Aforizma« című könyvére is felhivom Nagyságos Asszonyom figyelmét, amelynek szellemes, de soha nem bántó társadalomszatírása kellemes élvezetet szerez.

A Nemzeti Szalon LXVIII-ik csoportkiállításán, a kiállító festőművészek alkotásain kívül, külön feltűnést keltenek Lutter Ignác iparművész munkái, amiket őszintén ajánlhatok Nagyságos Asszonyom figyelmébe. December 7-én tartja a Zeneakadémián ezidei magyar notaestjét Murgács Kálmán, a népszerű magyar dalköltő, előkelő fővárosi művészek közreműködésével. Remélem, ezen a hangversenyen Nagyságos Asszonyomat is ott fogom üdvözölhetni.

Befejezésül pedig elmondom Nagyságos Asszonyomnak a népszerű szőke szubrett esetét — a nevet nem árulhatom el — akinek autóját a napokban feltartóztatta egy forgalmi rendőr.

— Kérem, nagysád, — mondta a rendőr, — ön legalább hatvan kilométeres sebességgel hajtott!

— Mít szól hozzá, drága biztos ur, — büszkélkedett a szőke szubrett. — Pedig még csak három napja, hogy vezetni tanultok!

Erre már a rendőr is elmosolyodott és tovább engedte a gépkocsit. Én pedig a Nagyságos Asszonyom kezét

hódolattal csókolom.

Házi kozmetika

A szem ápolásáról

Irta : Dr. Földes Miklós

kozmetikus orvos

A kozmetikai hatásnak, melyet az arc tesz a szemlőre, egyik fontos tényezője a szem. A szem egyúttal a szervezet egyik legkomplikáltabb és legérzékenyebb érzékszerve. A szemrésbe és a szemhéjakra a nap folyamán por, piszok kerül. Továbbá egészséges szemű egyénnél is képződhetik a szemúgban egy kis váladék.

Ezeknek eltávolítása a célja a szem ápolásának. Ezért naponta mossuk szemünket. A szem mosdatása úgy történik, hogy kagylószerűen tartott tenyerünkbe vizet merítünk és így mossuk szemünket. Vagy pedig alkalmas a líkörös pohárhoz hasonló szemmosó pohár, melyet színg vízzel megtöltve, odaszorítunk a szemhez és közben többször nyitva és csukva szemünket, megfürösztjük azt. Ezután puha száraz ruhával kell megtörölnünk, hogy semmi nedvesség ne maradjon vissza.

Igen gyakori szépséghibája a szemnek a szemhéjak vörössége.

Ennek igen gyakran oka az ágyban való olvasás. Tudniillik ebben a fekvő helyzetben való olvasás megerőltető a szemre és kifestő állandó hurutot idéz elő.

Ilyen állandó kötőhártya hurutnak gyakran oka a szem fénytörési hibája, melyet a szemorvos szemüveggel korigál. Néha állandó szemhéjvörösség az orr és melléküregeinek megbetegedésére vezethető vissza. Nem ritkán a füstös, poros levegőben való huzamosabb tartózkodás az alapja a szem vörösségének. Mások valamely általános bőrsz. megbetegedés jut kifejezésre a szem állapotán. Például az előrehaladt vesebaj mindkét szemhéj nagyfokú duzzadságát okozhatja. A kötőhártya megbetegedéseinek gyógyítása a szemorvos feladata. Ugyancsak orvosi feladat a szem vörösségét rövidebb-hosszabb időre megfelelő beceppentő szerrel megszüntetni.

Gyakran a szempillák néhány pillaszőre rendszeresen nőtt és izgatja a szemet. Ezeket csipesszel szokásos egyenként eltávolítani. A szemhéjak rendszeres ki vagy befelé való fordulása, mely azt megelőző szembetegség következménye, műtéti úton rendezhető.

A szemhéjon gyakran előforduló betegség az árpa. Tulajdonképpen valamelyik pillaszőrtüsző fertőződéséből indul ki. Gennyet tartalmaz és a körülötte lévő szemhéjrész is duzzadt, gyulladt. Igen gyakran többszámaban van jelen. Az árpa szemet meleg kamillás vagy 3%-os

bórsavas vízzel borogassuk. Az árpa a meleg borogatásra megéri és tartalma kiürül. Jó ily borogatásra a meleg lenmaglisztből készült pép is. Ha az árpák többször ismétlődnek, ajánlatos az élesztőkúra. Ez abból áll, hogy naponta egy csipetnyi közönséges élesztőt fogyasztunk el éhgyomorra pár héten át.

Vannak bizonyos injekciós eljárások, melyek szintén jó hatásúak. Az árpát főleg azért kezeljük gondosan, mert ha heggel gyógyul, az maradandó szépséghibát jelenthet.

Újabban a hiányzó szempillákat a szemhéjszélre való tetoválással jól pótolják.

Kozmetikus orvosunk üzenetei:

Vidéki tanítónő. Diatermiával való szőrtelenítés a hajhagymák villamos tüvel való elsorvasztásából áll. Óránként 60—100 szálát lehet végleg eltávolítani. Az eljárás nyomtalan és veszélytelen.

Zalamegyei kisleány. Fagyott orrát és arcának fagyástól vörös területeit esetleg be éjjelre következő folyadékkal:

Mi tetszik nekem a férfiakban?

(Előfizetőink válaszai)

»A lélek olyan, mint a hegedű, kontár kezében értékeltlen fadarab, de ha mesterére talál, a leggyönyörűbb melódiák kincsesházává válik.«

Mit szeretek a férfiban? — A Mestert!

»Csipkerózska«

*

Mindenesetre az első, amit a férfiban megszerethetünk: a külső; az első benyomás!

De ez nem sokat jelent. Sokkal fontosabb az, amit később fedezünk föl!

Szeretem a férfit, ha »igazi férfi«, ha jellemes, finomlelkű s vallásos!... Ha ilyen, akkor csakis jó, csakis gyöngéd s feltétlenül hűséges — lehet.

Legyen őszinte, egyenes s a felesége előtt ne rejtse meg a gondolatait sem. De semmiesetre se menjen haza a »fínom csapodárság« után »meghatott, kedves mosollyal«, mert ez már nagyfokú képmutatás...

Rp. Acid tannici gta 2.0 Spir. vin. gta 5.0 Collod. gta 20.0 Tinct. Benzoës gta 2.0 M. D. S. ecsetelésre.

Kétségbeesett anya. Kisleányának elmaradt növekedését megfelelő tornáztatással tudja előmozdítani. Újabban bizonyos belső elválasztó mirigyek kivonátának adagolásával igen szép eredményeket érünk el e téren.

Egy sportkedvelő. Fagyos lábait fűrésze esténként 10 percig meleg vízben. Azután 10%-os klorkalciumos paraffin-kenőccsel kenje be olyformán, hogy a kenőcsöt intenzíven masszírozza be a bőrébe. Ezután éjjelre kötözze be lábait száraz ruhával. A kenőcsöt meghozhatja a »Junó« kozmetikai intézetből (Teréz-körút 15) is.

Aranyszőke. Egyetlen színű szőke haját előbb szinteleníteni kellene, azután egyszínű szőkésre preparálni. E műveletet csak hajfestésben jártas gyűn véghez. Házilag nem szokott sikerülni.

Kétségbeesett: Arcának vörösségét néhány órára megszünteti átmenetileg a következő kenőcs: Rp. Adrenálin. hydrochlor. 0.05 Ungt. 15.0 Mds. Kenőcs.

Ha valami bántja, ne leplezze el a szomorúságát, hanem panasolja ki magát, mert otthonában megértésre s vizsgálatásra talál.

Szeretem, ha jószívű s mély érzelmű! De a viláért se legyen papucsoshős.

De azt állíthatom, hogy — hála Istennek — vannak még »igazi férfiak«, akik példát adhatnak a mai kor jellemes-gény férfivilágának.

»Egy tisztán látó asszony«

*

Nagyon szeretnék én is hozzászólni ehhez az érdekes témához, mivel itt az alkalom, hogy úgy szívemből beszélhetek és megírhatom, hogy mit szeretek a férfiban és mit nem szeretek.

Először is legyen igazi férfi, ki nem ijed meg a maga árnyékától — s jókép nem egy négy-öleányos háztól — hogy hopp, visszakozz, itt megfognak. Legyen udvarias, de ne vigye túlzásba.

Szeretem a férfiban a komoly, erős, dolgozni tudást s nem a szájhósti, ki azt tartja a nőkről: gombház... Végül azt a férfit, ki ura szavának s benne feltétlenül bízni lehet. Röviden, keresem azt a tökéletes férfit, amilyenről mi, leányok ábrándozunk, s amilyenről a feleségek nem tudnak, mert a férfiből mi leányok csinálunk eszményt, míg nem ismerjük.

»Pusztai vadvirág«

JÓ SZÉP BUNDÁT
CSAK IS
PERL képesített szűcsnél
vásárolhat
BUDAPEST, V., LIPÓT-KÖRUT 11. SZ.

Kézimunkák

csipkeszövetek, függönyök és az összes kézimunkához való anyagok

WIEG TESTVÉREK cégnél
Budapest, IV., Deák Ferenc utca 23

Zágony Viola

Dánielné Lengyel Laura regénye

XIX.

És aztán mosolygott álmában, mintha csak érezte volna, hogy valaki ott ül ágyánál és csöndesen föléje hajlik és nézi arcát olyan áhitattal, olyan mély bensőséges, emelkedett és alázatos szeretettel, ahogy hívó a Madonna arcát bámulja. A Madonnáét, aki itt van előtte és mégis olyan felmérhetetlen, elérhetetlen távolságban tőle...

* * *

Szép szeptemberi nap volt.

A budai kis barok-palota kertjében ketten ültek: Zágony Viola és az a Boticelli-arcú férfi, ki valaha ott a Dogék udvarában az örök harmóniáról beszélt.

— Hát maga azt hiszi, Tamás?

— Azt hiszem, hogy »nehéz a boldogságot önmagunkban megtalálni, másokban pedig lehetetlen.«

Viola hallgatott. Aztán egy pár pillanat múlva a férfi felé fordult:

— Megigérté, hogy mindent elmond, ha egészséges leszek. Olyan egészséges vagyok, hogy már félek tőle.

— Fél?

— Igen, mert tudom, hogy vissza kell mennem az életbe.

— Nagyon fél tőle?

Viola fájdalmas szemrehányással nézett a férfira.

— Maga kérdi ezt tőlem, Tamás?

Aztán hirtelen, gyorsan, szinte zavartan kezdett beszélni:

— Nem akarja megtenni, amit ígért? Nem akarja nekem megmondani?

— Nincs sok mondani valóm, Viola. Magát az utolsó pillanatban hozta vissza a túlsó partról egy derék rendőr, akit azóta közelebb érezek magamhoz, mint a legjobb barátomat.

Viola arra az utolsó napra gondolt és egy kis keserű grimaszba torzult az arca.

— Szeretném a derék embernek megköszönni fáradozását. De félek, kissé meggyőződésnélküli való volna köszönetem. Természetesen örök hálát kellene a jó ember iránt éreznem, de félek...

— Egyelőre nem fog velem találkozni, — vágott közbe Lessen. — A birtokomon kapott alkalmazást. Vidéki fiú volt szegény, vidéki leányt vett feleségül, úgy vágyódtak falu, meg a pusztá után — —

— Mint mi a béke, a nyugalom, a harmónia után?
— Maga, Viola? Maga még talán el sem fogadhatja ezeket az ajándékokat az élettől.

— Ugy érte, hogy nem vagyok reá eléggé méltó?

— Ugy érzem, hogy nem eléggé érett még reá.

— Még mindig nem?

Olyan mérhetetlen fájdalom és keserűség volt a leány hangjában, hogy a férfi elfordította a fejét. Nem akart, nem tudott most a leány szemébe nézni.

— Igaz, — mondotta Viola egészen más hangon, — maga még nem mondta meg nekem...

— Azt hiszem, mindent elmondtam, Viola. A kórházban, ahová vitték, meglették a két levelet. Amit Judith néne írt magának és amiben maga búcsúzott el tőlem. Aztán idehozattam és felsürgönyöztem a nénjét...

— Maga nagyon jó volt hozzám.

Lessen Tamás most keményen nézett végig a leányon.

— Most már nem beteg, Viola. Nincs joga a betegek kegyetlenkedéseire, kínzási hajlamaira. Hiszen tudja, hogy én a magam életénél sokkal többért harcoltam, mikor meg akartam menteni. Nézzen reám, Viola, nem tudja, nem tudta ezt maga?

A leány csöndesen, szinte alázatosan felelt:

— Tamás, — mondta halk, nyugodt hangon Viola, — én nem tudok magának egyebet mondani, minthogy soha, senki az én lelkemhez olyan közel nem állt, mint maga. Lehet, hogy azóta, mikor kis gyermekként szembe kerülünk egymással, lehet, hogy azóta, mikor a Dogék udvarában az élet értelmét: a harmóniát magyarázta nekem, lehet, hogy mikor rám köszöntötte a vörös chiantit, melyet nem tudtunk kiinni, mert hiszen a felemelt pohár már az ajkunknál volt, mikor földrengés rázta meg a világot és vértengerbe borult minden, ami eddigi életünkhez tartozott. Én nem tudom. Csak mikor búcsúztam, nem volt mondanivalóm senki számára, egyedül, csak egyedül magának. Mindenkitől eltávolodtam, vagy mindenki ellökött magától, mit tudom én? Csak arra emlékszem, hogy a nagy leszámolás órájában, a maga kezét akartam még egyszer, utóljára megszorítani.

— És most, Viola?

A leány vállat vont.

— Én már mindent elmondtam magának, Tamás.

— Igaza van. Most már nekem kell elmondanom, hogy úgy hoztam be ide ebbe a házba, mint otthonába. Ennek a háznak maga az úrnője, ha úgy akarja, én a jövő héten, vagy akár holnap már elutazom. Maga itt marad Judit nénjével. Ha úgy gondolja, úgy érzi, hogy van ebben a házban egy kis zúg az én számomra is, akkor itt mara-

Kedvezőtlen időben

általában a hidegebb évszakokban dörzsölje be kezét és arcát NIVEA-CREME-mel, nemcsak esténként, hanem napközben is, valahányszor a szabadlevegőre megy.

NIVEA-CREME

megóvja bőrét a zord időtől és lágyan, simán tartja azt. NIVEA-CREME nem pótolható, mert különleges hatása a bőrápoló Euceriten alapul, amelyet más bőrápoló szer nem tartalmaz. Semmi fényt nem hagy hátra az arcon, hanem azonnal és tökéletesen benyomul a bőrbe. Csak az így beivódott creme gyakorolhatja jótékony hatását. Mindenütt kapható!

Dobozonként P —.50-től 2.20-ig. Tubusonként P 1-től P 1.60-ig.

P. BEIERSDORF & Co. A.-G.
magyarországi vezérképviselő
Budapest, V., Rudolf-rakpart 10

MEINL-postacsomag

bérmentve

(rizs és cukor kivételével)
Kérjen árjegyzéket és rendelőlapot! ~~~~ Levélcím:
Budapest 72, postafiók

Jam-, befőtt- és konzervárainkat leszállítottuk

Meinl Gyula r.-t.

dok. És az életnek nem lesz más célja, mint meghálálni, hogy azt a helyet fenntartotta a számomra.

Viola mereven, áthatóan nézett a férfi arcára.

— És azt nem kérde honnan jöttem, hogy jutottam ide magához?

Lessen Tamás megrázta a fejét.

— Nem, Viola, én azt nem kérde és soha sem fogom kérdeni. És nem lovagiaságból, nem gyengédségből, hanem mert az én számomra minden jól van téve úgy, ahogy maga cselekedett.

Viola arca elsápadt.

— Azt mondta, Tamás, hogy nem akar számon kérni tőlem semmit.

— Viola, — mondta csendesesen a férfi, — hallgasson réám. Amint mondtam, ön ennek a palotának az ura, nem is az úrnője, hanem az ura. Velem, vagy nélkülem, mindegy az, magáé itt minden. Magáé lett abban a pillanatban, mikor ide behozták. Nem erről van itt szó. És nem is az én bizalmamról, vagy bizalmatlanságomról. Hanem —

Várt egy pillanatig. A leány keze még mindig remegett, de már nem akart szabadulni.

— Eljött hozzám egy ember, bűnbánattal, kétségbeesetten. Nem akarok jobbnak látszani, mint amilyen vagyok. Nem hatott meg sem a bűnbánata, sem a kétségbeesése. Ellenszenves, sőt gyűlöletes volt előttem ez az ember, mert a maga iránt érzett szerelméről beszélt. És mert a nagy, a sorsdöntő pillanatok őszinteségével kell magához szólnom, azt is meg kell mondanom, hogy Bartos Kálmán kereste és megegyeszer beszélni akar magával. Mikor józan öntudattal búcsúzni akart az élettől, hozzám volt szava, de mikor a láz deliriumában kétségbeesetten sikoltzott, akkor Bartos Kálmánt hívta.

Viola hátrahajította a fejét, a könnyek lassan folytak alá halvány arcán.

— Édes kisleányom, — hallotta a férfi hangját, — én most megkínóztam magát, de bármit is hoz reánk a jövő, ez utoljára történt. De ez egyszer meg kellett történni.

Viola már letörölte könnyeit. Tiszta, mélységes szempárja a férfi szemébe nézett.

— Azt akarja, hogy leszámoljak azzal az emberrel?

— Mi közöm hozzá? Magának saját lelkével kell megcsinálni a számadást, Viola.

Csend volt egy pillanatig, aztán megint a férfi mondta:

— Látja, egyszer sem kérdeztem, hogyan jutott hozzám, ide, ebbe a házba? Milyen úton? Mindegy. A maga útja volt. De azt tudnom kell, vajjon csakugyan én hoztam vezetett-e az út? Vagy pedig, aki itt ül előttem, egy sze-

gény kis hajótörött, aki védelmet, oltalmat keresve, kötött ki nálam?

Fájdalmasan megrándult az arca és mintha elcsuklott volna a hangja, de aztán összeszedte magát és folytatta:
— Mert ha így van, azt is el kell viselnem. És magának meg kell tudnia, drága egyetlen kisleányom, hogy csak a Fidsi-szigeten élő vadak szokták megenni a hozzájuk menekült hajótörötteket. Én nem vagyok kannibál.

Felállt helyéről és megsókolta a leány kezét. Judith néni jött feljűk és másról kezdtek beszélni. Csak mikor már jóéjszakát mondtak egymásnak, vetette oda a férfi, mintha egy közömbös látogatás bejelentéséről volna szó:

— Bartos Kálmán úr holnap 5 és 6 között felfogja keresni magát.

* * *

Amint ott szemben állt a férfivel fehér ruhájában, hófehér arcával, olyan volt, mintha csakugyan onnét a másik partról jött volna vissza. Még a hangja is olyan idegenül cseng, mikor Bartos felé fordulva mondja:

— Hát nekünk megegyeszer szembe kellett kerülnünk egymással?

— Igen, — mondotta a férfi halk, alázatos, csendes hangon. — Itt állunk szemben egymással, hogy aztán egymás mellé kerülve, soha többé el ne váljunk egymástól.

S a néma kérdésre, mely ott lobogott Viola szemében, mintha csak kimondotta volna, felelt a férfi:

— Ugy jöttem magához vissza, mint aki új életre támadt és én a régi életemből semmit magammal nem hoztam, csak a maga iránt érzett szerelmemet.

Viola egy pillanatig nem vette le szemét a férfiről. Aztán megszólalt és csendesesen mondta:

— Minek jött vissza?

A férfi arca eltorzult.

— Beszélnem kell nekem erről, Viola? El kell mondanom, hogy mint szenvedtem, vergődtem, mint viaskodtam, mint gyilkoltam meg magamban mindent, ami, úgy éreztem, nem méltó magához?

Violának furcsa, hideg, kemény, ellenséges mosoly volt ajkán, mikor mondta:

— Hát már nem akar kivallatni arról, hogy méltó vagyok-e magához?

A férfi lehajította a fejét.

— Nem akarok tudni semmit, csak azt, hogy szeretem.

És Viola annak a másik embernek a hangját hallotta, mikor megkérdezte tőle, nem akarja-e tudni, hogy milyen utak után jutott el ő abba a sötét alléba és onnét a palotába?

Viola tisztán hallja, mit mond neki Lessen Tamás.

Csend volt egy pillanatig, aztán megint a férfi kezdte:

— A jóságához, az irgalmához folyamodok. Engedje el nekem a Canossa-járást.

Most hirtelen megszólalt a leány.

— Én nem haragszom magára, Kálmán.

Bartosnak egyszerre tüzláng borította el az arcát, egy lépést tett közelebb, de Viola hideg, kemény tekintete megállította.

— Tudja maga, Kálmán, kinek a közbenjárására áll itt velem szemben?

A férfi lehajította a fejét és csöndesen mondta:

— Tudom, Viola. Lessen Tamás grófot kértem meg, hogy magával beszélhessek.

— Elmondta a grófnak?

— A magam vétkeit mondtam el, amit ön ellen elkövettem.

— Hát tudja maga, mit követett el ellenem?

— Tudom és életnek nincs más célja, mint bűnemet jóvátenni.

— Bűneit? Hogyan akarja jóvá tenni? Hiszen még fel sem tudja mérni, meg sem tudja érteni, hogy mit követett el?

És míg a férfi riadtan nézett a fehérarcú leányra, az beszélni kezdett. Eleinte halkan, nyugodtan, csendesén, aztán egyre jobban erőt vett lelkén az indulat és a végén már úgy jöttek ki ajkán a szavak, mint a forró, tüzes láva.

— Mikor mindenből kifosztva idejöttem Budapestre, azt hittem, nincs veszteni valóm... Maga megértette velem, hogy nincs az a nyomorult koldus, akitől rabolni nem lehetne... Sőt talán az ilyenről, az ilyen szerencsétlentől élvezet igazán rabolni... Nem akartam egyebet, mint dolgozni és munkám árán élni békében, nyugodtan, míg egyszer csak eljön az öregség és minden mindegy lesz... Mikor egy ősz hajszálat fedeztem fel a haláltétkomon, hát úgy örültem, mint valami értékes ajándéknak... Hát jön már az öregség... Sokkal gyorsabban eljön, mint ahogy hiszik és én olyan türelmetlenül vártam... És maga el tudta velem hitetni, hogy a helyemen vagyok. Hitet, bizalmat kért tőlem, azt, ami lelkemben, a lelkemnek legdrágább volt. Aztán megfordult és elment... Mert maga, aki teljes, abszolút csorbitatlanságában követelte tőlem a hitet és bizalmat, semmit sem tudott belőle nekem adni...

— Viola, hallgasson, hát nem látja, mennyire fáj minden szava. De hiszen látja, azért vagyok itt... És látja, nincsenek jóvátehető bűnök a világon...

A leány némán, mozdulatlanul állt helyén, a férfi aggodalomtól és fájdalomtól remegő hangon kérdezte:

— Vagy maga nem így gondolja? Maga jóvátehetetlennek érzi ami történt?

Csend volt és most már a férfi hirtelen felkapta fejét és keményen, csillogó szemmel szembenézett a leánnyal:

— Az én bűnöm csak akkor jóvátehetetlen és levelezhetetlen, ha már maga nem szeret engem, Viola.

Egyszerre forró vérhullám borította el azt a finom, fehér arcot.

— Ne beszéljen nekem szerelemről, erre magának... Megállt egy pillanatig, merthogy mégsem tudta a mondatot ilyen könnyörtelenül befejezni, nem volt ereje hozzá és azt mondta:

— Erre nekünk már nincs jogunk. A férfi most egészen közel lépett. A két lobogó, sötét szempár belekapcsolódott a leány mélyszürke szemébe. És Viola most már érezte, hogy nincs kitérés és nincs megállás. És különben is, nincs-e itt a végső leszámolás órája? Ez az ember minden bűne mellett is megérdemli a teljes, az abszolút öszinteséget.

— Látja, Kálmán, — és most már megint nyugodt és csendes volt a hangja, — miért nem hagyott engem békében megöregedni?... Tizenöt-húsz esztendő, nem is nagy idő... Maga most már nem akar engem számoltatni az útról, mely engem idevezetett a Lessen-palotába. De nekem mégis el kell mondanom erről az útról egyetmást, hogy megértse: nemcsak rólam és magáról van itt most már szó, hanem egy olyan emberről, aki mindnyájunknál

többet ér. Maga itthagytott engem vadállatok, irgalmatlan fenevadak között, kik lelkemet, szívemet, emberi önérzeteimet tépték rongyokká. Minden poklokon átszenvedve, a halált mint békés megváltást várva, jutottam el én ide, ebbe a házba, ehhez az emberhez. És ha egész életemen át, mint szolgálója élnék itt, akkor sem hálálhatnám meg neki, amit értem tett. Hogy visszaadott engem magamnak.

— És visszaadta-e az életnek? — kérdezte most kemény, erős hangon a férfi.

Aztán megint csendes lett, halkszavú, alázatos.

— Viola, ne áltassuk egymást. Én beszéltem Lessen Tamás gróffal és soha egészségesebb, igazabb emberrel nála nem beszéltem. Az Úristen áldása legyen rajta... amit magával tett... Hogy visszaadta Zágony Violát saját magának... De az életnek csak az fogja visszaadni, aki...

Megállt egy percig, szinte remegve nézett a fehér ruhás, fehérarcú leányra, aztán egyszerre elborította agyát a vér. Azzal a szándékkal jött ide, hogy szelid lesz, alázatos lesz és ha kell, tizennégy évig fog szolgálni a leányért, mint szolgált a bibliai Jákob az ő Rácheljáért. De már nem volt ura magának. Itt látta a leányt olyan közel

magához, hogy csak kezét kellene kinyújtani és mégis a leány makacs akaratából olyan távol — messze távol dobva tőle. Felvillant a pillanatnak emléke lelkében, mikor kemény, kegyetlen, elszánt férfigöggel megfogadta, hogy ez a piros, telt ajak egyszer majd édes, odaadó, forró és engedelmes lesz az ő szája alatt.

Csak egy pillanat és már magához ölelte Violát, szomjas szája a leány ajakát kereste, míg ajka forró, lázas szavakat suttogott:

— Az életnek az fog téged visszaadni, akit

te is szerelemmel szeretsz... akit te is nagyon...

De a másik pillanatban el kellett eresztenie Violát. A leány mintha egész testében dermedt lett volna. Akár csak egy halottat öleltek volna a karjai. Eleresztette és mereven, kutatva nézte Viola halálsápadt arcát.

Főúri kastély hallja

Csinos otthon teremt

HAIDEKKER - VASBUTOR

Üllői-út 48/73

Fiók: Fiumei-út 3

— Vagy nem igaz? — mondta és mintha megrázkódott volna.

A leány vállat vont. Végtelen fáradtság és szenvedés volt ebben a mozdulatában.

— Igaz, vagy nem? Mindegy az már nekünk.

— Nekünk! — ujjongott fel a férfi diadalmasan.

— Igen, nekünk, — ismételte Viola a szót. — Maga nem adhat már nekem semmit, mert én nem fogadhatom el a maga ajándékát.

Most sütötte le először szemét, mikor halkan megmondta:

— Nincs jogom elfogadni.

— Mert az az ember szereti magát?

— Magának meg kérdezni nincs joga.

— Ó maga adta meg nekem ezt a jogot.

— Kicsoda?

— Lessen Tamás gróf.

Viola keserűen felkacagott.

— Óh a férfiak lovagiassága, nemes gyöngédsége, önzetlensége. Mire adott magának jogot még Lessen gróf?

— Viola, — és a férfi megfogta a leány kezét. Viola, amit most én kérdelek magától, ahhoz nem kell engedelem és nem kell tilalom. Hallhatják maguk az Úr Isten trónja mellett álló angyalok is. Egyszerű rövid kérdés, aminek csak két folytatása lehet. Mert ezután a válasz után vagy egybekapcsolódik a mi életünk, vagy úgy elszakad, mintha nem is egy ugyanazon a bolygón születünk volna.

(Vége következik)

KÉZIMUNKA

Rovatvezető: Gottlieb Gyula kézimunkaspeciálista Budapest, IV., Régi posta-u. 10. Váci-utcai sarokház. T.: Aut. 811—26.

Vitrázs 50/85 cm nagyságban, magashímzés és angolmadeira kivitelben, előrajzolva elsőrendű fehér vagy ecrű tuszorra, 2 drb.....	P 9.—
Ugyanaz finom batisztra, 2 drb	« 4.80
Hozott anyagra rajzolva, 2 drb	« 1.—
Teljesen készen tuszorból kézi hímzéssel, 2 drb	« 36.—
Ugyanaz finom batisztból, 2 drb	« 31.20
Ugyanaz finom tuszorból géphímzéssel	« 28.—
Finom batisztból géphímzéssel	« 23.20
Szúrt sablonja	« 1.60

Kerek díszmilió csipkeszerű angolmadeira kivitelben, 90/90 cm nagyságban, előrajzolva elsőrangú lenvászonra	« 8.60
Ugyanaz lenbatisztra	« 12.—
Ugyanaz finom batisztra	« 4.60
Hozott anyagra rajzolva	« 1.20
Szúrt sablonja	« 2.—
Kézi hímzés munkadíja	« 36.—
Géphímzés munkadíja	« 25.—

Asztaltató 150/50 cm nagyságban, angolmadeira kivitelben, tiszta lenvászonra előrajzolva.....	« 9.—
Finom siffonbatisztra előrajzolva	« 5.—
Finom lenbatisztra	« 14.—
Hozott anyagra rajzolva	« 1.20
Szúrt sablonja	« 2.—
Kézi hímzés munkabére	« 32.—
Géphímzés munkabére	« 24.—

Ovál-terítő 60/90 cm nagyságban, egyszerű madeira kivitelben, elsőrendű lenvászonra rajzolva.....	« 6.—
Siffonbatisztra rajzolva	« 3.—
Hozott anyagra rajzolva	« 1.—
Szúrt sablonja	« 1.20
Kézi hímzés munkabére	« 10.—
Géphímzés munkabére	« 6.—

Ágyhuzat elálló 7 cm széles résszel, 2 párna, 1 kapric, 1 paplanlepedő olasz áthajtóval, legjobb minőségű tiszta lenvászonból, teljesen készen, kézi hímzéssel	« 98.—
Ugyanaz pamutvászonból	« 70.—
Ugyanaz géphímzéssel lenvászonból	« 80.—
Ugyanaz pamutvászonból	« 60.—
Hozott anyagra darabja előrajzolva	« —.80
Szúrt sablonja	« 1.—

Minden utánvetés rendelésnél külön 1.20 pengő portót számítok. Éppen azért nagyon ajánlatos, ha kedves előfizetőink a pénzt előre beküldik, amivel az utánvetés rendelésnél járó felesleges kiadásoktól megszabadulnak.

MIT FŐZZEK?

December 1. Hétfő. Húsleves kockatésztaival, főtt hús pirított darakörítéssel és céklamártással, Stefánia koltes. **Vacsora.** Pirított borjúmáj párolt burgonyával, paprikasalátával, sajt, gyümölcs.

December 2. Kedd. Borjúbecsináltleves, töltött metélt, gyümölcs. **Vacsora.** Friss hurka, kolbász sütte, káposztasalátával, gyümölcs.

December 3. Szerda. Karfiolleves, sodrotthús lencsefőzelékkel, gesztenyekifli. **Vacsora.** Fejsajt boreccettel, vegyes sajt, gyümölcs.

December 4. Csütörtök. Zöldségleves apró gerstlivel, töltöttkáposzta, mokkaszélet. **Vacsora.** Kivántott borjúszélet, heringsaláta, gyümölcs.

December 5. Péntek. Köménymagleves pirított zsemlyével, paraj tökörtojással és bundáskenyérral, túróslépeny. **Vacsora.** Halpaprikás burgonyával, vegyes sajt, gyümölcs.

December 6. Szombat. Francia burgonyaleves, nyúlgerinc sütte tejjel, párolt rizskörítés, diópudding vaníliakrémmel. **Vacsora.** Debreceni tormával, sajt, gyümölcs.

December 7. Vasárnap. Kacsaprólékkes, velőspalacsinta, kacsapecsénye, sült burgonya télire eltett vegyes salátával, csokoládétorta. **Vacsora.** Tea, májpástétom, hideg sült, sonka, sajt, vegyes gyümölcs.

December 8. Hétfő. Áttört bableves kolbásszal, vagdalt felszélet sárgarépafozelékkel, hajtogatott kifli. **Vacsora.** Savanyútidő zsemlyegombóccal, gyümölcs.

December 9. Kedd. Tyúkkes finom metélttel, főtt hús paradicsommártással, rakott burgonya daromorzsaizzal. **Vacsora.** Töltött borjúmell karfiolsalátával, gyümölcs.

December 10. Szerda. Póréleves párolt rostélyos gombásrizskörítéssel, ecetes uborkával, alma pongyolában. **Vacsora.** Virsli tormával, sajt, gyümölcs.

Egyszerű étlap

December 1. Hétfő. Húsleves kockatésztaival, főtt hús pirított darakörítéssel, céklamártással. **Vacsora.** Virsli mártással, gyümölcs.

December 2. Kedd. Friss hurka, kolbász sütte, kelkáposzta-főzelék. **Vacsora.** kávé, vajaskenyér, gyümölcs.

December 3. Szerda. Karfiolleves, töltött metélt. **Vacsora.** Pirított máj párolt burgonyával, ecetes uborkával.

December 4. Csütörtök. Zöldségleves, töltöttkáposzta. **Vacsora.** Tea pirítóssal, gyümölcs.

December 5. Péntek. Köménymagleves, sajtosmetélt. **Vacsora.** Tejberizs, gyümölcs.

December 6. Szombat. Burgonyaleves, savanyútidő zsemlyegombóccal. **Vacsora.** Debreceni tormával, gyümölcs.

December 7. Vasárnap. Paradicsomleves galuskával, libapecsénye, sültburgonya, káposztasaláta, gesztenyepüré. **Vacsora.** Libamáj és töpörtyű, ecetesuborka, gyümölcs.

December 8. Hétfő. Libaprólékkes finom metélttel, főtt hús uborkamártással, petrezsellyesburgonya. **Vacsora.** Parizer, vajaskenyér, gyümölcs.

December 9. Kedd. Bableves füstöltoldalassal, hajtogatott kifli. **Vacsora.** Vagdalt pecsenye karfiolsalátával.

December 10. Szerda. Póréleves, káposztáskocka. **Vacsora.** Virsli tormával, gyümölcs.

HÁZTARTÁS

Előkészületek az ünnepekre

Előétel. Sonkásrétes. Rétestésztát készítünk, vékonyra kinyújtjuk, szikkadni hagyjuk és zsírral jól meglocsoljuk. Harmincöt deka főtt sonkát finomra vágunk, négy tojássárgájával és 4 deci tejjel összekeverjük. A tésztát ezen töltelékkel újjnyi szélesre bekenjük, felhengerítjük, tojássárgáját kevés tejjel eldörzsölünk és ezzel bekenjük és szép sárgára megsütjük. Melegen tálaljuk.

Tárkonyos bárányleves. A leveshez a bárány elejét vesszük és falatokra felvágjuk és megfelelő vízben főni tesszük. Teszünk bele egy fél vereshagymát, három gombát és együtt főzzük. Mikor majdnem megfőtt a hús, adunk bele 6 deka tárkonyt, ízlés szerint megszózzuk, ecettel savanyítjuk. Tálalás előtt a levét átszűrjük, két deci tejfelben egy tojássárgáját eldörzsölünk és a levesbe adjuk. A húst a levesben találjuk. Főzhetünk bele kevés rizst, v. pirított és kockára vágott zsemlyét adunk hozzá.

Szalonnás csuka. A csukát megtisztítjuk, darabokra felszeljük. Egy lábosba teszünk hosszú szalagokra felvágott szalonnaszleteket és sárgára megpirítjuk, a szalonnát a zsíról kivesszük, teszünk bele hosszúra vágott vörshagymát, megpirítjuk, végül egy evőkanál édespaprikát, sót, ekkor beletesszük a halat és annyi vízzel töltjük fel, hogy ellepje, felforraljuk, hogy a hal főjön meg. Tálaláskor a pirított és melegen tartott szalonnát a tetejére öntjük.

Szebb
fogak
titka
SARG

Borjutekeres gombával. A borjucomból nagy szeleteket vágunk, vékonyra kiverjük és szükség szerint megszózzuk. Következő töltelékét készítünk: maradék sülteteket kockára felvágunk, adunk közé 8 deka apróra vágott fehér szalonnát, főtt sonkát, finomra vágott párolt gombát, vörshagymát, két nyers tojást, sót, összegyúrjuk, a szeleteket megtöltjük, felhajtjuk tekeresnek és cérnával átkötjük. Egy lábos alját vékony szeletekre vágott szalonnával kirakjuk, a tekereseket reáhelyezzük, a tetejét beföldjük szalonnaszettekkel és fedő alatt puhára pároljuk. Mikor a hús elkészült, szeletekre felvágjuk és tejeles levet adunk alá.

Szardellás rostélyos. Megfelelő mennyiségű rostélyoszeleteket veszünk és jól kiverjük. Annyi szardellát veszünk hozzá, ahány szelet rostélyost használunk, szálkájától megtisztítjuk, szitán áttörjük, összekeverjük finomra vágott vereshagymával, borssal, apróra vágott zöldpetrezselyemmel és néhány szem kaprival. Egy kis edénybe tesszük és pár pillanatra forró vízbe állítjuk. Ezt a keveréket rákenjük a húsrá, egy másik szelet húst reá borítunk és négy oldalát vékony pálcikával összetűzzük és forró zsírban gombával puhára pároljuk. Tálalás előtt félórával tejfelt öntünk rá és ezzel együtt felforraljuk.

Malac sültve. Ha a malacot megtisztítottuk, felbontottuk és kimostuk, belülről jól megszózzuk és kevés törött borssal is bekenjük. A malacot kívülről nem szabad megszózni, mert akkor bőre nem lesz ropogós. Egy óráig beszóva állni hagyjuk, azután a hasüreget tiszta papírral kitömjük és bevarrjuk. Hátsó combjait kipekeljük, hogy a bőr sima legyen és szépen süljön. Megfelelő nagy zománcos tepsibe tesszük és két óráig közepes tűznél sütjük. Közben egy darab szalonnával, vagy olajba mártott

tallal kenegettjük és szép pirosra, ropogásra sütjük.

Citrom- vagy narancslikőr. Hat narancs, vagy citrom sárga héját vékonyan lehámozzuk és apróra felvagdaldjuk. Tegyük egy üvegbe, úgyszintén a narancs- és citromszeleteket is, de előbb a fehér hártját jól szedjük le. Öntsünk rá egy liter finom szeszt, egy vizespohár vizet és 75 deka cukorból főzött szirupot. Két hétig melegen tartjuk, naponta felrázzuk és két hétig hideg helyen hagyjuk állni, akkor desztilláló papíron átszűrjük és üvegbe ledugaszolva tegyük el.

RECEPTEK

Nougát-torta. Öt tojás fehérjéből kemény habot verünk, teszünk bele 10 deka cukrot, 25 deka héjazott mandulát, felét apróra, felét hosszúkára vágva. Két egyenlő nagyságú tortalapot jól megkenünk és meglisztezzük, a keveréket kettéosztjuk, rákenjük és megsütjük. Ha megsült, a következő töltelékkel megtöltjük: 20 deka vajhoz 3 szelet puhított csokoládét hozzákeverünk, adunk bele 10 deka héjazott, pörkölt mandulát és a tortát kívülről is ezzel kenjük be és végül késsel csokoládét kaparunk reá, hogy pelyhesen befődjön.

Wolf Gézáné

Ishli fánk. 14 deka vajat deszkára teszünk, úgyszintén 7 deka cukrot, 7 deka megtört mandulát és 14 deka lisztet, kevés fahéjat, citromszagot és nyújtófa segítségével összegyúrjuk. A tésztát vékonyra kinyújtjuk, fánkszagatóval kiszaggatjuk és középfokú melegnél megsütjük. Két-két fánkot barackkisszel megtöltünk, egymásra helyezük és csokoládémázzal bevonjuk, közepét összevagdalt pisztáciával behintjük.

Horváthy Kálmáné

A Magyar Uriasszonyok Lapja olvasóinak garancia mellett ajánlja

Stauffer
világmarika
és pedig

Dobozos Emmenthali Block

„
valamint a többi ismert márkák csak a legfinomabb minőségben.

Iskolásgyermeknek legegészségesebb tápláléka a Stauffer medve dobozos emmenthali!

Mindenütt kapható!

Mogyorórudak. Két deci mogyoróbelet sütőben megszáritunk, azután héját ruha között ledörzsöljük és mozsárban jól megtörjük. Félkiló cukorport mozsárba teszünk, veszünk hozzá három evőkanálnyi olvasztott vaját, négy tojás fehérjét és késhegynyi apróra vágott citromhéjat. Jól összekeverjük, de nem szabad sokáig dörzsölni, a tepsit rakjuk ki ostyával, e keveréket kenjük az ostyára félujjnyi vastagon. Csendes tűznél süssük meg, de nem szabad megbarnítani. Amint megsült, a tepsitől vegyük ki, tegyük deszkára és éles kés-sel hosszukás szelletekre vágjuk fel. A szelleteket vonjuk be citromjéggel.

Szentpály Károlyné

Hús-szendvics. Egy kg borjúhúst megsütünk, ha kihült, vékony szelletekre vágjuk és a következő töltelékkel töltjük: a borjúsült hulladékaik negyed kg sonkával, két kemény tojással megdaráljuk, fél citromnak a levét egy deci tejfellel, egy evőkanál mustárral, 5 deka vajjal jól elkavarjuk és a húshoz adjuk. Végül egy darab ceetes uborkát finomra összeaprítunk, hozzáadjuk a felszeletelt húsról, újjnyi vastagon rákenjük és egy szelet hússal befödjük. Izletesen tálra helyezzük, aszpikkal és céklával díszítjük. Tálalásig hideg helyen hagyjuk.

Dr. Sauer Zoltánné

Csokoládétorta. Tizenöt deka vaját jól elkeverünk, aztán 15 deka vaniliás cukorral és 6 tojás sárgájával, végül 10 deka reszelt csokoládéval, 10 deka héjával örölt mandulával és végül a 6 tojás kemény habját egyszerre könnyedén belekeverjük és vajjal kikent tortaformában megsütjük. Töltelék: egy egész tojást 6 és fél deka cukorral krémme főzünk. Egy szelet csokoládét kevés tejben felolvasztunk, simára elkeverjük és azt is a tojásos krémhez adjuk. 10 deka vaját habosra keverünk és apránként a kihült krémet hozzákeverjük, ezzel a két lapot megtöltjük és a tetejét csokoládéval bevonjuk.

Gombos Gyuláné

Papsipka. Ötvenhat deka lisztet eldörzsölünk 28 deka vajjal, azután 28 deka porcukorral, 8 tojás sárgájával, csipet sóval, kevés tejfellel összegyúrjuk, vékonyra kinyújtjuk, négyszögű darabokra felvágjuk és a következő töltelékkel megtöltjük: 28 deka darált diót 28 deka porcukorral, 2 kávéskanál rummal, másfél deci tejjel habosra keverünk, teszünk bele vaniliát, reszelt citromhéjat és a nyolc tojás keményre vert habját, összekeverjük, a kockákat megtöltjük, négy sarkát összegyújtuk, felvert tojással bekenjük és darabos

**ARANY,
EZUST,
ÉKSZER**
valamint díszlárgy szükségleteit

TILLEMANN SEBESTYÉN

CÉGNÉL
Budapest. V. Vilmos császár-út 12
szerezze be

E lap előfizetői 10% engedményben részesülnek

dióval, mandulával vagy mogyoróval meghintjük és lassú tűznél megsütjük.

Vass Louci

Töltött narancstorta. Hét tojás sárgáját és egy egész tojást 28 deka cukorral félóránig habosra kavarnak, belereszeljük két narancs héját és azután hozzányomjuk a két narancs és fél citrom levét, 12 deka hámozott mandulát, 10 deka apróra vágott, cukrozott narancshéjat, 7 tojás kemény habját, egy vajaskifli morzsáját adjuk bele. Három részben kisütjük és a következő töltelékkel töltjük: 25 deka cukorhoz teszünk 7 tojássárgáját, 2 narancs levét és héját reszelve, 2 kanál tejet és sima, sűrű krémme főzzük. Ha kihült, 12 deka habosra kevert vajhoz tesszük, a lapokat megtöltjük, az egész tortát bevonjuk, cukrozott narancshéjjal és cukorba főtt zöld mandulával izlésesen díszítjük.

Förös Sándorné

Túrós-kifli. Huszonöt deka lisztet, 25 deka túrót, 25 deka vaját, 5 deka porcukrot, pici sót összegyúrunk, vékonyra kinyújtjuk, kockára felvágjuk, közepét ribizli vagy málnalekvárral megtöltjük, kifliket formálunk belőle, tojással megkenjük és forró sütőben lassan sütjük.

Haraszthy Sándorné

Gesztenyész kifli. Harminc deka vaját 40 deka liszttel eldörzsölünk, adunk bele 2 tojássárgáját, kevés sót, 4 evőkanál porcukrot, egy boros pohár tejben feláztatott 5 deka élesztőt és jól összegyúrjuk. Félóránig pihentetjük, vékonyra kinyújtjuk, pogácsaszaggatóval kivágjuk és a következő gesztenyétöltelékkel

megtöltjük: 80 deka gesztenyét puhára megfőzünk, szitán áttörjük, 2 deka cukorból kevés vízzel szirupot készítenk, a gesztenyét megforgatjuk benne, adunk hozzá egy kis reszelt vaniliát és ezzel a tésztát megtöltjük, kifliket formálunk, tojással megkenjük és forró sütőben gyors tűznél megsütjük.

Müller Károlyné

Tanácsot kérnek

Tisztelettel értesítjük igen tisztelt előfizetőinket, hogy azok részére, kiknek előfizetése december hó 1-én lejárt, mai számunkhoz csekklapot mellékelünk és kérjük, kegyeskedjenek előfizetéseiket megújítani, hogy a lap előállításával felmerülő súlyos fizetési kötelezettségeinknek eleget tehesünk.

Teljes tisztelettel a KIADÓHIVATAL

Kedves olvasótársnőim! Kérek tanácsot, mit tegyek? Világos selyemharisnyáimat a mosónő a fekete harisnyákkal összefogva csavarta ki és fekete foltot kaptak. Hiába mosattam ki újból, a foltok nem tűntek el. Mit tegyek, hogy foltmentesítsem?

Hálás köszönettel *»Uj előfizető«*

Olvasótársnőim közül nem tud valaki Révayné Janny Ilonáról, aki 1920 május hóban Debrecenben lakott, Sestakert, Poroszlói-u. 40. sz. alatt? Nagyon szeretném tudni jelenlegi címét. Szíveségüket előre is köszöni

»Egy érdeklődő«

Ki volna kedves olvasótársnőim közül és megküldené a szaloneukorka, gesztenyepüré, foszlós kalács és karácsonyfára való aprósütemények receptjét?

Igaz köszönettel *»Molnár Gizike«*

Lapunk olvasói kéri az alábbi dalok szövegének megküldését: »Márta« jellegre: »Lehullott a rezgönyárfa ezüstszínű levele«, »Hosszú az éjszaka«, »Halvány sárga rózsza«, »Holdas éjjel a Stefánián«, »Doktorné« jellegre: »Hajlik a jegenye, Annak az asszonynak kár, hogy nem volt szíve...«, Balázstól: »Gyere haza, kincsem« és Balázs »Szerenád«. »Gyöngyvirág« jellegre: »Te sem vagy boldog«, »Te vagy, kinek sohsem hittem«, »Ott maradt Budán a szívem«. »B. I.« jellegre: »Egy sóhaj száll felém«.

Ki tudna tanácsot adni kedves olvasótársnőim közül az epehólyaggyulladás ellen. Ha valaki e betegségből felgyógyult, ki gyógyította, milyen gyógyszer használt? Szíves válaszukat hálás köszönettel várja *»Kisvárdai asszony«*

Háziasszonyok!
Valódi vaniliából
egyedül
Dr. Bachmann-féle
VANILIA-CUKOR készül

Ezt vásároljuk!
Minden egyéb gyártmány csak VANILIN-CUKOR, ami KÉMIAI PÓTSZER
STEINER JÓZSEF és FIA
keksz-, ostya- és lápszergyár

LÁNG M. CSÁSZ. ÉS KIR. UDV. SZÁLLITÓ
TELEFON: AUT. 880-18
PORCELLÁN-, ÜVEG- ÉS DISZÁRURANTÁR
BUDAPEST, IV. PETŐFI SÁNDOR-U. 17
SAJÁT PORCELLÁNFESTÉSZET!

SZÖRMEBUNDÁK
nagy választékban és mérték után készpénzárban, részletre legolcsóbban
HOFFER PONGRÁC
képesített szücsmeister, IV., Esküút 6.
(Klotild-palota) Telefon: Aut. 875-62.

Üzenetek

Szegedi viszhang „A széthúzás ellen” című vezércikkünkre

Kedves Főszerkesztő úr!

A M. U. L. 10-ik számában közzét „Széthúzás ellen” cikke igen megszólaló és sajnós, minden pontjában igaz, de az apostolkodás szerintem legalább egyelőre — a pusztában kiáltó szó: hasztalan és eredménytelen.

Én, akinek az a szokása, hogy megfigyelem az embereket, hosszú évek tapasztalatából szűrtem le a véleményemet és két kategóriába osztályozom az embereket: a bántók és tüőrök csoportjába. A bántók csoportját ismét két alosztályba, azok, akik rossz nevelés és untelegenciájuk folytán bántanak meg mindig mást és akik lelki romlottságból vagy lelketlenségéből bántanak és sajnós, a bántók csoportja leginkább a második alosztályból kerül ki!

A neveltelenségből és intelligenciahiányából származó bántókat talán még lehetne szeretetre, megértésre nevelni, de már az iskolában kellene a nevelést megkezdeni, mikor még alakíthatók, de akiknek a lelkében gyökeredzik, azokat talán semmivel sem lehetne megváltoztatni. Ez mindig így volt, de amíg a tüőrök tünni tudnak, nem volt olyan éles az ellentét. Csakhogy most a lelki depressziók korát éljük és a tüőrök is veszítik türelmüket. A nehéz megélhetési viszonyok a kilátástalan jövő, a lelki emóciók a tüőröket is irritálják, kezdenek lázadni.

Miért üljön diadalt mindig a gonosz a jó felett az egyenlőség korában?

És ez most egy nagyon veszélyes és kényes állapot, ehhez hozzányulni nem lehet, mert még elmérgesedne! Ez most olyan, mint a gyermekeknél a himlőbetegség: ez ki kell jékiadni, ezen keresztül kell esni! Lehet, hogy majd idővel ismét minden visszazökken a régi kerékvágásba: a tüőrök ismét tünni fognak és persze a bántók ellenállás nélkül bántani!

Nem tudom, igazat ad-e nekem a Főszerkesztő úr, mert hisz ez csak az én véleményem, de én most az ellentétek Mekkájában, Szegeden lakom és mondhatom, hogy én, aki az ország minden részében hosszabb-rövidebb ideig laktam, sehol nem tapasztaltam, hogy a szeretetlenségnek és széthúzásnak a bürokrácia olyan pompázatosan virítson, mint éppen itt! Vagy talán ez most világbetegség?

Bocsásson meg Főszerkesztő úr, hogy drága idejét néhány percre én is igénybe vettem! Baráti kézszorítással

»Egy előfizető».

*

Bizonyára sokan lesznek még, akik — ha csak gondolatban is — hasonló megjegyzéssel kísérik a széthúzások ellen írott cikkünket és sziszifuszi erőfeszítésnek tartják szembezállni a nemesak

nálunk, de az egész világon fellépett egocentrikus epidémiával, melynek rombolása ott érezhető, ahol egymás ellen kell harcolni az emberek. Ne a lelki romlottságban és a nevelés hiányosságában keressük az okok okozóját. Sokkal közelebbfekvő és igazabb összefüggést találjuk meg a mai kor gazdasági összeomlásában. A kenyérért való harcban kimerült, belefásult emberek mondják, hogy milyen nehéz ebben a küzdelemben emberileg gondolkodni, emberileg érezni és emberileg cselekedni. Saját magukkal kell harcba szálljanak, hogy gondolkodásukban, tetteikben az embert kihangsúlyozzák. Hányszor láttuk elszorult szívvel, hogy az emberek mennyivel könnyebben gyűlölnék, mint szeretnek, mennyivel gyorsabban lendülnek ütésre, mint simogásra a kezek és mindenütt mindenben az anyagiasság vette át a domináló szerepet. Nem odázhattuk tovább, hogy meg ne szólaltassuk az emberek lelkiismeretét és egy minutumra meg ne állítsuk a dologtevő kezeket, hogy a kenyérkereset gondja mellett ne felejtsek el azt a másik célt, amelynek sugara a lelkükbe veti fényét. Az élet-halál versenyében az ember erkölcsi ereje megbénulhat és az alagút sötétjében eltévedhet, de minden jóvátehető, ha a lelkünk csillagfényét követve, kitarjuk karunkat embertársaink, testvéreink felé és magunkhoz emeljük az elfásult és összetört lelküket. Hiszek a lélek átalakító erejében és hiszem, hogy feljajdulásunknak visszhangja támad mindenütt, a legádázabb harcok között tülekedők szívében is és mindezek előtt hiszem, hogy Szeged, a második magyar kultúrváros, amely a fővárossal versenyezve, parallel halad tudományban és művészetben, első lesz a lelkek nemesítésében, az eldurvult fegyelméletlenségek lecsiszolásában. Szeged a nagy árvíztragédiából mint feltámadt magyar Phönix hirdeti az egységes akarat teremtő diadalát s a zsenialitás alkotó lángjától terhes alföldi levegőben zenik fognak a magyar anyák szívében, akik tudásuk mustármagját összekeverik az ember szeretet magjával és telehintik vele a parlagon heverő és megművelésre váró emberek lelkét, hogy a viharban elszóródottak egymásra találjanak. Hiszem, hogy Szeged mesterkéletlen tiszta levegője kiveti magából a fertőző bacillustokat és otthont ad falai között az emberes életnek. Tudom, hogy Nagyságos Asszony boldogan vesz részt a lelkeket nemesítő munkában.

Szív. üdv.

Szerk.

»Egy fiatal asszony« jeligére, akinek a nov. 10-i számban az üzenetek rovataiban válasza jelent meg, szerkesztőségünkhez levél érkezett, kérjük címét közölni, hogy a levelet továbbíthassuk.

Szív. üdv. Szerk.

Védje eső- és széltől
legdrágább kincsét —
arcának üdességét!

Azt a csodás hatást, amit POND'S COLD CREAM-je este bőrének táplálásával és porusainak tisztításával elért, a szabad levegőn POND'S VANISHING CREAM-mel fogja megvédeni, POND'S CREAM-ek a késő korig tiszta, üde és hamvas arcbört biztosítanak!

Pond's
Vanishing & Cold
Creams

Kapható mindenütt!

Főraktár: **NERUDA NÁNDOR**
Budapest, IV., Kossuth Lajos-utca 10

»Kecskemét«. Szíves sorait nagyon köszönöm. A címváltozás keresztülvétele iránt intézkedünk. Nagyságos Asszonynak teljesen igaza van, hogy akinek havi 480 pengős fizetése van, annak nem szabad zúgolódnia akkor, mikor sokaknak egyetlen fillér jövedelmük sincs. És különösen nem szabad ma zúgolódnia. Minden ember arra törekszik, hogy minél szebbé, kellemesebbé tegye hozzátartozói és a maga életét, mert a hosszú évekig tartó szenvedés és nélkülözés megtanította az embert, hogy értékelje a boldogságot. Értékelje mindazt, amit szépségben, harmóniában nyújthat az élet. Csak sokan éppen ott tévesztik el, mikor azt hiszik, hogy a boldogság pénzzel megszerezhető, pénzzel megtartható. Mindenesetre pénzzel mindent megvehetünk, ami a külső környezetünket harmóniába hozhatja a lélek szépségével, azonban a belülről, a lélekből jövő boldogságot nem fokozhatjuk pénzzel és nem mulhat el, ha nem áldozhatunk arannyal. Ezt bizonyítja azoknak a melegszerű, boldogságban hinni tudó asszonyoknak és leányoknak a hozzászólása is, akik meré-

szén bizonyítják, hogy egy minimális jövedelem mellett boldogok tudnak lenni és merik vállalni a létfenntartással járó küzdelmet is. Ne felejtsük el azonban, hogy minden embernek emberi megélhetést kell biztosítani, hogy az anyagi gondok ne öröklék fel idegzetét, mert csak a kénzó gondoktól mentes embertől várhatjuk el, hogy hasznos tagja lehessen a társadalomnak. Igy gondolja Nagyságos Asszony is?

Szív. üdv.

Szerk.

Szerkesztőségünkhöz fordult az alábbi kérelemmel egy sorsüldözött házaspár, hogy lapunk előfizetőihez intézett kérésüknek adjunk helyet. A kérelmet alábbiakban közöljük. A Magyar Uriasszonyok Lapja mélyen tisztelt előfizetőihez fordul egy szerencsétlen, sorsüldözött, intelligens, gyermektelen házaspár azzal az alázatos kéréssel, hogy állás és keresetnélküli volt tisztviselőnek, a nő iparművész és jó gazdaszszony, egyikük sem tud hónapok óta csak annyit keresni, hogy kenyérré jutna, lakbért sem tudnak fizetni és nemsokára az utcára kerülnek: tanyán, uradalomban vagy bárhol munkát, hajlékot nyujtanának. Dolgozunk bármit, csak legyen betevő falatunk és hajlék a fejünk felett. Ha van olyan nemes szív, ki segíteni tudna, úgy hálás szívvel kérjük becses soraikat a M. U. L. kiadóhivatalába »Sorsüldözötték« jellegre küldeni.

»**Cegléd**«. A beküldött fényképet és 5 P kliséköltséget megkaptuk. Februárban hozzuk, előbb nem kerülhet sorra. Kérjük szíves türelmét.

Szív. üdv.

Szerk.

»**Bolygó**«. Ha lapunk szellemének és nivójának megfelelő kéziratot kapunk, a lapunkban való megjelenésnek nincs semmi más akadálya. A kéziratokat tessék beküldeni, négy héten belül elbíráljuk és az el- vagy el nem fogadásról értesítjük.

Szív. üdv.

Szerk.

Tisztelettel értesítjük kedves előfizetőinket, hogy ajándékozási akciónk, melyet azon előfizetőink részére kreáltunk, akik lapunk részére ismerőseik körében új előfizetőket, barátokat szerznek, 1931 július hó 1-ig lesz érvényes. Aki tehát lapunk részére egy egész vagy egy fél éves előfizetőt szerez, annak küldünk akár egy selyemtokban, ízléses kivitelben készült fémtükröt fésűvel, vagy egy retikulbe való manikürkészletet, vagy egy ezüst kávéskanalat. — Az egész éves előfizető nagyon szép, művészi tervezésű gobelin diványpárna és 15 motring selyemfényű muliné ajándékunkban részesül. Aki lapunk részére egy negyedéves előfizetőt szerez, az ajándékol megkapja Somfay Margit »Vénus jegyében« című regényét. Aki három fél éves előfizetőt szerez, az ajándékol megkapja az öngyújtóval kombi-

nált szabadalmazott patent cigaretta-tárcát, melynek fényképét lapunkban már közöltük. Szíves fáradozásukat fenti ajándékaink megküldésével örömmel viszonozzuk. Egyben megjegyezzük, hogy ezen ajándékaink az előfizetőinknek küldött kézimunka ajándékkal nem cserélhető át, mert ezen ajándékokban azok részesülhetnek csak, akik lapunk részére egy új előfizetőt szereznek.

Teljes tisztelettel a KIADÓHIVATAL

»**Barna asszony**«. A kéredezett jelenlegi lakhelye Mezőtúr.

Szív. üdv.

Szerk.

Nincsen szépség arczsin nélkül!

A színtelen arc márványszoborszerű benyomást kelt. Csak a szín képes az arc szoborszerűségébe életet varázsolni. Ezért használjon »Khasana Superb-crème«-t. Ez a narancsszínű szépségkrém (nem festék) finoman szétörzsölve szétterjed az arcon és rózsás pirt idéz elő, amely a természetes arepirtól nem különböztethető meg.

Ugyanez a hatása a »Khasana Superb-ajakstift«-nek is. A szájnak kellemes üdéségét, fiatalos külsőt és kicsattanó egészséget kölcsönöz és az ajkakat előnyös színben tünteti fel.

A »Khasana Superb-erém«-nek és a »Khasana Superb-ajakstift«-nek nem árt sem az idő, sem a nedvesség, sőt még a esők sem. Kizárólag szappannal távolítható el.

KHASANA SUPERB

KHASANA Superb-ajakstift, aranyhüvely P 2,70, elegáns forgható, hűvelly nyitható fedéllel, hettős tartalom P 5.—, hozzávaló tartalékstift zselatin hüvellyben P 2,70, Khasana Superb arcirosztó, légegyben P 3,50.

Még ma tegyen kísérletet egy kis csomag Khasana Superb-ajak ruda csakával P 1,20 és arcirosztóval P 1,60. Mindenütt kapható.

DR. M. ALBERSHEIM
FRANKFURT A. M. — LONDON

Magyarországi központ:
Mihály Ottó gyógyszerkereskedés, Budapest,
VI., Podmaniczky-u. 43. — Telefon: A. 122-44

»**Szomorú édesanyának**« egy nagyon jó szemorvos címét küldöm: dr. Battyány Strattmann László herceg, kinek magánkórháza van Körmenten (Vas m.). Értesülésem szerint rendel minden hétfőn, szerdán és pénteken.

Üdv.

»Egy olvasótársnője«.

»**Bánatos anya**«. Nagyon köszönöm elismerő sorait és örülök, hogy a másoknak küldött vizsgáztató üzenetek néhánéha elfelejtették a saját szomorúságát. Hogy könnyebbé tegyük életünket, sokszor birokra kell keljünk az élet kegyetlen brutalizmusával és le kell gyűrjünk a felsőbbrendű ember szemléli erejével. És gyalró emberivoltunk talán a legsúlyosabb keresztet is könnyebben cipeli, ha látjuk, hogy másoknak, mindenkinék, kisebb-nagyobb kereszt nehezedik a vállára és senki nem mondhatja el, hogy a bánatot nem ismeri. És talán jobban bírjuk az élet terhet, ha szomorúságunk sajtolta könnyeinkre idegenek szeméből kibuggyan könnytestvére: a részvét és panaszunk felolvadhat a megértés karjaiban. Nagyon mélyen megghatott bánata és bennem való határtalan bizalma sokszorososan súlyosbítja felelősségem, mert egy ember életének új irányt jelölni, majdnem annyit jelent, mint további életének minden nehézségéért vállalni az ódiomot. Bár csak tudnék tanácsot adni! Bár csak nyugodtabbá és elviselhetőbbé válhatna élete, ha más megoldás hiányában, húsz évi házasság után az elváláshoz kellene menekülnie, mert csak így találhatna rá a békességre, csöndre, amiben az elmúlt húsz év alatt soha része nem volt. Elhatározásának ezen végső következtetése a hiába volt hitvesi szeretetnek, a hiábavaló önfeláldozásnak összegezéséből szűrődött le s a többi okok, az e helyen visszaadhatatlanok, mind ennek a végső elhatározásnak az elkerülhetetlenségét, jogosultságát támasztják alá. De még ennyi terhelő adat mellett is, Nagyságos Asszony érdekében azt ajánlom, ne Ön indítsa meg a válópert, ne Ön tegye meg az első lépést. Engedje át ezt is a férjének. Bizonyítson ő, ha tud. Nem elég valaki ellen vádat koholni, tanúk kellene pro és kontra, s akivel ő együtt él, az a válópertükben mint tanú dehogys szerepelhet. Ne higgye, hogy egy ártatlan ember becsületét hamis ráfogással el lehet venni. Abban az esetben, ha férje megindítja a válópert, Nagyságos Asszonyok is gondoskodnia kell bizonyítékokról, tanúkról, akik igazságát szembe állítsák a kitalált vádakkal. Minden közös szerzemény felelősségben Nagyságos Asszonyt illeti és valószínűnek tartom, hogy arra is van megfelelő bizonyítéka, hogy azalatt a hat év alatt, míg férje állás nélkül volt, őt és két gyerekét Nagyságos Asszony a saját keresetéből tartotta el. Szerez-

zen bizonyítékot arra nézve is, hogy a váltóadósságukat Nagyságos Asszony törlesztette. És ki tudja, az emberi természetben sokszor olyan elgondolkodtató ellenmondások hangjai hallhatók, hogy megtörténhetik, férjében is felülkerekedik a lelkiismeret és az utolsó pillanatban visszatér elhagyott gyermekeihez és feleségéhez, aki hűséggel tartott ki mellette a nincstelen napokban s helyette, a tényleges családfő helyett, vállalta a háztartás összes kiadásainak fedezését. És ha mind ezeket elfelejténé férje és elkerülhetlenül szükségessé válnék házasságuk szét szakítása, Nagyságos Asszony ne aggodjon, mert gyermekeit nem vehetik el Öntől, férje ellenben feltétlenül köteleztetik tartás- és nevelési díj fizetésére. Abba se menjen bele, hogy a válást közös megegyezéssel indítsák meg. Erre sem szép szóval, sem preszsióval ne hagyja magát rábeszélteni. Mint az elmondottakból megállapíthatam, egyetlen egy olyan momentum sincs, ami a házasság felbontását az Ön hibájából előidézhetné. A koholt vádak ellen pedig az igazság fegyverével lehet és kell védekeznie.

A rohanó élet volánja mellett ülünk és megfeszített figyelemmel vezetjük sorsunkat. Rajtunk múlik-e, hogy az összeütközéseket, karambolokat nem kerülhetjük el? — tesszük fel a kérdést, melyre nem kapunk feleletet. Hiszen az életnek néha olyan kiszámíthatatlan periódusai vannak, amikor elbátortalanodunk, elveszítjük akaratum cselekvő erejét és minden-mindegy nem-törődőmséggel vakon vitetjük magunkat neki a veszélynek ahelyett, hogy egy energikus rántással elkerülnénk az összeütközést. A folytonos horzsolások és karambolok között eltévesztjük életünk igazi célját s ahelyett, hogy hitünk irányítójára szegeznők tekintetünket, belemérlünk a földi gondokkal való kereső harcba, ahol még mindenki megsebesült. Nagyságos Asszony is életveszélyes küzdelmeken vergődte át magát és minden, amit elérni kíván: a csend és békeesség harmóniája, talán még elérhető lesz.

Veleérző érdeklődéssel figyelem további sorsának alakulását és ha szükségesnek véli, tanácsokkal készséggel állok rendelkezésére.

Szív. üdv. Szerk.

»Szomorú édesanya«. Próbálja meg a szemgyógyászok által ajánlott szemfurdók használatát. Egy mosdóedénybe állott vízbe mártsa az arcát és szemét nyitva fürdesse benne körülbelül öt percig. Közben behúnyhatja vagy felváltva pihentetheti a szemét. Naponta háromszori furdó huzamosabb ideig használjon. Sok esetben súlyos szembajt meggyógyított. Gyógyulást kíván »Levendula«

PÁRIZSI TANULMÁNYÚT

A Párizsi Magyar Diákegyesület Utazási Osztálya, mely a MEFHOSz tanulmányújtait rendezi és elmúlt szezónban 23 tanulmányutat indított 1050 résztvevővel f. évi december hó 28-án 15 napos párizsi tanulmányutat rendez. Útvonal: Budapest—Wien—Buchs-Basel—Párizs. Részvételi díj: 300 P. Köztisztviselőknak 290 P. Diákoknak: 240 P.

Rendez továbbá tanulmányutat a tavasz folyamán: Észak-Afrikába, Egyiptomba, Olaszországba, Konstantinápolyba és a francia Rivierára.

Az erre vonatkozó prospektus e hó végével hagyja el a nyomdát és az érdeklődőknek legnagyobb készséggel díjmentesen küldi meg a Párizsi Magyar Diákegyesület Utazási Osztálya. (Budapest, IX., Ferenc-körút 38. földsz. 2. Telefon: 872—74. Hivatalos órák: Hétköznapokon d. u. 4-6-ig.)

Örömmel állapítottuk meg, hogy kedves előfizetőink az általunk ajánlott és az Angol-Magyar Cérnagár által forgalomba hozott készítményeket szívesen használják és meggyőződtek a »Lánc« és »Horgony« jegyű fonalak kiváló minőségéről. Kérjük kedves előfizetőinket, hogy jövőben is használjanak horgoláshoz Coats-féle »Lánc« horgolócérnát, hímezéshez pedig Clark-féle »Horgony« mulinét, amelyekből a leg-tökéletesebb választék áll rendelkezésükre. Midőn ezen világhírű gyártmányokra szíves figyelmüket felhívjuk, biztosítjuk, hogy csak saját érdekükben cselekszenek, ha ezeket a gyártmányokat kéri és állandóan használják.

A kiadóhivatal

»K. A., Szigetvár«. Örömmel vettük a beküldött fényképet és jövő év februárban hozni fogjuk. A klisédíjra küldött öt pengőt is nyugtázzuk.

Szív. üdv.

Szerk.

»Környeiné« kedves olvasótársnőmnek küldöm a kért receptet. Pörkölt puliszka készítése módja: Egy liter liszt-hoz egy liter víz kell. A vizet fazékban forni tesszük, kellően megsózzuk, a kukoricalisztet külön lábosban szárazon kissé megpörköljük. Ezután a forrásban levő sósvíz felét ráöntjük folytonos keverés közben s azután még annyit, amennyit a puliszka keménységéhez vagy lágyágához szükségesnek látunk. Keverni addig kell, míg teljesen síma lesz és a esomókat eldörzsöltük. Igen jó garnirozáshoz, sültetekhez, gulyáshoz, különösen mártásos peccenyékhez, de jó hideg főlés tejjel (ezt nevezik tejes puliszkának). Juhtúróval is finom, de jó ementálival, parmezánnal vagy más sajttal összerakva. Egy ujjnyi réteg puliszkát teszünk, megöntözzük bőven zsírral, meghintjük jól túróval vagy sajttal és ezt addig ismétljük, míg megfelelő mennyiséget így összeraktunk, tetejére túrot vagy sajtot teszünk, zsírral megöntözzük és 10 percre sütőbe

tesszük. Ugyanígy tőporlyúval is összerakhatjuk a puliszkát, de akkor kevesebb zsírt használunk az öntözéshez. Jó hozzá a savanyúkáposzta. Szokás sajt helyett lekvárral is összerakni. — *Kukoricatorta.* 4 tojás sárgáját, 5 deka vaját, 5 evőkanál cukrot, egy vizespohár tejet, egy késhegynyi szódadikarbonát, egy fél citrom reszelt héját, a 4 tojás fehérjéből kemény habot verve s annyi kukoricalisztet adunk hozzá, hogy a palacsintátésztaéhoz hasonló sűrűségű masszát kapjunk. Egy tepsit zsírral kikentük, liszttel behintjük, a masszát beleöntjük, kisütjük, lekvárral bekenjük és csokoládémazzal bevonjuk. — *Prosa.* Finom, átszitált kukoricalisztet egy csipetnyi sóval és kevés kukorral tejben jól összekeverünk, hogy félkemény pép legyen belőle. Ehhez darabos vagy a húsdarálón át eresztett tőporlyút keverünk s azután zsírral vastagon kikent tepsibe ujjnyi vastagságra töltjük és szép pirosra sütjük. Ugyanígy a tésztát keményebbre keverve és jobban megcukrozza, tetejére lekvárt kenve, jó süteményt kapunk, ami vetekedik a linzer-tésztával.

Szív. üdv.

Puschitzné.

»I., Rákoscaba«. A lapunkban közölt keresztretjvényeket belső munkatársunk készíti s így legnagyobb sajnálatunkra a küldött keresztretjvényt nem fogadhatjuk el. Szív. üdv. Szerk.

A helyes bőrápolás titka. A hideg és nedves idő bértáival ismét előtérbe kerül a hölgyeknél a bőrápolás kérdése. Azt minden hölgy tudja, hogy eredményes bőrápoláshoz elsősorban egy megbízható és a tökéleteset legjobban megközelítő bőrápoló krémre van szükség. A kérdés csupán az, hogy melyik bőrápoló krém rendelkezik leginkább fenti tulajdonságokkal. Néhány jóakarató szívesen igyekeznék alább magyarázatot nyújtani fenti kérdésekre. A jó bőrápoló krém főszerepe az, hogy a test bőrének zsírtartalmát mindenkor egyenletesen, a szükséges módon szabályozza. A test bőrének zsírtartalma sok és különböző változtatásoknak van kitéve, amelyek közül megemlíthjük például a mosdást, a túlhideg vagy túlmeleg időjárás, szeles, esős időt, erősebb fizikai munkát, idegállapotot, stb. stb. Fenti körülmények előfordulása esetén tehát mindenkor gondoskodnunk kell a test bőrének megfelelő épségbentartásáról, vagyis szabályozásáról. A különféle behatások miatt elvesztett zsírtartalmat feltétlenül pótolni kell, különben száraz,

Hajszaalakot acról,

karról utónyomok nélkül kiirtja, összes szépeghibák kezelését biztos sikerrel végzi:

POLLÁK SAROLTA

Bpest, VI., Andrásy-ut 38. I. em. „MIRACLE” hajeltávolító-szer szétküldése utasítással. „Miracle” szepülőkúrám hatásos bántulatos. — 25 éves működés. — Kérjen prospektust. Díjtalan felvilágosítás.

repedezett, sömörös lesz testünk bőre. A jó bőrpoló krém által könnyen meg lehet oldani a test bőrének épségben tartását. Az utóbbi idők kutatásainak eredményeként rájöttek arra, hogy egyetlen szer sem olyan alkalmas a test bőrének a leírt módon való szabályozására, mint az úgynevezett Eucerit. Ezt a nélkülözhetetlen anyagot kizárólag a NIVEA-CRÉME tartalmazza, felesleges tehát hangsúlyoznunk, hogy a NIVEA-CRÉME az a bőrpoló szer, amelyet megnyugvással ajánlhatunk hölgyeink figyelmébe.

D. R.

Lapunk folyó évi első és második felévi BEKÖTÉSI TÁBLÁJA darabonként 2.50 pengő előzetes beküldése ellenében kiadóhivatalunkban kapható. Ugyiszintén még néhány 1929. évi bekötési tábla is kapható 3.— pengő beküldése ellenében.

Ismételen felhívjuk kedves előfizetőink szíves figyelmét, hogy mellékleteket, úgy mint november hóban ezután MINDEN SZÁMUNKHOZ csatolunk. És pedig minden elsején megjelenő számhoz 4 oldal színes dívatmellékletet, a 10-én megjelenő számhoz 8 oldal rece, vagy horgolásra alkalmas kézimunkamellékletet, a 20-án megjelenő számhoz pedig felváltva egyik hónapban szúrt sablon mellékletet, a másik hónap 20-án pedig színes kézimunkamellékletet csatolunk.

Teljes tisztelettel
a Szerkesztőség.

Gyomorégés azonnal, savlullengés!

rövidesen megszüntet Cigelka „ISTVÁN” sóskarbonátumós jóds forrásvíz. — Kapható mindenütt. Vezérkérviselet: V. Sas-utca 29. Telefon 120—20

Grafológia

iránt érdeklődő kedves olvasóinkat tisztelettel értesítjük, hogy a nagy számban érkezett és elemzésre váró levelekre való tekintettel a rovat vezetője, akinek idejét teljes mértékben lefoglalja az elemzés és megválaszolás, a jövőben csak azoknak állhat rendelkezésükre, akik a levélhez 2 P értékű postabélyeget csatolnak.

Iréneke 16. Az élet viharában lámasz nélkül hagyott asszony szomorú sorsa sikolt ki a röviden oda-vetett mondatokból. A mi megítélésünk szerint önmagában véve az a lény, hogy egy özvegyasszony reggeltől estig dolgozik a két gyermekért, olyan tiszteletet parancsóló, hogy holmi »idegességért« nem menének pálcát törni felette. A létért való küzdelem ma nemcsak megedzi, hanem egyuttal fel is őrli az embert, aki joggal követel nagyobb megértést és több jóindulatot, mint boldog elődje, a normális békeidőben. Belátás nélkül nincs engedékenység, enélkül pedig nincs egyetértés a családban. Ne erőltesse a dolgot. — el kell jönni a közjóság nagy pillanatának, mely kiegyenlíti a fájó ellentéteket.

Liverpooli asszony. Idegességre hajló, nem egészen határozott, idegen befolyások hatása alatt álló kedély. Jólelkű, jóhiszemű, mások gondjába iránt érdeklődő, önzetlen lélek. A gyakorlati élet iránt több érzéke van, mint a szellemélet jelenségei iránt. Tanulmányait valamely oknál fogva abba kellett hagynia. Meglehetősen szórakozott, hangulatvilága

gyakran különösebb ok nélkül változik. Öszinteségre és baráti, meleg szívre vágyik. — egyéb kívánsága alig is van az élettől, amely már megízeltette vele a csalódást.

Boldogság. Nagyon takarékos, házi dolgaiiban kiesényes. Gondolatvilága nem mély, érzelmei őszinték. Kissé elkényeztetlét. Határozottan optimista. A könnyű olvasmányok jobban szórakoztatják, mint az élet praktikus dolgai. Vidámságra hajló.

»Si cor non oral...« Erőszakosságra hajló, nagyképűsödő, önmagától eltelt, közepes képességű ember. Önérzeti túllengésében sértésektől sem riad vissza. Hallatlan okosnak és műveltné képzeli magát. Eredeliségre törekszik, feltűnést hajszol, kritikát nem tűr. De sem nem rosszindulatú, sem nem képes gonosz cselekedetre. Erősen modoros. Fegyelmző női kéz fogja egyszer gyökeresen átfarmálni.

K. Gy. Magas intelligencia, nemes gondolkodás, gazdag kedélyvilág. Vágyai nem teljesültek be, még sokat vár az élettől. Szerelmi regényének utolsó fejezete meglepetést tartogat.

Mimóza. Erősen fejlett érzék a háziipar és az iparművészet iránt. Rend szerető. Kissé modoros. Irtózik a rendetlen, modortalan emberektől. Emberismerete egyoldalú megfigyelésekben alapszik. Külsőségek gyakran megleévesztik. Egy erős vágy hatása alatt áll, amelynek kiélése után meg fog változni a természete.

Felölös szerkesztő, kiadó és tulajdonos:

KERTÉSZ BÉLA

Szerkesztő: tordai BÓJTJE ETELKA

Ügyvezető igazgató: BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat nem adunk vissza

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés díja szavanként 10 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 20 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetés díja 1 P. Jelíges hirdetésekre érkezé levelek továbbítására a hirdetés díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandó át.

Perzsa- és más szőnyegek szakszerű és művészi javítását vállalom. Vidéki megrendeléseket is pontosan eszközölök. A lap előfizetői részére 10 százalékos kedvezmény. Cím: Tcharoukian Vosdanik, Budapest, IV., Városház-utca 10. (Pálvax-köz 6.) Telefon: Aut. 897—86.

Vargányagomba, napon szárított, ösi szedés, elsőrendű minőségben P 12.—, vargánya levesgomba P 8.—, lencse, stockeraui ültetvény, nagy szemű, elsőrendű P 1.10, bab, gyöngyösi, fehér, apró, különlegesség 65 fillér, dió, vékonyhéjú, kifogástalan P 1.20, mák, kék, elsőrendű P 1.10 kilogrammonként. Gyöngyösi különleges füstölt sertéskolbász 3.90 pengő kilogrammonként utánvétellel. Komos Mihály, Gyöngyös.

Eladó egy valódi eszenciaia sál 12 borból. Alig használt. Ára 600 pengő. 1. Vak Bottyán-u. 3., VI. em. 7. Fodor Zsigánd.

Fiatl özvegy uriaszony elmenne felültenül őrüsaladhoz gyermek mellé, vagy háztartást vezetni Pesten vagy környékén. Ajánlatokat »Keresztény« jellegre kiadóba kérek.

Üvegverandás szoba, ligetre, köztisztviselő nőnek kiadó. Bővebbet Aréna-út 58. Posta.

Perzsbunda, kifogástalan, eladó, Temmer örnagyé. Telefon: 259—02.

Függöny, ágyterítőt nagyon olcsón varrok gyönyörű kidolgozással. Rózsadomb. Bimbó-u. 22., Isz. 2., 47-es autobusz-megállónál.

Gyöngyösi visontai fajbörök, 1928. évi termés, 60 literől feltéle kölcsön-hordóban, utánvétellel. Ezerjó, zöld-fehér, zamatos, 1 liter 52 fillér, rajnai rizling 68 fillér, muskotályi csemegebor 88 fillér, leánykabar, a borok gyöngyre, 88 fillér, kadarka, siller, zamatos, 48 fillér, carbenel vörös, peesenyebor 68 —. Báró Orczy János, Gyöngyös.

Gyönyörűen éneklő harzikánárik postai szállítással olcsón eladók. Varga, Budapest, Péterffy Sándor-utca 36., II. 32.

Keresztény, szolid őrüleány elmenne társalkodónőnek, házikisasszonyoknak, gyermekek mellé, hol családtagnak tekintenek. Hosszú bizonyítvánnyal rendelkezik. Címe: »Mária 21« jellege alatt kiadóban.

Csemege akácméz 5 kg-os postabüdobben 9 pengőért bérmentve, utánvétellel szállít József méhész, Paks.

Ürleány mindenféle kézimunkát, maderia, riselőt, aszúrt (kézzel és géppel), filét, horgolást, gobelin stb. készítesz igen jutányos áron vállalja. Cím: »Jóbb jövő« jellege alatt kiadóban.

Anyahelyettesnek, házyvezetőnőnek ajánlkozók uriaszony, hol 6 leveleányka vele lehet. Lehetőleg városba mennék. Cím: Puschtzinc, Tükrosmajor, Bicske.

Tiszviselő felesége fizetés nélkül egy-két hétre olyan őrüházhoz ajánlkozók, ahol az ételek díszítését és asztalterítést, leveles vajasztászlak készítését, stb. elsajátíthatná és családtagnak tekintenek. A háztartás minden ágában segédkezne. Címe: »Háztartásban gyakorlatot keresőnek« jellege alatt kiadóban.

Gyakorlattal bíró tanító nő házitanító, nevelőnő állást keres. Címe megduhadó Barabás Árpádné-től, Pápa-Tapolcafő.

Fehérműhímzést jutányos áron készítek. Ruszné, Óbuda, Laktanya-utca 21.

Azonnalra kiadó két szép, világos, tiszta, egymásbanyiló szoba, elegánsan bútorozva, központi fűtéssel, fűrdőszobával, fölépési bejárattal, 100 pengőért. Cím: I. Horthy Miklós-út 19. III. em. ajtó 30. Lift.

Intelligens, külföldet járt magyar, német, francia, angol és holland nyelvet beszélő fiatalember őrüsaladnál soffiori állást vállal, esetleg vidéken is. Cím: »Intelligens« jellege alatt a kiadóban.

Elsőrendű zongorapedagógus kezdők és haladók zongoraoktatását, esetleg ének-, hegedő-, cselló-, vagy táncoktatót, vagy zongora egykezeszt mérsékelt díjért vállalja. Címe: »Zenepedagógus« jellege alatt kiadóban.

Kérem, kedves olvasótársnőmet, kinek »Volna használt babakocsija eladó?« Értésítet, az megjelölésével »Grétes« jellegre kiadóba kérek.

Németajkú, vallásos r. kath. idősebb intelligens nevelőnő keresek két kisleányom mellé. Hellmann Józsefné, ifjúzó neje, Sátoraljaufehely.

Kárpitos varrónő elvállal bűtorhuzatvarrást, függönymontírozást. Galacsikné, József-körút 25. IV. 4.

Szabóné jutányosan elvállal legkényesebb ízlésnek megfelelő angol, francia munkát. Gábrriel Mariska, József-körút 25. IV. 2.

Fiatl őrüleány olyan őrüsaladot keres, hol néhány hónapot kellemesen élhathetne mint családtag. Ki sok szórakozást és jó társaságot biztosít, írjon »Balatoni kisleány« jellegre kiadóhivatalba.

Elsőrendű pergetett akác- és virág-mézét 6 kg-os postabüdobben utánvétellel 8.60 pengőért bérmentve szállít Daxner Géza, postamester méhészete, Nagykovácsi (Tolna m.).

Stájríts Sándor operaénekes' műsorából.

Amikor először megláttalak téged.

Szövegét, zenéjét írta: Dr. Járosi Jenő.

Hallgató

p

Ami-kor elő ször meg-látta-lak téged, Fehér szegfű nyilott, buzavirág kéklett
 Míkor a templomban az es-küt el-mond-tad. Mínden ál-móda som széjjel-szaki-tot-tad.

mf *p*

Azt álmodtam akkor: Te leszel a párom, Az volt a legel-ső, legszebb álmo - dá - som
 Mirtusz virágodra, ráhullott egy gyöngyszem Az volt az utolsó, legkese - rübb könnyem .

Aranypárbaj

lapunk legújabb

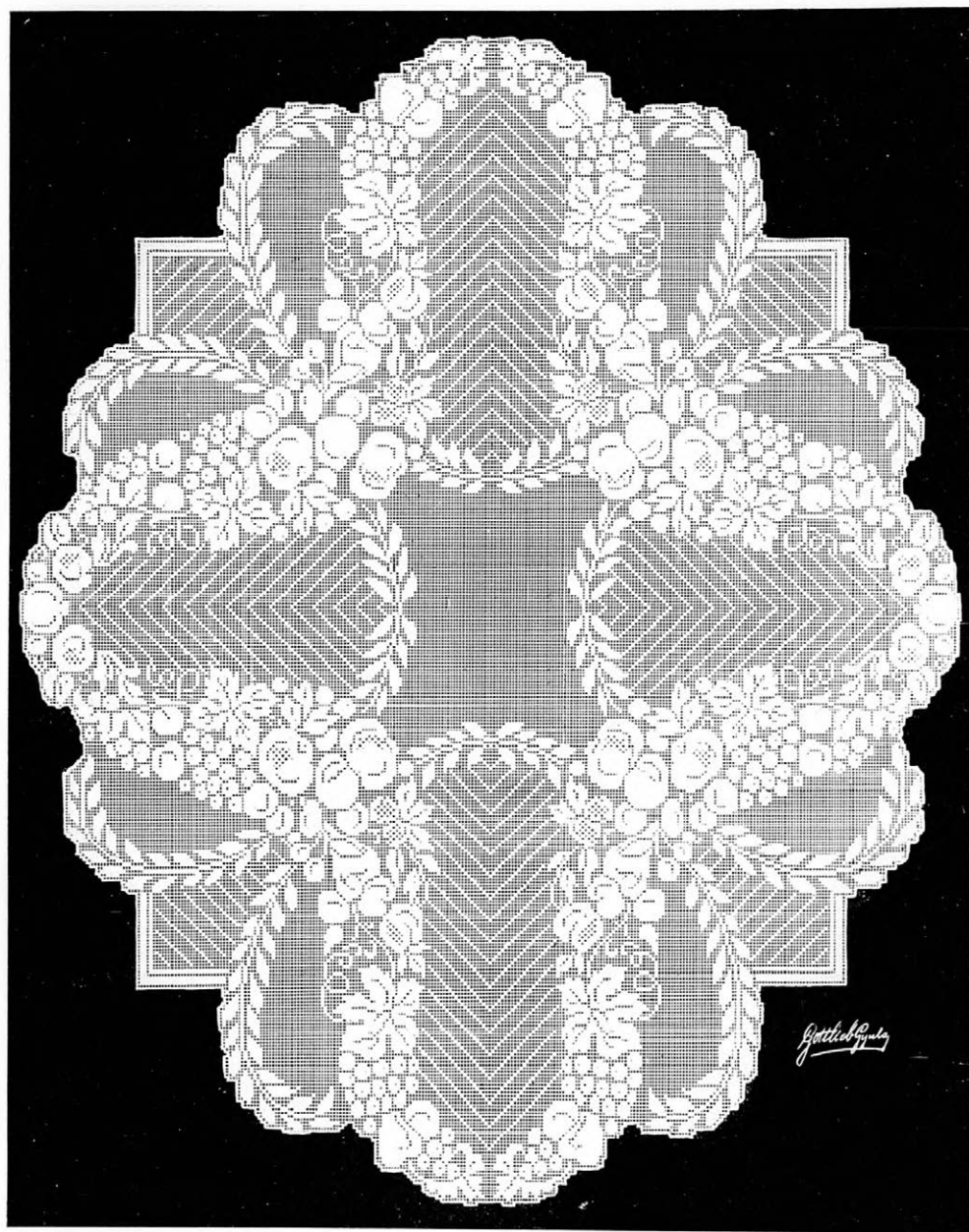
eredeti regénye

Írta: Forró Pál

szenzációs, irodalmi, lüktető cselekményű, kiváló,
 fehér regény

A regény közlését január hó 1-én kezdjük!

MAGYAR URIASZONYYOK LAPJA

ASZTALTERITŐ (Gottlieb Gyula eredeti terve)